

இந்திய நேரம்
2 A.M

பட்டுக்கோட்டை
பிரபாகர்

ON
AK
KK

புன்புள்ள

புங்களுக்கு...

புணக்கம்.

முத்தாரம் வார இதழில் எழுதிய
தொடர்கதை இது.

தொலைக்காட்சி பிரபலமாகாத நேரம்
அது. அறுபதடிக்கு பைப் போட்டு அதன்
உச்சியில் ஆன்ட் டெனா வைத்தால்...
டி.வி.யில் பட்டுக்கோட்டை பகுதியில்
இலங்கையின் ரூபவாஹினி தெரியும்.
சென்னைத் தொலைக்காட்சி கொஞ்சம்
தெரியும். வெள்ளிக்கிழமை தோறும் ஒரு
மணி நேரம் காட்டும் ஒலியும் ஒளியும்
நிகழ்ச்சிக்கு வீடு புகுந்து அழையா
விருந்தினர் கூடப் பார்ப்பார்கள். வீட்டில்
தொலைக்காட்சிப் பெட்டி இருந்தால்
பெருமையான, கௌரவமான விஷயம்.
யார் யார் வீட்டில் இருக்கிறது என்பதை
மொட்டை மாடி பார்த்தே தெரிந்து
கொள்ளலாம்.

அப்போது சக்கைப் போடு போட்டுக்
கொண்டிருந்தன பத்திரிகைகள்.
(இப்போது சக்கையை மட்டும்
போடுகிறார்கள் என்கிறார் ஒரு வாசகர்)
புதிது புதிதாக பத்திரிகைகள் வந்த
வண்ணம் இருந்தன.

ஆனந்த விகடனை விட்டு வெளியேறிய
திரு. சாவியும், திரு. மணியனும்
தனித்தனியாக பல பத்திரிகைகளை
கொண்டு வந்தார்கள். இதயம்
பேசுகிறது, குங்குமம் இரண்டும் விகடன்,
குமுதத்திற்குப் பிறகு விஜய், அஜித் மாதிரி
திகழ்ந்தன.

சாவி தாத்தாவிற்கு எழுத்துலக பேரன்,
பேத்திகள் அதிகம். அவர் கை தூக்கி
விட்டு, முதுகு தட்டிக் கொடுத்து
முன்னேறிய பட்டியலில் நானும் ஒருவன்.
பத்திரிகைத் துறை மேல் காதல்
ஏற்படுத்தியவர் அவரே. விசாலமான
மனம் அவருக்கு. புதிது புதிதாக முயற்சி
செய்பவர். செய்ய வைப்பவர். இன்றைய
பல முன்னணி பத்திரிகையாளர்கள் அவர்
பட்டறையில் பட்டை
தீட்டப்பட்டவர்களே...

அட்டை வடிவமைத்த
பி.ஸ்வர்ணரம்யாவுக்கும், பூம்புகார்
பதிப்பகத்திற்கும் மகிழ்ச்சி
சொல்வதோடு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

பிரியங்காடன்.

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

37/1, கெனால பேங்க் ரோடு,

கஸ்தூரிபா நகர், அடையாறு,

சென்னை 20.

அழைக்க : 044-24415709

அனுப்ப : pkpchennai@yahoo.co.in

இந்திய நேரம் 2 am

இந்திய நேரம் 2 AM

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

இந்திய நேரம் 2 am

1

டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்தார் மகேந்திரன். குஷன் பரத்தின ஈஸிசேரில் சாய்ந்திருந்தார். கையில் உயரமான கண்ணாடிக் கோப்பை. வெளிப்புறத்தில் பிடரி சிலிர்த்த கறுப்புக் குதிரைகள் - ஒன்றை ஒன்று முடிவில்லாமல் துரத்திக் கொண்டு. உள்புறத்தில் கால்வாசி இளமஞ்சள் திரவத்தின் மேல் இன்னும் கரைந்து முடியாத ஐஸ் துண்டுகளின் மரணத் தத்தளிப்பு.

“ஷ்யூர், பன்னிரெண்டு மணிக்கெல்லாம் அங்கே இருப்பேன்” என்று முடித்தார். எலுமிச்சை பிழியும் கட்டையைப் போல, டெலிபோனை மடக்கி டிஸ்கனெக்ட் செய்து அருகே கண்ணாடி ட்ரே மேல் வைத்தார்.

கீழேயிருந்து டேபிள் டென்னிஸ் பந்தின் டொக், டொக் என்ற அல்லாடல் சப்தம் கேட்டது. நடு நடுவே பிரேமாவின் சிரிப்புகள். எதிர் வீட்டுப் பையனோடு ஆடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

மணி பார்த்தார். ரேடியம் பூசிய ஒன்பதரை. இருட்டு சூழ்ந்த ஒன்பதரை - தூங்கும் நேரம். அது வரும் வரை படிக்கும் நேரம். அவசியம் முன்னிட்டு பயணம் செய்யும் நேரம், சிறப்பு நிகழ்ச்சி இருந்தால் டி.வி. பார்க்கும் நேரம், முன்பு மிஸ் செய்த படம் இன்றைக்கு கடைசி என்றால் சினிமா பார்க்கும் நேரம். புதுசாய் கல்யாணத்தில், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. புத்தகத்தில் எழுதாத அடையாளங்களைத் தேடும் நேரம். நிச்சயமாக டென்னிஸ் விளையாடும் நேரமல்ல.

பந்தின் சப்தம் செத்துப் போய் கொஞ்ச நேரம் கழித்து உயிர் பெறும் நேரங்களில் அந்த மௌன இடைவெளிகளில் ஒரு மெலிதான கவலை சூழ்ந்து, விலகிக் கொண்டிருந்தது.

மகேந்திரன் கடைசி சிப்பை முடித்துக் கொண்டு, வாயில் சிகரெட் செருகிக் கொண்டு புகை மத்தியில் லேசான தள்ளாடலுடன் அறையின் நீளங்களில் உலவி... ஜன்னல் அருகே வந்து நின்று கொண்டார்.

குஜராத், பஞ்சாப், போபால், இலங்கை, அடுத்த வேளை சோறு, மளிகைக்காரனுக்கு சொல்லப் போகிற பதில், வயிற்றில் துவங்கியிருக்கும் பெப்டிக் அல்சர் என்று எந்த கவலையும் இல்லாமல், டொக், டொக் என்று கீழே விளையாட்டு தொடர்ந்து கொண்டிருக்க...

ஜன்னலுக்கு வெளியே கறுப்பு வெல்வெட் முழுக்க ஒளிப் பொத்தல்கள். நடுவில் ஓய்யாரமாய் சாய்ந்திருந்த சுத்தரிக்கப்பட்ட நிலா மேல் டிரான்ஸ்பரண்ட்டாய் ஒரு கிழிந்த மேகத்தின் சரஸ்ம். தென்றலின் ஒரு மாதிரியான ஜோக்குகளுக்குத் திரைச்சீலைகள் ச்சி என்று சினுங்கிக் கொண்டிருந்தன. தொலைதூர சாலைகளில் வாகன வெளிச்சங்கள் அலைந்து கொண்டிருந்தன. அருகாமை வொர்க் ஷாப்பில் டங்! டங்! என்று பஸ்சின் டயரைக் கழட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். காற்றில் சன்னமாய் வாசனை இருந்தது. அவசரப் பிரசவமாக மலர்ந்து விட்ட சில மல்லிகை மொக்குகள் காற்றுக்குச் சொன்ன ரகசியம் பிரதேசமெங்கும் பரபரப்ப...

அன்றைக்கு அவளும் மல்லிகைச்சரம் தான் குடியிருந்தாள். பச்சைக் கலர் நூலில் நெருக்கி, நெருக்கி டைமன் டைமனாய் கட்டிய நீளமான சரம். அறையெங்கும் உதிர்ந்து போய்... எவ்வளவு நேரமாயிற்று பொறுக்க!

ச்சே! அது எதற்கு இப்போது?

மகேந்திரன் ஆஷ்ட்ரேயை அணுகி, சிகரெட் மிச்சத்தைப் போட்டு விட்டு அருகே ஆளையர் சிப்பாய் வால் பேப்பரைத் தள்ள... பாத்ரூம் சென்று இரண்டு முறை சோப்பிட்டு முகம் கழுவினார்.

அறைக்கு வந்து ட்ரெஸ்சிங் மேஜை வந்து தொங்கின முத்துப் பித்தானை இழுக்க... கண்ணாடியை எதிர்த்து வெளிச்சக் கற்கள் அவரை இடவல மாற்றமாகக் காட்டின.

தலை சீவிக் கொண்டு கிரீம் தடவி, பவுடர் ஒற்றிக் கொண்டு, மீசை மேல் ஒரு துளி எண்ணெய் தடவிக் கொண்டு, டார்க் கலரில் உடுத்திக் கொண்டு, அலமாரி திறந்து பணம் எடுத்து பர்சில் திணித்துக் கொண்டு, அறையின் ஏ.சி.யை அணைத்து விட்டு வெளியே வந்தார்.

படிகளில் இறங்க... விளையாட்டு சப்தம் சமீபித்தது.

ஹாலில் விளிம்பில் இருந்த அவர்களை நோக்கி நடந்து வெளியே நின்று கவனித்தார். அவர்கள் மும்முரமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பிரேமா இரட்டைப் பின்னல்களை மடக்கி கட்டியிருந்தாள். அந்தப் பையன் பிரதீப் குமாருக்கு வெள்ளை சட்டை மார்பருகே பிரிந்து உள்ளே வரி வரியாய் வியர்வை இறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவர் உள்ளே நுழைவதைக் கண்டு ஆட்டத்தை நிறுத்தினார்கள்.

“குட் ஈவினிங் சார்” என்றான்.

“டைம் டு ஸே குட் நைட் யங் மேன்...”

“எங்களுக்குள்ளே ஒரு பந்தயம் வச்சிக்கிட்டு இந்த பெஸ்ட் ஆஃப் த்ரீ விளையாட்டோம். இந்த கேம் டிசைடிங் கேம். இதை முடிச்சுட்டு... அவ்வளவுதான்” என்றான் பிரேமா.

“நாளைக்கு ஏன் இதை கன்ட்டினியு பண்ணக் கூடாது பிரேமா?”

“பண்ணலாம். ஆனா ஸ்பிரிட் போய்டும்... ப்ளீஸ் டாட். பத்து நிமிஷத்திலே முடிஞ்சிடும். உக்காந்து பாருங்களேன், ப்ளீஸ்.. பிரதீப் யார் சர்வ் பண்ணனும்?”

“இந்த கேமோட முடிச்சுட்டு படுக்கப் போய்டு. ஓக்கே?”

“ஓக்கே டாட். உக்காருங்களேன்...”

“நான் ஆஃபீஸ் வரைக்கும் போய்ட்டு வந்துடறேன்.”

“பொய். கிளப்புக்கு போறீங்க.”

சிரித்து விட்டு அவள் தோளில் தட்டி விட்டு, “விளையாடு” என்று நகர்ந்தார். ஹாலுக்கு வந்ததும், அவர் உத்தரவுக்குக் காத்திருந்தார் வேலைக்காரன்.

“வெளில எந்த வண்டி நிக்கிது?”

“ராமையா வாசல்ல்தான் நிக்கிறான். காரேஜ்லேர்ந்து பெரிய வண்டி எடுத்து வரச் சொல்லட்டுமாய்யா?”

“வேணாம். சின்ன வண்டி போதும்.”

வெளியே வந்தார். குரோட்டன்சுக்குப் பக்கத்தில் காலை தினசரியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராமையா ஓடி வர...

“வேணாம். நீ குவார்ட்டர்சுக்குப் போலாம். நானே ஓட்டிக்கிறேன்.” என்று வெள்ளை பிரிமியர் பத்மினியைத் திறந்து, அமர்ந்து, உசுப்பினார். இமைகளை உதறியது தொங்கும் பொம்மை.

புறப்பட்டு தயாராய் வாட்ச்மென் திறந்திருந்த கேட்டில் வெளியேறி சாலையைத் தொட்டு நிதானமாய் ஓட்ட ஆரம்பித்தார். ரியர்வியு மிர்ரரில் ஹெல்மெட் அணிந்த மோட்டார் சைக்கிள்காரன் தூரத்தில் தெரிய... திடீரென்று அவனை ஓவர்டேக் செய்ய விடக் கூடாது என்று காரணமற்ற ஒரு ஆவேசம்! ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்தினார்.

கிளப்பின் வெளியே கார்கள் பாதி ராத்திரியில் எழுப்பப்படும் வரை தூங்கலாம் என்கிற உத்தேசத்துடன் நின்றன. இடம் பார்த்து நிறுத்தினார். கதவுகளை உயர்த்தி, பூட்டிக் கொண்டு ஒரு புது சிகரெட்டைப் பொசுக்கி விரலில் வைத்துக் கொண்டு உள்ளே நடந்தார்.

நுரையீரல்கள் நிகோடின் உறிஞ்சிக் கொண்டு துப்பிய சக்கை புகைகள் தலைக்கு மேல் உலவ, வட்டமாக மேஜையைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்த அவர்கள் அவசரமாக ‘ஹலோ மகேந்திரன்’ சொல்லி காட்டுகளில் ஆழ்ந்தார்கள்.

ஸ்டீப்பனுக்கு அருகே காலி நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு “முதல் கேமோ?” என்று அருகில் இருந்த ஸ்கோர் பேப்பரை இழுத்துப் பார்த்தார்.

“ரெண்டாவது கேம். இந்த ஆட்டம் முடிஞ்சதும் ஜாய்ன் பண்ணலாம். எழுபத்தெட்டுதான் ஹையஸ்ட் பாய்ண்ட்” என்றவர் தலையை நிமிர்த்தவில்லை.

“எவ்வளவு பாய்ண்ட்?”

“ஓட்டுவெண்ட்டி.”

“பேஸ்?”

“ஒன் தவுஸண்ட்.”

“ஜாய்ன் பண்ணேன். யாருக்கும் அப்ஜெக்ஷன் இல்லையே?”

யாருக்கும் இல்லை. அந்த ஆட்டம் முடிவதற்காக, ஆழமாக புகையை உள்ளே வாங்கிக் கொண்டு மகேந்திரன் -

காத்திருந்தார்.

★

★

★

★

காத்திருந்தான்.

அடிக்கடி நகம் கடித்துக் கொண்டான். மிக தூரத்தில் அந்த பஸ் ஸ்டாப் இருந்தது. தங்கள் ஏரியாவுக்கான கடைசி பஸ்சிற்காக சிலர் அங்கே தவம் செய்து கொண்டிருக்க... அருகே அந்த காபி ஹோட்டலில் கழுவித் தள்ளின அழுக்குத் தண்ணீர் நுரைத்துக் கொண்டு அவன் பக்கமாக ஓடி வர... விலகிக் கொண்டான். ஏக சத்தத்துடன் மர நாற்காலிகளை மேஜைகளின் மேல் தலைகீழாய் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பக்கம் வாடகை சைக்கிள் கம்பெனிக்காரன் - ஒவ்வொரு வண்டியாய்த் தூக்கி இத்தனூண்டு கடைக்குள் வரிசையாக வைத்துக் கொண்டே வந்தான். நீண்ட இடைவெளி விட்டு சாலையில் ஆட்டோக்கள் கடந்தன. ஒரு காலி ஆட்டோ தயக்கமாய் இவனை நெருங்க.. வேணாம் என்றதும் விருட் என்று கியர் மாற்றி பெட்ரோல் வாசனையை நிரப்பி விட்டு மறைந்தது.

எதிரே அடக்கமாக உடைந்த கிளாஸ்கள் குத்தின. காம்பெளண்ட்டுக்கு உள்ளே நிறைய இடத்தில் புல் மட்டும் வளர்த்து வைத்திருக்க... மையமாய் நின்ற புராதனக் கட்டிடத்தில் தெரிந்த ஜன்னல் எல்லாம் வெளிச்சமாய் இருக்க... அந்தக் கட்டிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு வெளியே வரப் போகிற நபருக்காக...

அவன் காத்திருந்தான்.

ஒரு ஓட்டை ரிக்ஷா ஏகப்பட்ட முனகலுடன் அவனை சமீபித்தது. ரிக்ஷாக்காரன் புஜத்தில் பிளாட்பாரத்தில் எவனோ ரெண்டு ரூபாய்க்குத் தலையில் கட்டிய தாயத்தும், மண்டையில் கர்சீபும் கட்டியிருக்க...

“சார் வற்றிங்களா?” என்றான்.

“வரலை.”

ரிக்ஷாவிலிருந்து இறங்கி மிகவும் நெருங்கி, “நீங்க எப்படி அபிப்பிராயப்பட்டாலும் அப்படி கிடைக்கும். கேரளா, பஞ்சாப், ராஜஸ்தான் எல்லாம் உண்டு. முந்தாநாளு வயசுக்கு வந்து நேத்து

தொழிலுக்கு வந்த புதுசு வேணும்னாலும் - அழைச்சட்டுப் போறேன். எல்லா இடமும் அத்துப்படி. ஏறிக் குந்து.”

“எனக்கு எதுவும் வேணாம். போய்யா.”

“நிசமாவா? பார்த்து, புடுச்சா காசு தரலாம் தம்பி.”

“இப்போ நீ போகப்போறியா இல்லையா?”

“போறேன். நீ எதுக்குய்யா இங்கே நிக்கறே? இது பஸ் ஸ்டாப் கூட இல்லையே...”

“நன் ஆஃப் யுவர் பிஸ்னெஸ்.”

“ஓகோ. நீயும் இதே பிஸ்னெஸ்தானா?”

“ராஸ்கல்! உன் வேலையைப் பார்த்துட்டுப் போடா.”

அந்தப் ‘போடா’வில் அவன் பின் வாங்கினான். ரிக்ஷாவில் ஏறிக் கொண்டு பத்தடி சென்று கடும் பச்சையில் தமிழைத் தோய்த்துத் துப்பி விட்டுப் போனான்.

அவன் மறுபடி நகம் கடித்தான். மறுபடி எதிர்ப்பக்கம் பார்த்தான். கொஞ்ச தூரம் நடந்து ஒரு விளக்கு எரியாத கம்பத்துக்கு அருகில், சிமெண்ட் குப்பைத் தொட்டியின் பின்புறத்தில், சாலையில் இரண்டு கோடிகளையும் ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டு ஜிப் இறக்கி... காய்ந்த இலைகளில் பட்டு சப்தம் வந்தது.

மறுபடி பழைய இடத்திற்கு வந்து நிழலோடு ஐக்கியமாகி நின்று கொண்டு இதிரே பார்த்தான். வாட்சைப் பார்த்தான். ஒரு முறை பாண்ட்டின் பாக்கெட்டைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

மறுபடி இதிரே பார்த்தான்.

★ ★ ★ ★

மறுபடி இதிரே பார்த்தார்.

ஸ்ட்ரைட் ஃபைட். எதிரியிடம் இன்னும் நிச்சயமாக ரம்மி இல்லை என்று யூகித்தார் மகேந்திரன். அவன் டிஸ்கார்ட் செய்த கார்டுகளை ஒரு தரம் பார்த்து விட்டு அதில் தன்னிடம் இருந்த டெட் கார்டை இறக்கினார்.

“சபாஷ்” என்றார்கள், சுற்றிலும் வேடிக்கை பார்த்தவர்கள்.

ஆனால் கட்டிலிருந்து அவன் எடுத்துக் கொண்ட கார்டு ரம்மியாகி,

ஏற்கனவே ரம்மி அண்ட் ஷூட் பொசிஸனில் இருந்த அவன் தயாராய் வைத்திருந்த குப்பைக் கார்டை உருவி “டிக்” என்ற போதும் -

“சபாஷ்” என்றார்கள்.

மகேந்திரனின் பதிமூன்று கார்டுகளும் இந்த உடனடி மரண அடிக்குத் தயாராய் இல்லாததால் ரம்மி, ஒரு வேஸ்ட் ஜோக்கர் நீங்கலாக நாற்பத்தி ஐந்து பாய்ண்ட் எகிற.. அது ஸ்கோர் எல்லையைத் தாண்டி நிற்க...

மகேந்திரன் வாஸ் நாக்ட் அவுட்.

கர்சீப் எடுத்து முகத்தை அழுத்தமாய்த் துடைத்துக் கொண்டு பர்சிலிருந்து பத்து நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை உருவி எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு எழுந்து கொண்டார்.

“என்னங்க மகேந்திரன் எழுந்திரிச்சிட்டிங்க? இருங்க. இன்னொரு கேம் போட்டுடலாம். மணி பன்னெண்டு கூட ஆகலையே...”

“இல்லை குப்தா. நான் போறேன்.”

மகேந்திரன் கிளப்பின் உள்பகுதிக்கு நடந்து டாய்லெட் சென்று திரும்பி, வாட்டர் கூலரில் மூன்று டம்ளர் தண்ணீர் குடித்தார். வெளியேறி எல்லோருக்கும் பொதுவாக நல்ல ராத்திரிக்கு வாழ்த்தி விட்டு, கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே வந்தார்.

புல்வெளி நடுவில் கம்பம் நட்டு ஒரு சோகையான அறுபது வாட்ஸ் பல்ப் கண்ணாடி கோட்டைக்குள்ளிருந்து வீரியம் இல்லாத வெளிச்சம் அனுப்ப... அதில் தன் காரைத் தேடி... கதவின் கைப்பிடியில் கை வைக்க பனி இறங்கி ஜில்லென்றது.

உள்ளே அமர்ந்து கதவுகளின் கண்ணாடிகளை இறக்கி விட்டு, ஸ்டார்ட் செய்தார். அந்த லேஸ் வைத்த கவுன் அணிந்த பொம்மைப் பெண் இமைக்க ஆரம்பித்தாள். காரின் ஹெட்லைட் புல்வெளியைத் தாண்டி, கேட் மூடாத காம்பெளண்ட் விளிம்பு வழியாக எதிர் சாலையின் கடைசியில் சுவரில் இலக்கியக் கூட்டத்தின் சிங்கின் கலர் போஸ்ட்டரை ஏணி மேல் நின்று ஒட்டிக் கொண்டிருந்தவன் முதுகில் பாய... அவன் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு ஒட்டினான்.

மகேந்திரன் கிளப்பின் எல்லையில் இருந்து விடுபட்டு சாலையில், அநாவசியமாய் ஹார்ன் உபயோகித்துச் சீறியதும்...

காத்திருந்த அவன் சற்று வேகமாகப் போய் ஒரு கடையின் பக்கச் சந்தில் கறுப்புக்குள் நிறுத்தியிருந்த தனது மோட்டார் பைக்கை வெளியில் எடுத்து... முதல் கிக்கிலேயே பற்றிக் கொண்டதும், ஏறி அந்தக் காரை மிக சின்சியராகத் தொடர ஆரம்பித்தான்.

2

சோடியம் வேப்பரின் ஆரஞ்சு வெளிச்சம் நனைத்த சாலையில் மகேந்திரன் சிகரெட் சுமந்த ஒரு கையை கதவுக்கும் வெளியே வைத்துக் கொண்டு அலட்சிய வேகத்தில் காரை ஓட்டினார்.

கண்ணிலிருந்து காரைத் தப்ப விடாமல் தூரமாய் தன் பைக்கில் அமைச்சருக்கான செக்யூரிட்டி போல தொடர்ந்தான் அவன்.

இருபது நிமிடங்களுக்குப் பின்:

அந்த குடியிருப்புப் பகுதியில் வரிசையாக நின்ற மரங்கள் வரவேற்கிற குறுகிய சாலையில் செலுத்தி ஒரு சாலை விளக்கின் வெளிச்ச எல்லையைத் தாண்டி அடுத்த விளக்கின் வெளிச்ச எல்லைக்கு - ஏறக்குறைய இருட்டில் ஒரு மரத்தினடியில் காரை நிறுத்தி இஞ்சினை அணைத்தார் மகேந்திரன்.

மிக தூரத்தில் அவனும் வண்டியை ஓரமாக நிறுத்தி ஸ்டாண்ட் போட்டான்.

மகேந்திரன் நடந்தார். ஒரு நீளமான காலனியைக் கடந்து வாசலில் காகிதப் பூக்கள் கொப்பளித்த ஒரு தனியான வீட்டை அடைந்தார்.

அந்த வீட்டருகில் அவ்வளவு வெளிச்சம் இல்லை. வீட்டின் மாடியில் ஒரு ஜன்னலில் ட்யூப் லைட் வெளிச்சம் இருந்தது.

மகேந்திரன் கையை வளைத்து சற்று ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த அழைப்பு மணியை அழுத்தினார். உள்ளே குருவி கத்தியது.

சற்றைக்கெல்லாம் புடவை சரசரப்பு.

கதவு திறந்தது.

வெற்றிலைக் கறையேறிய பற்களில் பெரும்பாலானவற்றை வெளியே காட்டிய அந்த குண்டானவன், “வாங்க சார், சொன்னா

சொன்னபடி கரெக்டா வந்துட்டிங்க. ரேணு மாடிலதான் இருக்கா. நான் கூட சொன்னேன். தூங்கும்மா, எழுப்பறேன்னு. போம்மா, மகேந்திரன் சாருக்காக காத்திருக்கிறதுகூட ஒரு சுகம்தான்னு சொல்றா.”

மகேந்திரன் சுமாராகச் சிரித்து உள்ளே போனார். அவள் கதவை மூடிக் கொண்டு தொடர்ந்தாள்.

உள் ஹாலின் ஓரத்தில் இருந்த படிகளில் ஏறி மாடிக்கு வந்தார் மகேந்திரன். “ஹலோ” என்று படுக்கையிலிருந்து குதித்து எழுந்தான் முழு கவுன் அணிந்திருந்த ரேணுகா.

அந்த அறை சற்று விசேஷமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பழைய டைப் வீட்டில் அந்த அறை மட்டும் முரண்பட்டு நவீனமாய் இருந்தது. சுவர்கள் டிசைன் காகிதங்கள் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன. ஃபர்னிச்சர்கள், டேப்ரிக் கார்டர், டி.வி. என்று அமர்க்களமாய் வாசனையாய் இருந்தது அறை.

ரேணுகா அறையின் கதவை சாத்திவிட்டு வந்து சுதந்திரமாக அவர் தோள்களில் கைகளைப் போட்டு அணைத்துக் கொண்டாள்.

மகேந்திரனும் துண்டு சிகரெட்டை ஆஷ்ட்ரேயில் போட்டு விட்டு, ஒரு வித தாகத்துடன் அவளை இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டார்.

“வந்த சத்தமே கேக்கலையே? கார்ல வரலையா?”

“கார்லதான் வந்தேன்.”

“ஓ... மறந்துட்டேன். ஒரு மைல் அந்தாண்டையே நிறுத்தியிருப்பிங்களே... எவ்வளவு திருட்டுத்தனம்!”

“என்ன செய்றது? சமூகத்திலே கொஞ்சம் நல்ல பேர் எடுத்து வச்சிருக்கேனே... ரேணு, நான் செய்றது எவ்வளவு பெரிய தப்பு?”

“எவ்வளவு பெரிய தப்பு?”

“பதினெழு வயசிலே பொண்ணு இருக்கா.”

“மனசு குத்துதா?”

“ஆமாம்.”

“உடம்பு துடிக்குதா?”

“ஆமாம்.”

“ஒண்ணு செய்யுங்களேன். கல்யாணம் செஞ்சுக்கங்களேன்...”

“மறுபடியுமா? இந்த வயசிலையா?”

“இந்த வயசிலேதானே இத்தனைக் கள்ளத்தனமா இங்கே வர்றிங்க...”

“நோ ரேணு. நான் அதைச் சொல்லலை. இன்னும் பதினஞ்சு வருஷம் என்னால கைத்தடி இல்லாம வாழ முடியும். யு நோ மை ஸ்டெமினா. பொண்ணுக்கு கல்யாணம் பண்ண வேண்டிய வயசிலே... நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா? சிரிப்பாங்க. பலதடவை யோசிச்சுப் பார்த்துட்டேன். இதான் சரின்னு பட்டுது. மாசத்துக்கு ரெண்டு தடவை இப்படி ஒரு அவுட்லெட்...”

“பின்னே ஏன் குற்ற உணர்வோட பேசறிங்க? உங்க செயலுக்கு உங்க மனசிலே நியாயம் கிடைச்சுட்டா அதை செஞ்சுட வேண்டியதுதான். என்னைப் பாருங்க. நேத்தைக்கு பலராமன், இன்னிக்கு மகேந்திரன், நாளைக்கு கிருஷ்ணசாமி. ஏன் இப்படி ஆனேன்னு நினைச்சுப் பார்க்கக் கூட இப்ப எனக்கு நேரமில்லை. ஒரு மாதிரி ஐக்கியமாய்ட்டேன். இப்போ என் மனசிலே சங்கடங்களே இல்லை.”

“ரேணு, நீ கொஞ்சம் வித்தியாசம். அதனாலதான் உன்னை ரொம்ப பிடிக்கும் எனக்கு.”

அவள் பளீரென்று சிரித்தாள்.

சிரித்துக் கொண்டே மகேந்திரனின் சட்டை பட்டன்களைக் கழற்றினாள்.

அவளைத் திரும்பச் சொல்லி... கூந்தலை விலக்கி... ஜிப்பை இறக்கினார். கறுப்பு உள்ளாடை அவள் உடலின்றிறத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்ட...

அள்ளிக் கொண்டார்.

கட்டிலில் கிடத்தினார்.

“கமான் ஹனி” என்றார்.

உதடுகளும், உதடுகளும் ஒன்றை ஒன்று ஈரமாகத் துடைத்துக் கொள்ள... மகேந்திரனின் விரல்கள் பயணம் துவங்கின. “வாழ்க்கை

போல பெண்ணின் உடம்பில் எத்தனை மேடுகள், பள்ளங்கள்...” என்று கிசுகிசுத்தார்.

“கட்டில் மேலே எல்லாரும் கவிஞர்கள். நான்... வீடியோ கேட்டேனே, என்னாச்சு?”

“நாளைக்கே தபால்ல செக் அனுப்பறேன். வாங்கிக்கோ. இப்போ உன்னை செக் பண்ண விடு ரேணு.”

ரேணு கை நீட்டி விளக்கு அணைத்தாள். வெளிச்சம் மறைந்தது.

★ ★ ★ ★

வெளிச்சம் மலர்ந்தது.

உடனே சிகரெட்டைக் கொளுத்திக் கொண்டு, தீக்குச்சியை வீசினான் அவன். மெதுவாக மகேந்திரனின் காரை நோக்கி நடந்தான்.

சாலை சலனமற்று இருந்தது.

அவன் ஷலிக்களின் ஒலிகள் சத்தமாய் கேட்டன.

ஒரு பறவை தூக்கத்தில் முனகி விட்டுப் புரண்டு படுத்துக் கொண்டது.

காரை நெருங்கியதும் அவன் தன் பாண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து எதையோ எடுத்து காரின் ஸ்டியரிங்கில் செருகினான்.

பின்னர் மகேந்திரன் நடந்த திசையிலேயே நடந்தான். காலனியைத் தாண்டி, காகித மலர்கள் தாங்கிய அந்த வீட்டை நெருங்கினான். கூதலில் எண் பார்த்தான் பேனா எடுத்து உள்ளங்கையில் எழுதிக் கொண்டான்.

சற்று நேரம் மவுனமாக நின்றான்.

கொஞ்சம் பின்னால் விலகி வீட்டின் மேல் பகுதியைப் பார்த்தான். டெலிபோன் வயர்கள் செல்வதைப் பார்த்தான்.

வீட்டின் வாசலை அடைந்தான்.

மங்கலான வெளிச்சத்தில் அழைப்பு மணியைத் தேடினான். அதைக் கண்டுபிடிக்க சற்று நேரமாகியது. கண்டுபிடித்ததும் உடன் அழுத்தாமல் மறுபடி தாமதித்தான். தோள் மேல் உதிர்ந்த ஒரு ரோஸ் காகிதப் பூவைத் தட்டி விட்டான்.

சட்டையின் மேலிரண்டு பட்டன்களைக் கழற்றி விட்டுக் கொண்டான்.

அழைப்பு மணியை அழுத்தினான்.

உள்ளே குருவி கத்தியது.

“யாரது?” என்ற கேள்வி மட்டும் வந்தது.

“பக்கத்து காலனில இருக்கேன்மமா நான். கொஞ்சம் கதவு திறங்களேன்.”

ரேணுகாவின் அம்மா சந்தேகமாக பாதிக் கதவைத் திறந்தாள்.

“என்ன?” என்றாள் முகம் மட்டும் நீட்டி.

“கட்டில்லேர்ந்து புரண்டு விழுந்து என் குழந்தைக்கு மண்டையிலே ரத்தம் கொட்டுதும்மா. இங்கே ரிக்ஷா எதுவும் இல்லை. டாக்ஸியும் இல்லை. டாக்டரைக் கூப்பிடணும்மா. ஒரு போன் பண்ணிக்கிறேன்.”

“காலனில ரெண்டு போன் இருக்கே. என்ஜினியர் வீட்ல ஒண்ணு. பொது போன் ஒண்ணு...”

“அய்யோ! இஞ்சினியர் வீடு பூட்டியிருக்கும்மா, பொது டெலிபோன் அவுட் ஜூப் ஆர்டர்.”

“சரி, வா. பண்ணிக்கோ.”

அப்போதும் தயக்கமாய்த்தான் அனுமதித்தாள்.

ஹாலின் ஓரத்தில் இருந்தது போன்.

அவன் போய் டயல் சுழற்ற,

அவன் கொட்டாவியுடன் காத்திருந்தாள். மாடியிலிருந்து ரேணுகா கேட்டாள். “என்னம்மா? யாரு? காலிங் பெல் சத்தம் கேட்டுதே?” என்றாள்.

“ஒண்ணுமில்லைம்மா. அவசரமா போன் பண்ணணும்னு கேட்டாப்பல. நீ தூங்கு, ரேணுகா.”

அவன் ரேணுகா என்ற பெயரை மனதில் எழுதிக் கொண்டான். கூடவே அந்த டெலிபோன் நம்பரையும் மனசில் பாடம் செய்தான்.

நான்கைந்துதரம் கன்னாபின்னாவென்று டயல் சுழற்றி விட்டு வைத்து, “கிடைக்கலைம்மா. நான் வேற ஏற்பாடு பண்ணிக்கிறேன்.”

ரொம்ப தாங்க்ஸ்” என்றான்.

வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தான்.

புன்னகைத்துக் கொண்டான். விடுவிடுவென்று நடந்து காரைக் கடந்து, தனது பைக்கை அணுகி, அதை ஸ்டார்ட் செய்து புறப்பட்டுப் போனான், வேகமாய். பைக்கின் ஒலி சன்னமாகிக் கரைந்தது.

மகேந்திரனின் கார் மட்டும் காத்திருந்தது.

அதன் பேச்சுத் துணைக்கு... இருட்டு!

★ ★ ★ ★

உடைகள் அணிந்து கொண்டார் மகேந்திரன்.

போர்வைக்கடியிலிருந்து கேட்டாள்:

“மணி ஒன்றரை ஆகப் போகுது. தூங்கிட்டு காலைல போங்களேன்.”

“நோ, பிரேமாவைப் பொறுத்த வரைக்கும் நான் கிளப்புக்குப் போயிருக்கேன். எந்த நேரமானாலும் நான் திரும்பிடுவேன்னு அவளுக்குத் தெரியும். அதிலே மாற்றம் ஏற்பட்டா... சின்னதா ஒரு சந்தேகம் விழும். அது என்னால் சகிக்க முடியாத சந்தேகம்.”

பாண்ட்டின் லூப்களில் பெல்ட்டை நுழைத்துப் போட்டுக் கொண்டு, தட்டில் எஞ்சியிருந்த சிப்சை வாயில் போட்டுக் கொண்டார்.

கார் சாவியை எடுத்துக் கொண்டார்.

“வரட்டுமா ரேணு?”

“மறுபடி எப்போ?”

“எனக்கே தெரியாது. போன் செய்றேன்.”

“வீடியோ சொன்னேனே...”

“செக் அனுப்பறேன் ரேணு!”

“நிச்சயமா?”

“நான் சொன்னதில் மாறினதில்லை.”

புறப்படுமுன் அவளை அணுகி, குனிந்து முத்தமிட்டார்.

படிகளில் இறங்கி கீழே வந்தார். படுத்திருந்தவள் சட்டென்று எழுந்து கொண்டாள். “வாறேன்” என்று கதவைத் திறந்து கொண்டு காரை நோக்கி நடந்தார்.

உடம்பு பூரா இனித்தது. மனது மகிழ்ச்சியில் தத்தளித்தது. உதடுகளில் தனியாக ஒரு சுவை உட்கார்ந்திருந்தது.

ரேணுகாவின் பஞ்சு உதடுகளுக்குத் தனி சுகம்...

அவளின் உதடுகள் கூட இதே போலத்தான் எத்தனை மிருதுவானதாய், மேல் உதடு சற்றே தூக்கலாய், ஈரமாய்... இருந்தது. அப்புறம்... பல் குத்தி சின்னதாய்க் காயமாகி... கொஞ்சம் ரத்தம்கூட வந்தது. ஆனாலும்...

ச்சே! இதென்ன கம்பேரிசன்? சம்பந்தமில்லாமல் எதை எதையோ நினைத்துக் கொண்டு... மறக்க வேண்டும். வாழ்க்கையில் சுத்தமாக மறக்க வேண்டிய நாள் அது - கிழித்துப் போட்ட காலண்டர் தேதிக் காகிதம் மாதிரி. மறுபடி தேடக் கூடாது. பெண்ணே. உன் நினைவுகளை என்னுள்ளிருந்து விலக்கிக் கொள்.

மகேந்திரன் காரை அடைந்தார்.

ஏறி அமர்ந்து ஸ்டார்ட் செய்தார். தொங்கும் பொம்மை மெலிதான அதிர்வில் கண் சிமிட்டத் துவங்க,

ஸ்டியரிங்கில் கை வைத்தவர்... காகிதத்தை உணர்ந்தார்.

என்ன இது?

காரின் உள் விளக்கைப் போட்டார்.

அது நான்காய் மடிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு காகிதம்.

யோசனையாய், நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டு அதை எடுத்துப் பிரித்தார்.

காகிதமல்ல அது; கடிதம்.

குண்டு குண்டாய் பால்பாய்ண்ட் பேனாவால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

‘டியர் மிஸ்டர் மகேந்திரன்,

அறிமுகம் செய்து கொள்ளட்டுமா முதலில்?

நான் உங்கள் நாய்க்குட்டி.

உங்கள் நாய் என்ன செய்யும்? உங்கள் பின்னாலேயே வரும். மோப்பம் பிடிக்கும். சமயம் வரும் போது... பாய்ந்து குதறும்.

இந்த நாய்க்குட்டிக்கு எல்லாம் தெரியும். அதாவது... நடந்தது எல்லாம். கவலைப்படாதீர்கள். ஒரே பாய்ச்சலில் கழுத்தைக் கவ்வாது இந்த நாய்க்குட்டி. மெல்ல... மெல்ல... கொஞ்சம்... கொஞ்சமாக... வேடிக்கை காட்டப் போகிறது - உங்கள், நாய்க்குட்டி.

படித்து நிமிர்ந்த மகேந்திரன் மிக வியர்த்திருந்தார்.

3

அறைக்குள் வந்து படுக்கையில் விழுந்த மகேந்திரன் பாக்கெட்டில் இருந்து அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து மறுபடி படித்தார்.

நாய்க்குட்டி!

வேடிக்கை காட்டப் போகிறது!

என்ன நான்சென்ஸ் இதெல்லாம்?

யார்?

என் காரில் கடிதத்தை செருகினது யார்? அதுவும்... ரேணுகா வீட்டருகே கார் நின்று கொண்டிருந்த போது... அமைதியான ராத்திரியில்...

விளையாட்டல்ல இது; வினை!

‘எனக்கு எல்லாம் தெரியும்!’

என்ன தெரியும்?

மைகாட்! அதுவா? அந்த விஷயமா? நோ! இருக்க முடியாது. சுத்தமாக வாய்ப்பில்லை. அத்தனை துவாரங்களும் சுத்தமாக அடைக்கப்பட்டு பலகாலமாயிற்று. ஆறு மாதங்கள் முடிந்து விட்டது. பழைய குப்பை அது. அதை யார் கிளறப் போகிறார்கள்?

பின் இந்தக் கடிதம்? என்ன இதன் அர்த்தம்? என்ன இதன் நோக்கம்? விளையாட்டா? மிரட்டலா? சரி... யார்?

குழப்பமாய் இருந்தது.

மகேந்திரன் சிந்தனையாய் அருகில் இருந்த டெலிபோனின் டயலை சுழற்றிக் சுழற்றி விடுவித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பின்னிரவில் ஆண்டிகிளாக் வைசில் டர்ரர் என்று சுழலும் டயலின் ஒலி பெரிதாக விட்டு விட்டு ரொம்ப நேரம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

பெரம்பூரில் ஜவஹர் நகர்.

ஜவஹர் நகரில் பேப்பர் மில்ஸ் ரோடு. பே.மி.ரோட்டில் வரிசையாய் இடைவெளி விட்டு கல்தூண்கள் நட்டு அவற்றை முள் கம்பி நெய்து தொடர்புபடுத்தி வெளி எல்லை அமைந்திருக்க... கேட் அருகே புனா எனாமல் போர்டில் 'பிரேமா பிளாஸ்டிக் அண்ட் ரப்பர் ப்ராடக்ட்ஸ்'

உள்ளே தூரத்தில் ஆஸ்பெஸ்டாஸ் ஷீட்ஸ் அடுக்கின ஏழெட்டு ஷெட்டுகள். ஒரு ஓரத்தில் அடுக்கி அடுக்கி மலை மாதிரி வைத்திருந்த காலி பாரல்கள். நுழைவாயிலிலிருந்து விசேஷமாய் பாதை பிரிந்து போக... வழி முழுக்க சிமெண்ட் தளம். இரண்டு விலிம்புகளிலும் முக்கோணமாய் கற்களை நட்டு வெள்ளை வர்ணம் அடித்திருக்க... மற்றபடி பசுமையான புல்வெளி. பாதையின் முடிவில் இரட்டை மாடியில் கொஞ்சம் ஸ்டைல் காட்டுகிற அலுவலகக் கட்டிடத்தில் அங்கங்கே ஏர்கண்டிஷனர்கள் வயிறு தள்ளியிருக்க...

'க' என்கிற எழுத்துக்களை காக்கிச் சட்டையின் பாக்கெட் வைத்த மார்பில் எம்பிராய்டரியில் வைத்திருந்த கேட் கீப்பர் தூரத்தில்சாலையில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்த காண்டேசா காரை அடையாளம் கண்டு கதவுகளைத் திறந்து வைத்துக் காத்திருந்தான்.

காரின் பின் சீட்டில் சாய்ந்து கொண்டு, சிந்தனையில் இருந்த மகேந்திரன் கேட் கீப்பரின் கஞ்சி போட்ட சல்லுட்டை கவனிக்கவே இல்லை.

அலுவலகக் கட்டிடத்தின் போர்டிகோவில் கார் நின்றதும், இஞ்சினை அணைத்து விட்டு டிரைவர் அவசரமாகக் கீழே இறங்கி பின் கதவைத் திறந்து விட்டான். ஓடி வந்த ப்யூன் அவர் கையில் இருந்த சின்ன சூட்கேஸை வாங்கிக் கொண்டான்.

"ராமையா" என்றார் மகேந்திரன்.

"ஸார்?" என்றான் டிரைவர்.

"லன்ச் வரைக்கும் எனக்கு கார் தேவைப்படாது. வாஷ் பண்ணி நாளாச்சு. சர்வீஸ் ஸ்டேஷன் எடுத்துட்டுப் போய் வாஷ் பண்ணிட்டு வீட்ல காரியர் எடுத்துட்டு வந்துடு."

"சரி சார்."

மகேந்திரன் கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு அலுவலக ஹாலில் நுழைந்தார். டெலிபோன் ஆபரேட்டரில் துவங்கி வரிசையாக அவர் கடக்க, குட்மார்னிங் சொன்னார்கள். மாடிப்படிகள் ஏறி மேலே வந்து ரெட் கார்ப்பெட் விரித்த சின்ன வராந்தாவில் நடந்து தனது அறைக்குள் நுழைந்து கோட்டைக் கழற்றி ஸ்டாண்டில் மாட்டி விட்டு சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

நடுவே இரண்டு தடுப்புகள் அமைத்து ஆரம்பப் பள்ளி நடத்தலாம் போலப் பெரிதாக இருந்தது அறை.

உறுத்தாத வர்ணத்தில் சுவரில் காகிதம் ஒட்டி... அதே நிறத்தில் பாலீஷான ஃபர்னிச்சர்கள், திரைச்சீலைகள், அறையோடு ஒட்டி ஓய்வறை, மெளண்ட்ரோட் சினிமா பானர் சைசில் மேஜை, வண்ணத் தொலைபேசிகள், காலுக்குக் கீழே மெத் என்று கம்பளம்.

பியூன் ஓசைப்படுத்தாமல் மேஜை மேல் சூட்கேஸை வைத்து விட்டு ஏர்கண்டிஷனரின் சலிட்சைப் போட்டு விட்டு கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வெளியேறினதும்... டெலிபோன்.

"யெஸ்..." என்றார் எடுத்து.

"நான் பிரேமா டாடி."

"என்னம்மா எங்கேர்ந்து பேசறே? கார்ல ட்ரபிளா?"

"இல்லை டாடி, காலேஜிலேர்ந்து பேசறேன். டெர்ம் ஃபீஸ் கட்டணும். பணம் கொண்டார மறந்துட்டேன். யார்கிட்டேயாவது அனுப்பி வைங்க டாடி."

"அனுப்பறேன்."

"அப்புறம் டாட். இன்னொரு விஷயம்."

"என்ன?"

“இங்கே வந்துதான் நோட்டீஸ் போர்ட் பார்த்தேன். காலேஜ்ல அடுத்த வாரம் பாம்பே டீர் ஒண்ணு கண்டக்ட் பன்றாங்க. என் ஃபிரண்ட்ஸ் எல்லாரும் வற்றாங்க. டாடி, ப்ளீஸ்... நானும் போறேன்.”

“எத்தனை நாள் டீர்?”

“ஒரு வாரம்.”

“போய்ட்டு வா. வச்சிடவா? பணம் அனுப்பி வைக்கிறேன்.”

ரிசீவரை வைத்து விட்டு இண்ட்டர்காமில் பேசி பணம் அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டு நிமிர்ந்த போது “எக்ஸ்க்யூஸ் மி” சொல்லி உள்ளே வந்தான் பி.ஏ.அசோக்.

கரீம் கலரில் டை கட்டியிருந்தான். சிவப்பான முகத்தில் கரேல் என்ற மீசை பளிச் என்று இருக்க... உப்பலான கன்னங்கள். அவர் அருகில் வந்து மரியாதையான தூரத்தில் நின்றான்.

“அசோக், இன்னிக்கு என்ன எங்கேஜ்மெண்ட்ஸ்?”

“மத்தியானம் நம்ம டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்சுக்கு கொடுக்கிற விருந்திலே கலந்துக்கறிங்க.”

“இல்லை. கலந்துக்கலை. மானேஜரை கலந்துக்கச் சொல்லிடுங்க. தென்?”

“ஈவினிங் நாலு மணிக்கு ஆடிட்டர்கிட்டே அப்பாயிண்ட்மெண்ட் வாங்கி வைக்கச் சொன்னிங்க. வச்சிருக்கேன்.”

“வரலைன்னு சொல்லிடுங்க. அவசரமான விஷயம் இல்லை அது. இன்னொரு நாள் பார்த்துக்கறேன். அப்புறம்?”

“ஈவினிங் ஃபிளைட்ல பெங்களூர் போறிங்க. நாளைக்குக் காலைல காண்ட்ராக்ட் சம்மந்தமா பேசி முடிவெடுக்கறிங்க அங்கே.”

“அதையும் கேன்சல் பண்ணிடுங்க.”

“சார், வந்து... நாலு லட்ச ரூபாய் காண்ட்ராக்ட். நாம் முடிக்கலைன்னா... கொத்திக்கிட்டுப் போக நிறைய கம்பெனி ரெடியா காத்துக்கிட்டிருக்கு.”

“ஆனா... பார்ட்டியை எனக்குத் தெரியும். நழுவாது. இல்லைன்னா... மானேஜரை...”

“ஸாரி ஸார். லைசென்ஸ் விஷயமா நாளைக்கு அவர் டெல்லி போறார்.”

“அப்போ ஒண்ணு செய்ங்க. நீங்களே போய்ட்டு வந்துடுங்க. ஆதரைஸ் பண்ணி லெட்டர் தர்றேன். பேசுங்க. நம்ம பார்டர் லைனுக்கு கொஞ்சம் மேலே முடிச்சுட்டு வாங்க போதும். இதுலே லாபம் வேணாம். பிரஸ்டீஜியஸ் காண்ட்ராக்ட் இது.”

“சரி சார்.”

“நீங்க போகலாம்.”

அசோக் போனதும் மகேந்திரன் டம்ளரில் இருந்த தண்ணீரைக் குடித்தார். ரிலாக்ஸ்டாக நாற்காலியில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

அந்தக் கடிதம் எழுதினவன் யார்? அவனுக்கு என்ன தெரியும் என்பது எனக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும். நிச்சயமாக அந்த விஷயம் இந்த லெட்டர் எழுதினவனுக்குத் தெரியவே தெரியாது.

வலிமையான நான்கு சுவர்களுக்குள் நடந்த சமாச்சாரம்.

இதே அறைதான். எத்தனை கத்தினாலும் வெளியே வார்த்தையை அனுமதிக்காத குளிரூட்டப்பட்ட அறை.

எத்தனை கதறினாள்?

யார் வந்தார்கள்?

எப்படி ஓடினாள்? எதை எதையெல்லாம் தட்டி விட்டாள்? கலைத்தாள்?

யார் காதில் விழுந்தது?

மகேந்திரன் எழுந்து நடந்து திரைகளை விலக்கி கண்ணாடி வழியாக தொழிற்சாலைக்குப் பின்னால் தூரத்தில் இருந்த வெற்று நிலங்களைப் பார்த்தார். அடர்த்தியான மேகங்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் ஊர்ந்து கொண்டிருக்க... பெரிய வட்டமான கிணற்றின் சிதிலமடைந்த சுற்றுச் சுவர் இங்கிருந்து சின்னதாகத் தெரிந்தது.

முடிந்து போன - புதைந்து போன - மூழ்கிப் போன - மக்கள் மறந்து போன விஷயம் அது. எவ்வளவு இருட்டு அன்றைக்கு... இரவுப் பூச்சிகளும், ஜூரமாய் முனகின தவளைகளும் தான் சாட்சி.

தவளைக்கு கடிதம் எழுதத் தெரியாது.

நோ, இது - அது சம்பந்தப்பட்டதில்லை. வேறு ஏதோ... வெறும் விளையாட்டுத்தான். வெறும் கண்ணாமூச்சிதான்.

ஒரு வேளை - ராஜப்பா...

ச்சே! அவர் எதற்காக? அவர் கணக்கு அப்போதே முடிந்து விட்டது. இப்படி சில்லியாக நடந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமே இல்லை. பணத்தேவை என்றால் ஒரு போன் போதும். பெட்டி தழும்ப தழும்ப அழுக்கித் தர கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் - வேறு வழியே இல்லாமல்.

மகேந்திரன் திரும்ப மேஜைக்கு நடந்து போன் எடுத்தார்.

“ஹலோ, செம்பியம் போலீஸ் ஸ்டேஷன்? இன்ஸ்பெக்டர் இருக்காரா? இல்லை? என் பேர் மகேந்திரன். என் நம்பர் சொல்றேன். வந்ததும் அவரை போன் பண்ணச் சொல்லுங்க” என்று எண் சொல்லி வைத்தார்.

“மே ஐ கம் இன் சார்?” என்றான் வித்யா.

“யெஸ்” என்றதும் ஜல் என்று வளையல் சப்திக்க, சன்னமான குலுங்கல்களோடு உள்ளே வந்த வித்யா, “சார், கங்காதரன் என்கிட்டே மறுபடி தொல்லை பண்ணான்” என்று கைப்பையில் இருந்து கடிதம் எடுத்தாள்.

“அன்னிக்கு அவ்வளவு தூரம் வாரன் பண்ணேன். மறுபடி லவ் லெட்டர் எழுதினானா?”

“இல்லை. என் வாழ்க்கையையே கெடுத்துடுவார் போலிருக்கு சார். போன வாரம் என்னைப் பெண் பார்த்துட்டுப் போனவங்களுக்கு என்னைப் பத்தி என்னவெல்லாம் எழுதி போட்டிருக்கான் பாருங்க. அவங்க இந்த லெட்டரை அனுப்பி யோசிச்சி எழுதறோம்னு சொல்லிட்டாங்க.”

மகேந்திரன் அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்கப் படிக்க... நெற்றியோரம் நரம்பு அசைந்தது.

“உண்மை விளம்பின்னு போட்டிருக்கு. இவன் எழுதினதுதானா?”

“கையெழுத்து எனக்குத் தெரியாதா சார்?”

“கேட்டியா?”

“ம்... நான் எழுதலைன்னுட்டான்.”

மகேந்திரன் இண்டர்காம் எடுத்து “கங்காதரனை என் ருமுக்கு வரச் சொல்லுங்க” என்று சொல்லி விட்டு “நீ போம்மா. நான் விசாரிக்கிறேன். உன்னை வச்சிக்கிட்டு அவன்கிட்டே பேச வேணாம்” என்றதும் விழியோரம் துடைத்துக் கொண்டு வித்யா சென்றாள்.

கட்டம் போட்ட முழுக்கை சட்டை மறைத்த கைளை மார்புக்குக் குறுக்கே கட்டிக் கொண்டு நேராகப் பார்த்தான் கங்காதரன்.

“சொல்லு, என்ன பதில் சொல்றே இதுக்கு.”

“இந்த மாதிரி எழுதறது சுத்த அயோக்கியத்தனம்!”

“நீ எழுதலை?”

“வாட் நான்சென்ஸ்?”

“இது உன் கையெழுத்துதான்னு வித்யா அபிப்பிராயப்படறா”

“அப்படின்னா ஆஸ்க் ஹர் டு கோ டு போலீஸ் ஸ்டேஷன். விசாரிக்க வேண்டியவங்க அவங்கதான். நீங்க இல்லை.”

“உன் மேல் ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டி வரும்.”

“ஸாரி சார். இப்போ முடியாது. போலீஸ்ல புகார் கொடுத்து, அவங்க விசாரிச்சு, எழுதினது நான்தான்னு உறுதி செஞ்சிட்டாதான் எடுக்க முடியும்.”

“வித்யா போலீஸ்ல புகார் கொடுத்தா, இந்த விஷயம் இன்னும் பிரபலம் ஆகும். இவளுக்கு அது வீக். அதனால் அவ போகமாட்டா. இதானே உன் ஐடியா?”

“சார், இந்த லெட்டரை நான் எழுதலை. தட்ஸ் ஆல். நான் போலாமா?”

அமைதியாக அவனைப் பார்த்தார். கள்ளன்! இவன்தான் எழுதியிருக்கிறான். இவனை...

“யு மே கோ” என்றார்.

மலையை நாலரை மணிக்கு மகேந்திரன் அலுவலக அறையை ஒட்டிய அறைக்கு சென்று ஃபிரஷ்-அப் செய்து கொண்டு, கோட் ஸ்டாண்டிலிருந்து கோட் எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு, ஷூ அணிந்து

கொண்டு, ஒலித்த டெலிபோனை எடுத்து, “ஹலோ மகேந்திரன்...”

“ஐ யாம் ராஜப்பா.”

“ஹலோ இன்ஸ்பெக்டர், நான் உங்களை சந்திக்கணும்.”

“வீட்டுக்கு வரவா?”

“வேணாம். இன்னும் ஒரு மணி கழிச்ச ஹோட்டல் புகாரி, ரூப் கார்டன்ல வெய்ட் பண்ணேன். மஃபிடியிலே வாங்க.”

“என்ன விஷயம் மகேந்திரன்?”

“ஒரு சின்ன குழப்பம். நேர்ல சொல்றேன்.”

மகேந்திரனின் அறைக் கதவின் கீழ் வெளிச்ச இடைவெளியில் இரண்டு கால்களின் நிழல்கள் அசையாமல் தங்கியிருந்தன.

விஷம் குடித்து விட்ட கடல் தன் உடம்பெல்லாம் நீலமாகி, உதட்டோரங்களில் நுரை தள்ளிக் கொண்டிருந்தது - இரைச்சலாக.

புகாரி ஹோட்டல் வாசலில் கார் நின்றதும் இறங்கி “எங்கேயும் போய்டாதே. கார்லயே இரு” என்று டிரைவரிடம் சொல்லி விட்டு மாடிக்கு நடந்தார் மகேந்திரன்.

மேலே வந்ததும் காற்று அவர் டையுடன் விளையாதத் துவங்கியது. சுற்றிலும் தேடினார். தூரத்தில் ஒரு தனி மேஜையில் அலைகளை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராஜப்பாவை பார்த்தார்.

நடந்து, கவனத்தைக் கலைக்காமல் எதிர் நாற்காலியில் அமர்ந்து, சிகரெட் எடுத்துக் கொடுத்திக் கொள்ள... லைட்டரின் சப்தத்தில் திரும்பி, “ஹலோ மிஸ்டர் மகேந்திரன், வந்துட்டிங்களா?” என்றார் ராஜப்பா.

வெள்ளை முழக்கை சட்டை அணிந்திருக்க, கழுத்தில் தடிமனாய் செயின் தெரிந்தது. தினசரி ஷேவிங் தந்த மொரமொரப்பு தாடையில் தங்கியிருக்க, கண்களுக்குக் கீழே கொஞ்சம் சதைப்பைகள், காதின் மடலில் ரோமங்கள். இடது புருவத்தில் ஒரு ஒற்றை நரைமுடி.

உதடுகளில் சிகரெட் கறுப்பு. மஃபிடியில் இருந்தாலும் போலீஸ்காரர் என்று இனம் கண்டு கொள்ள முடிகிற ஒரு தோரணை தெரிந்தது ராஜப்பாவிடம்.

மகேந்திரன் நீட்டிய சிகரெட் பாக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டார். முதல் புகையை வெளியேற்றி விட்டு, “சொல்லுங்க மகேந்திரன், என்ன பிரச்சனை?”

மகேந்திரன் கோட் பாக்கெட்டிலிருந்து கடிதத்தை எடுத்துத் தர... அதை மேஜை மேல் விரித்து, காற்றில் பறந்து விடாமல் மேலும் கீழும் கைகளை அழுத்திக் கொண்டு நிதானமாகப் படித்தார் ராஜப்பா.

தோளில் துண்டு போட்ட, விலாவுக்கும் கைக்கும் நடுவில் டிரே தட்டு வைத்திருந்த வெய்ட்டரிடம் ஐட்டங்களைச் சொல்லி அனுப்பி விட்டு கடற்கரை நோக்கிச் செல்லும் கூட்டத்தைப் பார்த்தார் மகேந்திரன்.

கடிதத்தை முடித்திருந்த ராஜப்பா நிமிர்ந்து, “ஃபன்னி! தபால்ல வந்ததா இது?” என்றார்.

“இல்லை என் கார் ஸ்டியரிங்ல செருகியிருந்தது.”

“எப்போ பார்த்திங்க?”

“நேத்து மிட் நைட்டுக்கப்புறம். நான் கிளப்புக்குப் போயிட்டு ரேணுகா வீட்டுக்கு போனேன். திரும்பினப்போ ஒரு மணிக்கு மேலே இருக்கும். காரை ஸ்டார்ட் பண்ணப்போ ஸ்டியரிங்ல லெட்டர். கிளப்பிலே புறப்பட்டப்போ இல்லை. ரேணுகா வீட்டுக்கு நான் நேத்து போவேன்னு எனக்கே தெரியாது. திடீர்னு தீர்மானிச்சேன். அதனாலே என் காரை எதிர்பார்த்து ஒருத்தன் காத்திருந்து கார்ல வச்சிருக்க வாய்ப்பில்லை.”

“பின்னே?”

“என்னை ஃபாலோ செஞ்சிருக்கணும். எனக்குத் தெரியாம.”

“ஐ.சி. ரேணுகாங்கிறது...”

“வந்து... ஐஸ்ட் லைக் தட்...”

“ஓக்கே. என்ன உங்க சந்தேகம்?”

“கல்லறை - தோண்டப்படுதுன்னு நினைக்கிறேன்.”

“வாட் டு யு மீன்?”

“புதைஞ்சு போன உண்மைகள் யாருக்கோ தேவைப்படுது.”

“ஸ்வர்ணா மேட்டரை சம்பந்தப்படுத்தறிங்களா?”

“வாட் எல்ஸ்?”

“அதிகப்படியா பதட்டப் படறிங்கன்னு நினைக்கிறேன்.”

“இல்லை மிஸ்டர் ராஜப்பா. லெட்டர் வரியைப் பாருங்க. அதிலே கிண்டல் மட்டும் இல்லை. அதுக்கடியிலே ஒரு விபரீதமும் இருக்கு. எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்னு ஒரு வரி வருது.”

“அதனால? எல்லாம்னா? எந்த எல்லாம்? நீங்க ஏன் அதோட சம்பந்தப்படுத்தி பார்க்கிறிங்க? முடிஞ்சு போன விஷயம். ஸ்வர்ணாவோட ஃபைலுக்கே இப்போ உயிர் இல்லை. அமைதியா எஸ்.பி. ஆஃபீஸ்ல தூங்கிட்டிருக்கு. எல்லாம் ஓவர்.”

“நானும் அப்படித்தான் நினைச்சேன். ஆனா, இந்த லெட்டர்...”

“இது வேற விஷயம். உங்க தொழிலோட சம்பந்தப்பட்ட வேற விஷயமாத்தான் இருக்கணும்.”

“சார், எனக்கென்னவோ...”

“ரைட். உங்க சந்தேகப்படியே பார்க்கலாம். யார் இவன்? இவனுக்கு எப்படி தெரிய வாய்ப்பு? சரி, எல்லாம் தெரியும்னா ஒருத்தன் என்ன செய்யணும்? உண்மைகளோட நேரா போலீஸ் உயர் அதிகாரிகளைப் பார்க்கணும். அதை விட்டுட்டு நாய்க்குட்டி, பூனைக்குட்டின்னு லெட்டர் எழுதுவானா? சரி, பழிவாங்க நினைக்கிறதுன்னு வைங்க. இந்த ஆறு மாசம் எங்கே போனான்? தூங்கினானா இல்லை எவளுக்காவது... நோ அப்பிறம் எனக்கு வாயிலே நல்ல வார்த்தைகள் வராது. மகேந்திரன், ஆஃபீஸ்ல எதுவும் பிரச்சனைகளான்று யோசிங்க. இந்த லெட்டருக்கு ரொம்ப முக்கியத்துவம் கொடுக்காதீங்க. ஒரு ஃபன் அப்படின்னு எடுத்துக்கங்க. இக்னோர் அண்ட் ஃபர்கெட். மறுபடி ஏதாவது ஒரு விதத்திலே இவன் தொடர்பு கொண்டா, பார்க்கலாம்” என்ற ராஜப்பா பீங்கான் ஆஷ்ட்ரேயை தன் பக்கமாக எடுத்து வைத்து உபயோகித்தார்.

ஆர்டர் கொடுத்த உணவு வகைகள் பிளேட், பிளேட்டாய் மேஜையை நிரப்ப... இருவரும் மௌனமாக சாப்பிட்டார்கள்.

“உங்களுக்கு விஸ்வநாதன் நினைவிருக்கா?” என்றார் மகேந்திரன் கை கழுவி வட்டு வந்து அமர்ந்து.

“யாரு?” என்றார் நீத் பிக்கை எடுத்துக் கொண்டு.

“ஸ்வர்ணாவோட பிரதர்.”

“ஓ! தட் பாய்! நூறு கேலன் அழுதிருப்பான். யெஸ், நினைவிருக்கு.”

“என்னால நம்பவே முடியலை. ஸ்வர்ணா அப்படிப்பட்ட டைப் இல்லைன்னு திரும்பி திரும்பி அலறினான். இன்ஃபாக்ட் பல தடவைகள் ஆஃபீசுக்கு வந்து எல்லா ஸ்டாஃப்களையும் பர்சனலா விசாரிச்சான். என்கிட்டே கூட... ஸம் திங் ராங் சார்ன்னு ஆணித்தரமா சொல்லிட்டுப் போனான்.”

“சரி, ஸோ வாட்?”

“ஒரு வேளை அவன்...”

“லுக் மிஸ்டர் மகேந்திரன். ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாடி சுத்தமா இழுத்து மூடப்பட்ட அந்த ரகசியக் கோட்டைக்கு ரெண்டே வழிகள்தான். ஒண்ணு நான், என் வழி பூட்டப்பட்டு சீலும் வச்சாச்சு. சீலை உடைச்சா எனக்குத்தான் ட்ரபிள். என் வேலை மட்டும் போகாது. சென்ட்ரல் ஜெயில்ல தச்சு வேலை பார்க்கணும். என் வழியோட கதவை இத்தனை ரிஸ்க்கோட திறக்க நான் மடையன் இல்லை. இன்னொரு வழி - நீங்க. என்னைத் தவிர இந்த விஷயத்தை யார்கிட்டேயாவது நீங்களா ஏதாவது உளறியிருக்கிறீர்களா என்று எனக்குத் தெரியணும்.”

“சார், வொய் ஷூட் ஐ? துப்பாக்கியை எடுத்து என் நெற்றிப் பொட்டல் வச்சி நானே ட்ரிக்குனு இழுத்துக்கிறதுக்கு சமமானம் - நான் வெளியில் சொல்றது.”

“ரைட், நம்ம ரெண்டு பேரை மீறி விஷயம் வெளியே போகலை. பின்னே எதுக்குக் கவலைப்படறீங்க? விஸ்வநாதன் கோழை. அழத்தான் தெரியும் அவனுக்கு. டிராஃபிக் இல்லைன்னாலும், நடக்கலாமன்னு சிக்னல் விழுந்தாதான் ரோட்டை கிராஸ் பன்ற டைப் அவன். சாகஸம் எல்லாம் தெரியாதவன். அவனை சந்தேகப்பட வேணாம். வெள்ளிக்கிழமை பூ வாங்கி ஸ்வர்ணாவுக்குப் போட்டுக்கிட்டிருப்பான். அவ்வளவுதான் முடியும் அவனால. சியர் அப் ஜெண்டில்மேன். நான் எதுக்கு இருக்கேன்? எந்த பிரச்சனை வந்தாலும் பார்த்துக்கறேன். ம்... பேர் என்ன சொன்னிங்க?”

“விஸ்வநாதன்.”

“அவன் பேர் இல்லை. உங்க... ஜஸ்ட் லைக் தட்...”

“ரேணுகா.”

“ம், அங்கே போய்ட்டு வாங்க. எல்லா குழப்பமும் போய்டும். லெட்டர் தொடர்ந்தா நான் நடவடிக்கையில் எறங்கறேன். ஓக்கே?”

தயக்கமாய், சிந்தனையாய் மகேந்திரன், “ஓக்கே.”

பில் செட்டில் செய்தபின் எழுந்து கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தார்கள்.

“எதிலே வந்திங்க ராஜப்பா?”

“ஆட்டோ.”

“வாங்க. நான் ட்ராப் பண்ணேன்.”

இருவரும் காருக்கு நடக்க... மகேந்திரன் தோள் மேல் கை போட்டு தன் பக்கமாய் இழுத்து, “மகேந்திரன், ஒண்ணு செய்யணும் நீங்க.”

“என்ன?”

“ஒரு சின்ன விபரம் விடாம அந்த சம்பவத்தை நினைச்சுப் பாருங்க. எங்கேயாவது சின்ன இடறல் இருந்திச்சாணு யோசிங்க.”

“ஸோ, நீங்களும் சந்தேகப்படறிங்கதானே?”

“இல்லை, ஒரு கன்ஸ்பர்மேஷனுக்காக.”

காரை அணுக... சற்று தூரத்தில் ஓலை ஸ்பூனில் பட்டாணி சுண்டல் தின்று கொண்டிருந்த டிரைவர் இவர்களைப் பார்த்ததும் அப்படியே வீசி விட்டு, வேகமாக ஓடி வந்து, “ஸாரி சார்...” என்று சொல்லி விட்டு டிரைவிங் சீட்டில் அமர்ந்தான்.

இருவரும் பின் சீட்டில் ஏறிக் கொண்டதும்...

“மாம் பலம் போகணும்ப்பா. இவரை டிராப் பண்ணிட்டு வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

கார் சாலையில் குலுங்காமல் பாய்ந்தது.

மாம் பலத்தில் இறங்கிக் கொண்ட இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பா கதவருகே குனிந்து மகேந்திரன் காதில் சொன்னார். “ஒரு

ரெண்டாயிரம் ரூபா வேணும் மிஸ்டர் மகேந்திரன், ஒரு எதிர்பார்க்காத செலவு வந்திருச்சி.”

“செக்னா இப்பவே தர்றேன்.”

“இல்லை, கேஷா கொடுத்திடுங்க. காலையில் வீட்டுக்கு வர்றேன்.”

“சரி.”

கார் புறப்பட... மகேந்திரன் பெருமூச்சு விட்டார்.

★

★

★

★

விஸ்வநாதன் பெருமூச்சு விட்டான்.

எதிரே மேஜையில் இருந்த ஸ்வர்ணாவைப் பார்த்தான். ஒரு திறமையான காமிரா ஸ்வர்ணாவின் கன்னத்தில் குழிகள் போடும் அந்தச் சிரிப்பை அப்படியே பாடம் செய்து தந்திருந்தது.

கண்கள் தத்தளிக்க... எச்சில் விழுங்கினான்.

ஸ்வர்ணா! இன்றைக்கு உன் 22வது பிறந்த நாள். திமிரான வயது. மூன்றாவது குழந்தையை கருவில் டெர்மினேட் செய்கிற வயது. தற்கொலை வயதா?

நோ, நான் நம்ப முடியாது. எல்லாரும் என்னை நம்பச் சொல்கிறார்கள். பழுப்புக் காகிதத்தில் தேய்ந்த கார்பன் பிரதியில் எனக்கு தந்த மரண காரணம் அப்பட்டமான பொய். என் நெஞ்சுக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

என் பேச்சுக்கு கவனம் செலுத்த காதுகள் இல்லை. என் சந்தேகத்தை முறியடிக்க உண்மைகளும் இல்லை. ஆனால்... சத்தியமாக தற்கொலை - உண்மை இல்லை.

சொல் ஸ்வர்ணா, என் காதோடு சொல், ஏன்?

உன் விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் எப்போதாவது நடந்து கொண்டதாக என் நினைவில் செய்திகள் கிடையாது. வாழ்க்கை வெறுத்து ஒரு வரி நீ என்னிடம் பேசினது கிடையாது. கன்னத்தில் கை ஊன்றி உன்னைப் பார்த்ததில்லை. சிந்தனைக் குழப்பத்தில் உன் முகத் தோற்றத்தை என்னால் கற்பனை செய்ய இயலாது. ஃபாஷன் என்று ஒற்றை மூக்கைக் குத்திக் கொண்ட போது மட்டும்தான் உன் கண்களில் கண்ணீரை நான் சந்தித்திருக்கிறேன் - என் வாழ் நாளில்.

என்னிடம் நீ ரகசியம் வைத்துக் கொண்டதில்லை. பஸ்சில் உன் இடுப்பில் கை வைத்தவனை ஸேஃப்டி பின்னால் குத்தின சாகஸத்தை ஒரு தோழியாய் என்னிடம் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறாய். செக்ஸ் எக்ஸ்ப்ளாய்ட்டேஷன் இன் சினிமா என்று மணிக்கணக்கில் அப்பட்டமாக நாம் பேசியிருக்கிறோம். ஓடிப்போய் நியூஹெலினா வாங்கி வா என்று என்னை அனுப்பியிருக்கிறாய். பஸ் ஸ்டாப்பில் உனக்கு தரப்பட்ட - நாளை மறுநாள்தான் மீசையே வளரப் போகிற ஒரு விடலைப் பையனின் அமெச்சூர் காதல் கடிதத்தை வரி வரியாய் சிரித்துப் படித்திருக்கிறோம் நாம்.

மெழுகுவர்த்தி கூட அறையெல்லாம் வெளிச்சம் பரப்பி... அடியில் கறுப்பு வட்டமாய் நிழல் வைத்திருக்கிறது. ஆனால் ஸ்வர்ணா, உன்னிடத்தில் நிழல் பகுதியே இல்லை.

காரணமே இல்லாமல் நீ தற்கொலை செய்து கொண்டாய் என்று கருத்தெழுதி கையெழுத்திட்டு அதிகாரிகள் என்னிடம் தந்தால் நான் நம்ப வேண்டுமா? ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா?

இந்த ஆறு மாதமும் என் சந்தேகம் பரபர என்று அல்லாடிக் கொண்டிருக்கிறது. காரணம், காரணம் என்று என் மனசில் விக்கல் எடுத்துக் கொண்டே தானிருக்கிறது!

உண்மை என்னைப் போலவே ஒரு கோழை. எங்கோ மூலையில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறது. நடுவில் இனம் தெரியாத புகை உலவி மறைக்கிறது.

நேரடியாய் அதை ஊதித்தள்ள... எனக்கு சக்தி இல்லை. ஆனால்...

என் முயற்சியை விடுவதாய் இல்லை. ஒரு புதிய யுகம். அதன் தொடர்பாக ஒரு புதிய முயற்சி. பார்க்கலாம். குடிப்பதற்கு கஞ்சி இல்லாதவர்கள் மட்டுமல்ல; அதன் காரணமும் அறியாதவர்கள் என்றானே தலைப்பாகைக் கவிஞன் - அப்படி பாவாடை, சட்டையில் என்னிடம் ஒப்படைத்து கண்ணை மூடின அம்மாவுக்கு எத்தனை நம்பிக்கை இருந்திருக்க வேண்டும் - இவன் வளர்ப்பான் - வாழ்வை அமைப்பான் என்று. வளர்த்தேன். அடுத்த கட்டத்திற்கு வரும் போது தொலைத்தேன். உன்னை முழுதுமாய் தொலைத்தேன். தொலைத்ததன் காரணம் மட்டுமாவது தெரிந்தாக வேண்டும்.

“விச...”

திரும்பி வாசலைப் பார்த்தான். அங்கே மோகன் குனிந்து ஷூவைக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

“வா மோகன்.”

மோகன் வந்து அமைதியாய் அமர்ந்தான்.

“என்னாச்சு?”

“விச, நீ நல்லா யோசிச்சிட்டியா?”

“மோகன், ஆறு மாசம் முடிஞ்சு போச்சு. எவ்வளவு தாமதமா நான் முடிவெடுத்திருக்கேன். யோசனைங்கிறதெல்லாம் முடிஞ்சு விஷயம்.”

“உண்மைகள் வேற விதமா இருந்தா... உனக்கும் சில விபரீதங்கள் நடக்கலாம் விச. உன்மேல அக்கறையுள்ளவன்கிற தாலே நான்...”

“ஸ்டாப், எனக்கு இப்போ தேவை அறிவுரையோ, ஆலோசனையோ இல்லை; ஒத்துழைப்பு. அதை நீ தராட்டாலும் என்னால தனியா எதையும் சந்திக்க முடியும்.”

“விச, நிறைய செலவாகும்.”

“நான் சொத்தா நினைச்சது ஸ்வர்ணாவைத்தான். அதை எப்பவோ இழந்தாச்சு. வீடு, நகை, பணம் இதெல்லாம் இப்போ எனக்கு கருவிகளாதான் தெரியுது. செலவைப் பத்தி எனக்கு அக்கறை இல்லை. எனக்கு வேண்டியது உண்மை.”

வாசலில் ஜீப் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்க... இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பா ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி இவர்களை நோக்கி வந்தார்.

“ஹலோ, மிஸ்டர் விஸ்வநாதன்” என்று வந்து உரிமையாய் அவன் அருகில் அமர்ந்து “யாரு, உங்க ஃபிரெண்டா?” என்று மோகனைச் சுட்டிக் கேட்டு, இயல்பாய் சிகரெட் எடுத்துக் கொண்டார் ராஜப்பா.

“ஆமாம், மோகன், டிராவல்ஸ் நடத்தறான்” என்றான் விஸ்வநாதன்.

“ஐ.சி. ஹலோ ஒண்ணுமில்லை. உங்க ஏரியாவிலே ஒரு விசாரணைக்கு வந்தேன். உங்க ஞாபகம் வந்திச்சு. ஐ பேட்லி நீட் வாட்டர். சொம்பு நிறையக் கொண்டாங்க. ஹோட்டல்சிலே நான் குடிக்கிறதில்லை.”

கொண்டு வந்ததும்... குடித்ததும்...

“அப்புறம்... எப்படி இருக்கிங்க?”

“இருக்கேன்” என்று சிரிப்புக்கு முயற்சித்தான்.

“என் நினைவு சரின்னா... நீங்க ஒரு மருந்து கம்பெனி ரெப்ரஸண்டேடிவ், சரியா?”

“கொஞ்சம் சரி, மருந்து கம்பெனி இல்லை. காஸ்ட்யூம்ஸ் கம்பெனி.”

“முகத்திலே உற்சாகமே இல்லையே மிஸ்டர் விஸ்வநாதன். இன்னும் நீங்க துக்கத்திலேந்து வெளியே வரலை போலிருக்கே.”

“எங்களது ரெண்டு பேர் குடும்பம் சார். நான் - என் தங்கை. இதிலே ஒருத்தர் இல்லைன்னா, அந்த ஆப்சென்ஸ் ஒவ்வொரு வினாடியும் உணர்த்தப்பட்டுக்கிட்டே இருக்கே...”

“வாஸ்தவம். உங்களுக்கு உங்க தங்கை மேல ரொம்ப அட்டாச்மெண்ட். இல்லை? புவர் கேர்ள். கடைசி வரைக்கும் தற்கொலைக்கான சரியான காரணத்தை எங்களால கண்டுபிடிக்கவே முடியாம போயிடுச்சி. ஒரு மழுப்பலாதான் அந்த கேஸை முடிச்சோம். நினைவிருக்கு.”

“இப்பகூட என்னால அது தற்கொலைன்னு ஏத்துக்கவே முடியலை சார்.”

“அப்பவும் நீங்க இதைச் சொன்னீங்க. ஞாபகமிருக்கு. எல்லாருக்கும் ஏற்படற எண்ணம்தான் இது. சாதாரணமான ஒரு வாழ்க்கையிலே ஒரு வித்தியாசமான திருப்பத்தை சுலபமா ஏத்துக்க முடியாது. எத்தனை விசாரணைகள்... உங்க தங்கை பேரென்ன?”

“ஸ்வர்ணா.”

“யெஸ்... ஸ்வர்ணா கடன் வாங்கியிருந்தாளா? வயத்து வலி இருந்ததா, யாரையாவது பகைச்சுக்கிட்டிருந்தாளா, கல்யாணக் கவலையா, காதலிச்சாளா - இப்படி அத்தனை சாத்தியங்களையும் எவ்வளவு அலசினோம். யு.சி. இப்பல்லாம் எதுக்குதான் தற்கொலை பண்ணிக்கிறதுன்னு விவஸ்தை இல்லாம போச்சு. பிரியமா வளர்த்த பசு மாடு செத்துப் போனதுக்காக வெஸ்ட் பெங்கால்ல ஒருத்தன் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டான். பஸ்சிலே நிறைய பேருக்கு முன்னாடி கண்டக்டர் திட்டி இறக்கி விட்ட அவமானம் தாங்காம ஒரு பொண்ணு விஷம் குடிச்சிருக்கா. திடீர்னு மனசில உதிக்கிற ஒரு சின்ன டிப்ரஷன் போதுமாம், தற்கொலைக்கு, விடுங்க. நான் புறப்பட்ட்டுமா?”

ராஜப்பா எழுந்து ஆஷ்ட்ரே தேடி, இல்லாமல் போகவே, ஜன்னலை அணுகி வெளியே சிகரெட் மிச்சத்தை சுண்டி விட்டு வந்து, “என்னமோ பேசிக்கிட்டிருந்தீங்க.. நான் வந்து குறுக்கிட்டிட்டேன்.”

“நோ ப்ராப்ளம்” என்றான் விஸ்வநாதன்.

“வெல், வர்றேன். குட் நைட்.”

ராஜப்பா வெளியேறினார். ஜீப் ரிவர்சில் போய் திரும்பி திசை மாறியபோது, ஹெட்லைட் வெளிச்சம் உள்ளே இருந்த இவர்களை நடவி விட்டுச் செல்ல... எஞ்சின் சப்தம் மெதுவாய் கரைந்தது.

“மோகன், இன்ஸ்பெக்டர் தண்ணி குடிக்கிறதுக்காக வந்தாரா? நோ. ஏதோ காரணத்தோட வந்துட்டுப் போறார்” என்றான் விஸ்வநாதன்.

“உனக்கு எல்லாமே சந்தேகம்தான்” என்றான் மோகன்.

விட்டத்தைப் பார்த்தான் விஸ்வநாதன்.

★ ★ ★ ★
விட்டத்தைப் பார்த்தார் மகேந்திரன்.

வேகமாய் சுழன்று கொண்டிருந்தது மின்விசிறி. நடுவில் எதிர்ப்பக்கமாக ஒரு மாயச் சுழற்சி தெரிந்தது. விளையாட்டு மரக் குதிரை போல அந்த ஈஸிசேர் முன்னும், பின்னும் அசைய... எதிர் கூவற்றில் குதிரைகள் இவரை நோக்கி அலை நிரை சிதறடித்துக் கொண்டு முன்னங்கால்களைத் தூக்கி நின்றன.

ஜன்னல் வழியாக ஈரத்தில் இடறின காற்று திரையை உயரமாக விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே வந்தது.

மகேந்திரன் டிரே மேலிருந்த கழற்றி வைத்த வாட்ச்சைப் பார்த்தார். சூரியன் இல்லாத ஏழே கால். இண்ட்டர்காம் எடுத்து, “மாணிக்கம், சிகரெட்டு வாங்கிட்டு வா. பிரேமா வந்தாச்சா? இன்னும் வரலையா? வந்ததும் என் ரூமுக்கு வரச் சொல்லு” என்று வைத்து விட்டு...

கோப்பையில் விஸ்கியை அளவாக ஊற்றி... சோடா கலந்து கொண்டு... ஐஸ் பாக்கெட் இருந்து ஹோட்டலில் பொறுக்கி எடுத்து நீரின் மேல் தளத்தில் ஐஸ் துண்டுகளை நீந்த விட்டு... உறிஞ்சினார்.

“மகேந்திரன் நடந்த சம்பவத்தை ஒரு தரம் ஒரு சின்ன விபரம் கூட விடாம நினைச்சுப் பாருங்க. எங்கேயாவது சின்ன இடறல் இருந்திச்சான்னு யோசிங்க.”

எதை யோசிப்பது? எங்கே ஆரம்பிப்பது?

மகேந்திரன் நாற்காலியில் ஆடிக் கொண்டே, திரவம் முழுக்க காலி செய்து விட்டு, கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

ஸ்வர்ணா -

இந்திர லோகத்தில் இருந்து வழி தவறி பூமிக்கு வந்து விட்டவள். பிரம்மனால் ஓவர் டைம் எடுத்துக் கொண்டு சொந்த உபயோகத்திற்குத் தயாரிக்கப்பட்டு தப்பி வந்தவள். பார்க்கிற நபர்களுக்கு ஒரு பார்வையிலேயே L.S.D. அனுபவம் தந்தவள். வழியெல்லாம் அவள் வரவுக்காக வாலிபர்களைக் காத்திருக்க வைத்தவள். போயும் போயும் என் அலுவலகத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்தவள். அதுவும் - எனக்கு ஸ்டெனோவாக.

எல்லா ஜன்னல் கண்ணாடிகளிலும் மழை நீர்ப் பாம்புகள் தவழ்கிற ஒரு குளிக்காலக் காலையில் மாணேஜர் அவளை அழைத்து வந்து...

“உங்களோட பர்சனல் ஸ்டெனோவா மிஸ். ஸ்வர்ணாவை அப்பாய்ண்ட் பண்ணியிருக்கேன்” என்ற போது... என் சுழல் நாற்காலி சைடில் இருந்தது, என் முகம் ஃபைலில் இருந்தது, உதடுகள் சிகரெட்டில் இருந்தது.

“யெஸ்” என்று நாற்காலி திரும்பி, ஃபைல் தாழ்ந்து, நான் நிமிர்ந்த போது சிகரெட் விடுபட்டு ஃபைலின் நான்கு காகிதங்களைப் பொத்தல் போட்டது உண்மை.

ரவிக்கையில் இருந்தாள். மின்னுகிற கூந்தல் தோளில் சரிந்து... பெடஸ்டல் ஃபானில் அலையடித்துக் கொண்டிருக்க... புருவங்களின் கத்தரிக்கப்பட்ட வளைவுகளுக்குக் கீழே இமைகளில் லேசான வர்ணம், கண்களின் விளிம்புகள் கறுப்பாய் அடிக்கோடிடப்பட்டு துல்லியமான நாசியின் அடிவாரத்தில் ஈரமாய், துடித்த அந்த உதடுகள் உடனடியாய் கற்பழிக்க அழைத்தன. கழுத்தில் மெல்லிசாய் ஒரு பகட்டுச் சங்கிலி. அப்புறம் ஷிஃபானின் டிரேஸ் காகிதத் தன்மையில் தெரிந்த, நிமிர்ந்த மென்மையான புஷ்டிப் பூக்களின் அட்டகாசம். எதிரும், புதிருமான இண்டு பிராக்டெட் குறிகளாய் வளைந்த இடுப்பில் சேலை சென்சார் காரியம் செய்யாமல் குனிந்திருந்தது.

“வாவ்” என்றேன் உள்ளுக்குள்.

அன்றைக்கு துவக்கம் அந்த ரகசிய அவஸ்தை. அலுவலகம் புறப்படுவது என்றால் ஒரு ஐஸ்கிரீம் இனிமை. அலுவலகத்திலிருந்து புறப்படுவது என்றால் ஒரு ஜாக்பாட் இழப்பின் சோகம்.

ஸ்வர்ணாவின் வரவு வரை படபடப்பான நகக்கடிப்பு. அவளின் காலை வணக்கத்தில் இதயத்திற்குள் சந்தனப் பூச்சு. கன்னத்தில் குழி வைத்து ஒரு அகலச் சிரிப்புக்கு... நெஞ்சில் ஒரு புறாவின் இறகின் வருடல்.

உடம்பில் பொன்விழா வயதை மனதில் பாதியாய்க் குறைத்த ஸ்வர்ணா என்கிற காயகல்பம் - என்னுள் விளைவித்த சின்னச் சின்ன ஹார்மோன் மாற்றங்கள் எல்லாம் கூட்டாக அணி திரண்டு 'We Want Swarna' என்று கோஷமிட்டன. போராட்டம் நடத்தின. இடைவெளி இல்லாமல் காதல் மந்திரம் ஓதின.

விளைவாக -

“எப்படி இருக்கு ஸ்வர்ணா வீடு?”

“வாவ்ன்னு சொன்னா அது ரொம்ப சின்ன எக்ஸ்ப்ரஷன். எந்த வார்த்தை சொன்னாலும் முழு மன உணர்வை வெளிப்படுத்தினதா இருக்காது. இன்ச் இன்ச்சா இழைச்சிருக்கேங்க. அற்புதமான ரசனை.”

பங்களாவின் வெளிப் புல்வெளியில் அலுமினிய நாற்காலிகளில் அமர்ந்த, ஆகாயத்தில் வர்ண மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்த மாலையில்...

“ஹெல்ப் யுவர்செல்ஃப். டீ எடுத்துக்கோ.”

“தாங்க்ஸ் சார்.”

“ஆஃபீஸ்ல மரியாதையை வச்சிக்கலாம். ஜஸ்ட் கால் மி மகேந்திரன்.”

“ஓ, என்ன சார் இது... உங்க வயசென்ன, என் வயசென்ன?”

“சொல்லேன் பார்க்கலாம். என்ன என் வயசு?”

“ஐம்பத்தஞ்சி”

“அப்படியா தெரியறேன்? இன்னும் நாப்பத்தொம்பது கம்பீளீட் ஆகலை. சில்வர் ஹேர்ஸ் உயர்த்திக் காமிக்குது. உன் விஷயத்திலே அப்படியே ரிவர்ஸ். ரெக்கார்ட்ஸ்படி உனக்கு வயசு இருபத்தி ஒண்ணு, ஆனா... பார்க்கிறப்போ இன்னும் நீ டீனரைத் தாண்டின மாதிரி தெரியலை.”

“ஓ. தாங்க்யு”

“உடம்பை அப்படி வெச்சிருக்கே. வெல், எனக்கு சொத்து எவ்வளவு இருக்கும்னு நினைக்கிறே?”

“என்ன சார் இதெல்லாம் என்னைப் போய்...”

“ரெண்டு கோடியைத் தொடும். என்னைப் பற்றி ஒரு நாலுவரில உன் அபிப்ராயம் சொல்லு பார்க்கலாம்.”

“ரொம்ப ஜென்டில் டைப். வெளர்க்கில் ரொம்ப ஓழுங்கு. அதிகாரம் இல்லாம பழகறவர். நல்ல நட்புக்காக ஏங்கறவர். இங்கிதம் தெரிஞ்ச பண்பாடானவர். போங்க சார், நேருக்கு நேர் இன்னும் புகழ முடியாது.”

“யு ஆர் ரைட். ஒரு துணைக்காக ஏங்கறேன் நான். என் வைஃப் என்னை விட்டுட்டுப் போய் பன்னிரெண்டு வருஷம் ஆச்சு. அப்புறம் என் மேல அக்கறை காட்ட, அன்பு செலுத்த யாருமில்லை. பசிக்குதான்னும் கேக்க ஆளில்லை. படுத்துக்கங்கன்னும் சொல்ல ஆளில்லை. என் தேவைகளை நானே வெளிப்படுத்திக்கிட்டாதான் உண்டு. என் ஒரே மகள் பிரேமாவுக்கு நான் அப்பா இல்லை; பாங்க் சேவிங்ஸ் அக்கவுண்ட். அவ்வளவுதான். அப்பப்போ பணம் வித்திரா செய்யறதுக்காகவே என்னோட பேசுவா. ஊட்டி கான்வென்ட்ல படிச்சவ. விடுமுறைகளில மட்டும்தான் அப்பாவோட... பின்னே பாசம் எப்படி வரும்? தனிமை எனக்குப் பழகிப் போய்... அதுவே என்

ரொடனா மாறிப்போச்சு. ஆனா... இப்போ கொஞ்ச நாட்களா.. லுக் ஸ்வர்ணா, நான் இப்படி மனம் விட்டு உன் கூட பேசறதை நீ உனக்குள்ள வச்சுக்குவேங்கற நம்பிக்கையிலேதான் நான் இவ்வளவு பேசறேன்.”

“ஷ்யூர். என் மேலே நம்பிக்கை வச்சி நீங்க பர்சனலா பேசறிங்க. இதை எல்லார்கிட்டேயும் ஒலிபரப்பறது சின்னத்தனமான காரியம். நான் டமாரம் அடிக்கிற டைப் இல்லை.”

“வெல்” என்று ஆயத்தங்கள் முடிந்து நேராய் வந்த போது...

துள்ளலாய் வந்தாள் பிரேமா.

“குட் ஈவினிங் டாட். ஹலோ... இவங்க...”

“என் ஸ்டெனோ ஸ்வர்ணா...”

“இவங்களையும் அழைச்சுக்கிட்டு வர்றிங்களா?”

“எங்கே?”

“எங்கேயா? டயத்தைப் பார்த்திங்களா? மறந்தாச்சா? இன்னிக்கு எங்க காலேஜ் டே. இங்கிலீஷ் டிராமா நான் நடிக்கிறேன். கமான் டாட், வர்றேன்னு ப்ராமிஸ் பண்ணியிருக்கிங்க.”

“ஸாரி, ஐ ப்ரீக்காட்” என்று பரிதாபமாக ஸ்வர்ணாவைப் பார்த்து, “நீயும் வாயேன்” என்றார்.

“இல்லை சார். நான் வீட்டுக்குப் போறேன். அண்ணன் வெய்ட் பண்ணிக்கிட்டிருக்கும். நாளைக்கு ஆஃபீஸில் பார்க்கலாம்.”

பார்த்தபொழுது...

“ஸ்வர்ணா, உக்காரு. நேத்து நான் சொல்ல வந்தப்போ குறுக்கீடு” என்றுவிட்டு டெலிபோன் எடுத்து, “நோ கால்ஸ் ஃபார் டென் மினிட்ஸ்”

நின்று கொண்டேதான் இருந்தாள்.

“கமான் ஸ்வர்ணா, உக்காரு.”

தயக்கமாய் அமர்ந்து, “ஆஃபீஸ் முடிஞ்சிபேசலாமே.”

“நோ, ரைட் நவ், நான் பேசணும். ஸ்ட்ரைட்டா. வரட்டுமா? ஸ்வர்ணா ஐ லவ் யு, முறைப்படி உன்னை கல்யாணம் பண்ணிக்க விரும்பறேன்.”

“சார்” என்று எழுந்து விட்டாள்.

“அதிர்ச்சியடைய வேணாம். பரபரப்பா முடிவெடுக்க வேணாம். நான் உணர்ந்ததை வெளிப்படையா சொல்லியிருக்கேன். தட்ஸ் ஆல். இது ஒரு ஆஃபர். நீ ஏத்துக்கலாம். இல்லை ரிஜெக்ட் செய்லாம். உன் இஷ்டம். இதிலே வற்புறுத்தல் எதுவும் இல்லை. அதிகாரமோ, கட்டாயமோ இல்லை. நிதானமா உன் முடிவைச் சொல்லலாம். எந்த முடிவா இருந்தாலும் நீ தயங்க வேண்டியதில்லை. ரெண்டுக்கும் நான் தயாரா இருக்கேன். உன் முடிவு சம்மதம்னா நீ ஒரு கோடஸ்வரனோட மனைவி. விருப்பம் இல்லைன்னா ஒரு கோடஸ்வரனோட தோழி. நான் இப்படி கேட்டதையே மறந்துடுவோம். பாஸ் - ஸ்டாஃப் ரிலேஷன்ஷிப் தொடரட்டும். ஆனா ஐ லவ் யு-ங்கறது நீ நேத்து சொன்ன மாதிரி என் உண்மையான உணர்வுகளின் ரொம்ப சாதாரணமான எக்ஸ்பிரஷன். யு மே கோ.”

“சார்” என்றாள் தடுமாற்றமாய்.

“நோ, இப்போ நீ எதுவும் பேச வேணாம். தனிமையில் யோசி. எல்லாரும் தூங்கினதும் யோசி. நல்லது, கெட்டது இரண்டையும் யோசி. அப்புறம் முடிவெடு. டேக் யுவர் ஒன் டைம். நாளைக்கு சொல்லு. நாளை மறு நாள் சொல்லு. இல்லை அடுத்த மாசம் சொல்லு. ஐ வில் பி வெய்ட்டிங்”

ஸ்வர்ணா அமைதியாய், வியர்வையாய் வெளியேறிச் சென்றாள்.

அப்புறம்...

அடுத்த இரண்டு தினங்கள் உம் என்றிருந்தாள். ஆஃபீஸ் தொடர்பாக மட்டும் பேசினாள். அதுவும் சிக்கனமாக.

மூன்றாவது நாள் - அலுவலகம் முடியும் நேரம். நான் கோட் மாட்டிக் கொண்டிருந்த போது -

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ” என்று உள்ளே வந்தாள்.

“என்ன ஸ்வர்ணா, இன்னும் வீட்டுக்குப் போகலை நீ?”

“சார், நீங்க சொன்னதைப் பத்தி ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்துட்டேன்” என்றாள் - மேஜையில் பென் ஸ்டாண்டைப் பார்த்துக் கொண்டு.

ஸ்வர்ணா தன் தீர்மானத்தைச் சொல்ல வந்த போது மறுபடி ஒரு குறுக்கீடு.

இண்ட்டர்காமின் ஜலதரங்க ஓசை.

எடுத்து “ஹலோ” என்றேன்.

“சார், நான் அசோக். ஃபைவ் தர்ட்டிக்கு சோழால டின்னர். உங்களுக்கு நினைவுபடுத்தச் சொன்னிங்க.”

“தாங்க் யு” என்று வைத்து விட்டு, கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு எனக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு ஜன்னல் வழியே பறவைகள் தெளிக்கப்பட்ட ஆரஞ்சு வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்வர்ணாவைப் பார்த்தேன்.

வெள்ளையில் ப்ளூ பூக்கள் சிந்தின புடவையின் தலைப்பு காற்றில் துடித்துக் கொண்டிருக்க... ஜாக்கெட் வியர்வையில் உடலோடு மற்றொரு தோலாய் இணைந்திருக்க... கறுப்புப் பளிச்சாக உள்ளாடையின் பட்டைகள் என்னைச் சீண்டின.

“சொல்லு ஸ்வர்ணா”

என் பக்கம் திரும்பாமலேயே பேசினாள். உதட்டசைவில் காதின் தொங்கல்கள் மெலிதாய் அசைந்தன. கை விரல்கள் ஜன்னலின் கண்ணாடியைக் கீறின.

“நல்லா யோசிச்சுப் பார்த்தேன் சார்.”

என் இதயத்தில் ஜெட் எஞ்சின் இயங்க ஆரம்பித்தது.

“உங்களைக் கல்யாணம் பண்ண சம்மதிச்சா நான் மகாராணி அந்தஸ்துக்கு உயர்ந்துடறேன். உண்மைதான். ஆனா... உங்களுக்கு மிச்ச வாழ்க்கைக்குத்தான் ஒரு துணை தேவைப்படுகிறது. என்னோட முழு வாழ்க்கைக்கு துணையா நீங்க வர முடியாது. என்னோட பின் வாழ்க்கைக்கு? பணம் மட்டுமே நிம்மதி தந்துடும்னா அது உங்களுக்குத் தந்திருக்கணும். புரிஞ்சிக்கிட்டிருப்பீங்கன்னு நினைக்கிறேன். இதையெல்லாம் விட...? என் மேல் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட காதல் - எனக்கு உங்க மேல் ஏற்படலை. நான் உங்க மேல் வச்சிருந்ததெல்லாம் மதிப்பும்,

மரியாதையும் தான். தயவுசெஞ்சி என் மனநிலையைப் புரிஞ்சுக்கங்க சார்” என்று திரும்பினாள்.

எனக்குள் எஞ்சின் ஓய்ந்திருந்தது. பறவை தன் இறக்கைகளின் துடிப்பை நிறுத்தியிருந்தது. ஏர்கண்டிஷனரின் முனகல் தவிர அடர்த்தியான அமைதி.

“உங்களுக்கு ஏமாற்றமான முடிவை தந்ததுக்கு ஸாரி”

“இட்ஸ் ஆல் ரைட். நான் ரெண்டு விதமான பதிலுக்கும் தயாரா இருக்கேன்னு உன்கிட்டே சொன்னாலும் - நான் எதிர்பார்த்தது உன் சம்மதத்தைத்தான். உன் கோணத்திலே நான் யோசிக்கலை. பரவாயில்லை.”

ஸ்வர்ணா நிதானமாக என் மேஜையை அணுகி, தன் கைப்பையிலிருந்து நான்காக மடக்கப்பட்ட காகிதத்தை எடுத்து வைத்தாள்.

“என்ன இது ஸ்வர்ணா?”

“என்னோட ராஜினாமா லெட்டர்.”

“நான்சென்ஸ். என்ன அவசியம் அதுக்கு?”

“உங்களுக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தப்புறமும் என்னை வேலையில் வச்சிக்க உங்க மனசில பரிபூர்ண எண்ணம் இருக்காது. ஒரு நெருடல் இருக்கும். அதனால...”

“இடியாடிக்!” என்று லெட்டரை எடுத்து பீஸ் பீஸாக கிழித்து குப்பைக் கூடையில் எறிந்தேன். “ஸ்வர்ணா, நான் சொன்னது ஒரு சஜஷன். அப்பவே சொன்னேன், இதிலே உனக்குச் சம்மதம் இல்லைன்னா... இப்படிப் பேசினதையே மறந்துடலாம்னு. அதுக்காக என்னைக் கேவலப்படுத்தாதே...”

“நோ சார், நான்... உங்களை...”

“வெல். லெட் அஸ் ஃபர்கெட் எவ்ரிதிங். இப்படி ஒரு வேண்டுகோளை என்கிட்டே கேட்டதாலே உனக்குக் குழப்பத்தையும் மனக் கஷ்டத்தையும் கொடுத்துட்டேன் நான். அதுக்காக என்னை மன்னிச்சிடு. லெட் அஸ் பி ஃப்ரெண்ட்ஸ் நீ போகலாம்.

ஸ்வர்ணா கதவை நோக்கி நடக்க...

“நில்லு”

நின்றாள்.

“இந்த விஷயம் வேறு யாருக்காவது தெரியுமா? நான் கேட்டது, நீ தீர்மானிச்சது...”

“இல்லை சார், தெரியாது.”

“உன் அண்ணனுக்கு?”

“சொல்லலை.”

“இனிமேயும் யாருக்கும், எந்த சந்தர்ப்பத்திலேயும் இது தெரிய வேணாம்னு விரும்பறேன். அதுதான் உன் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு நல்லது. இல்லைன்னா அநாவசிய வதந்திகள் உலவும்.”

ஸ்வர்ணா என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். மூணு நாள் குழப்பத்திற்குப் பிறகு பளிச் என்று கன்னத்தில் குழி விழ பழைய சிரிப்பை உதட்டில் ஏந்தி “நான் சுத்தமா மறந்துட்டேன். இனி... நீங்களா நினைவுபடுத்தினாதான்” என்றாள். சென்றாள்.

என் சுழல் நாற்காலி இடம், வலமாக மெதுவாக, அசைந்து கொண்டு இருக்க, எனக்குள் அந்த மனிதன் சின்னதாக வந்து நின்று உயரமாக வளர்ந்தான், என்னைப் பார்த்தான், தலையை உயர்த்திச் சிரித்தான், சுத்தமாக.

“ஸ்டாப் இட், ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“பின் சிரிக்காமல் என்ன செய்வது?” என்று மறுபடி இடுப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு சிரித்தான்.

“சொல்லி விட்டுச் சிரி.”

“கடைசியில் அவ்வளவுதானா உன் பாச்சா?”

“இதில் ஏளனத்திற்கு என்ன இருக்கிறது? என் விருப்பத்தை தெரிவித்தேன். அவள் இணங்கவில்லை. தட்ஸ் ஆல்.”

“இது உனக்கு அவமானமில்லையா?”

“சேச்சே...”

“என்ன சேச்சே! நீ யார்? ஒரு கோடீஸ்வரன். உன் சுண்டு விரலின் அசைவுக்கு ஓடி வர எத்தனை பேர்? எத்தனை சாதித்திருக்கிறாய்? படியாத எத்தனை அதிகாரிகளை நாய்க்கு பிஸ்கெட்டாய் நோட்டுக்கட்டுகளை எறிந்து விலைக்கு வாங்கியிருக்கிறாய்?

கேவலம் ஒரு பெண்ணிடம் தோற்றுப் போய் விட்டாய். எங்கே, இவளை உன் பணத்தால் வாங்க முடிந்ததா? உன் அத்தனை பணத்தையும் ஃப்பூ என்று ஊதி அலட்சியப்படுத்தி விட்டாள். அப்புறம் என்ன சொன்னாள்? உனக்கு இது பின் வாழ்க்கையாம். அப்படியென்றால்?”

“அப்படியென்றால்?”

“புரியவில்லை? அடப் போடா கிழவா, இப்போது ஏன் உனக்கு ஆசை என்று கேட்டு விட்டுப் போய் விட்டாள். யார் அவள்? ஒரு பெண். ஒண்ணாம் தேதிகளில் உன்னிடம் சம்பளத்திற்கு கையேந்துகிற பெண். நீ பார்க்காத பெண்களா? பணம் ஒன்றை மட்டும் முன்னே காட்டி தோ, தோ என்று நாயைப் போல எத்தனை பேரை உன் படுக்கைக்கு அழைத்து வந்திருக்கிறாய்? பம்பாய் சென்ற போது கட - அவுட்டில் ஒரு நடிகையைப் பார்த்து கனவு கண்டு, அந்தக் கனவை பத்தாயிரம் செலவில் நனவாக்கியவன் நீ. இவளிடம் செல்லாக்காசாகி விட்டாய்.”

எனக்குள் அந்த இன்னொருவன் மூர்க்கமாக எனக்குக் கொம்பு சிவி விட... நான் தீர்மானித்தேன். அடுத்த லட்சியம் -

ஸ்வர்ணாவை அடைவது.

முறைப்படி முயன்றேன். தோல்வி. இப்போது முறைகேடாகவாவது ஸ்வர்ணாவை அடைந்தாக வேண்டும் என்கிற தீர்மானம் என் நெஞ்சில் வெறியாகத் தங்கி விட்டது.

அதன் பிறகு நான் எதிர்பார்த்ததெல்லாம் ஒரு சரியான சந்தர்ப்பம். என்னுள் இருந்த வெறிக்கு அவசரமே இல்லை. நிதானமாக ஆனால் நிச்சயமாக செயல்படக் காத்திருந்தது அது. ஒரு அமைதியான கொக்கைப் போல.

7

முகேந்திரனின் அறைக் கதவு மரியாதையாகத் தட்டப்பட்டதும்... நாற்காலியின் ஆட்டத்தை நிறுத்தி, கண்களைத் திறந்து, “உள்ளே வா” என்றார்.

வேலைக்காரன் வந்து சலஃபன் காகித சப்தத்துடன் பவ்யமாக டிரே மேல் சிகரெட் பாக்கெட்டை வைத்து விட்டு, காலியாய் இருந்த சோடா, விஸ்கி பாட்டில்களை எடுத்துக் கொண்டு அமைதியாக விலகினான்.

முகேந்திரன் காகிதம் உரித்து, நீளமான சிகரெட்டை எடுத்துக் கொண்டு, லைட்டரில் சுட்டு, அது சோகமாக கண்ணீர்ப் புகை எழுப்ப...

அன்றைக்கு... புகை நடுவில்... அந்த சந்தர்ப்பம் நினைவில் ஊர்ந்தது.

ஃபைல்ஸ் இருந்த அறையில் காண்ட்டினுக்கான காஸ் சிலிண்டர் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருக்க... அதில் லேசாகக் கசிவு இருந்திருக்கிறது. ஃபைல்ஸ் ரூமில் நுழைந்த கோதண்டராமன் சிகரெட் கொளுத்தப் போய்.. கப் என்று நெருப்பு, கோதண்டராமனுக்கு சின்னச் சின்ன காயங்கள், உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டான்.

நெருப்பு அணைக்கப்பட்டது. இந்த ஆக்ஸிடுண்ட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்வர்ணாவுக்கு கிரீர் என்று மயக்கமாகி விட...

நான் அவசரமாகத் தூக்கிச் சென்று என் காரில் படுக்க வைத்து, டிரைவரைக் காணாமல் உடனே நானே வண்டியெடுத்து ஓட...

யோசித்தேன். பின் சீட்டில் தனிமையாய், மயக்கமாய் ஸ்வர்ணா. ஒரு தனிமையான இடத்திற்கு கொண்டு சென்று... உடனடியாய் கற்பனை கசந்தது.

நோ, அலுவலகத்தில் அத்தனை பேரும் ஏற்றி அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இரண்டாவது - மனிதாபிமானம் இன்னும் அழியவில்லை என்னிடம். இதுவல்ல சந்தர்ப்பம் என்று கார் மரியாதையாக அந்த பிரைவேட் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடியது.

அடுத்து...

என் பெங்களூர் பயணம்.

“ஸ்வர்ணா, பெங்களூர்ல ஒரு கான்ஃபெரன்ஸ். மூணு நாள். உடனடியா நம்ம கம்பெனி சில முடிவுகள் எடுத்துச் செயல்படணும்.

என்னோட ஒரு ஸ்டெனோகிராஃபர் இருந்தா பாதி வேலையை அந்த மூணு நாளிலேயே முடிச்சுடலாம். வில் யு கம் வித் யுவர் பாஸ் ஆன் டேடி?”

“வொய் நாட் சார்?” என்று அவள் சம்மதித்தது ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

அப்பாவிப் பெண்ணே, வா - வா - உன்னைக் குளிரான பெங்களூரில் வைத்து வாழைப்பழம் மாதிரி உரித்துப் பார்க்கிறேன். உதறிப் பார் - முடிகிறதா என்று. உனக்கு நான் கிழவன் இல்லை என்று உனக்கு நிரூபித்துக் காண்பிக்கிறேன். எத்தனை பெரிய ஆள் நான். எவ்வளவு பேர் சிபாரிசுக்கு என்னிடம் வருகிறார்கள்... என்னைப் போய்... கூலாக நிராகரித்தாயே...

மை டியர் டார்லிங், நான் பிடிவாதக்காரன். சுலபத்தில் நினைக்க மாட்டேன். நினைத்து விட்டால் எப்படியும் எந்த வழியிலும் அது நடந்தாக வேண்டும்.

வெறியாய் திட்டமிட்டேன்.

பெங்களூரில் அருகருகே இரண்டு அறைகள் பூக் செய்தேன். மயக்க மாத்திரைகளை வாங்கி பெட்டிக்குள் வைத்துக் கொண்டேன்.

நான்கு நாட்கள் கழித்து இருந்தது அந்தப் புறப்படும் நாள்.

ஸ்வர்ணா எல்லாம் மறந்து முன் போல் பழகினாள். முன் போல் சிரித்தாள். அவளிடம் எந்தத் தயக்கமும் இல்லை. எந்த சந்தேகமும் இல்லை. அவளை வித வித உடைகளில் சந்திக்கும் போதெல்லாம் - பெங்களூரில் நான் மட்டுமே உன் ஆடையாகப் போகிறேன் பார் - இளம் பட்டாம்பூச்சியே என்று மனம் சிரிக்கும்.

ஆனால்...

பெங்களூர் புறப்படுகிற முதல் நாள்.

ஸ்வர்ணா அலுவலகம் வரவில்லை. போன் செய்தாள். கம்மலாக ஹொன, ஹொன என்ற குரலில், “காலையில் எழுந்திரிச்சதிலேர்ந்து ஒரே ஃபீவரும், கோல்டும் சார். டாக்டர்கிட்டே போனேன். இன்ஜக்ஷன் போட்டு மூணு நாள் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கச் சொல்லியிருக்கார். அதனாலே...”

“இன்னிக்கு லீவு. அவ்வளவுதானே? டேக் ரெஸ்ட், காலையிலே நாளை வந்து உன்னை பிக் அப் பண்ணிக்கிறேன்.”

“இல்லை சார், என்னால பெங்களூர் வர முடியாதுன்னு நினைக்கிறேன். உடம்பு பூரா பார்ட் பார்ட்டா வலிக்குது. சாதாரண ஜூரம் மாதிரி தெரியலை. அரேன்ஞ் சம்படி ப்ளீஸ்.”

டொடக் என்று பதில் சொல்லாமல் போனை வைத்தேன். இரண்டாவது அட்டகாசமான சந்தர்ப்பமும் நழுவி விட்டது.

நான் ஆத்திரத்தில்... எரிச்சலில் இருந்த போதுதான் அந்த மூன்றாவது விபரீதமான சந்தர்ப்பம். மை காட்! டெரிபிள்! அது நடக்காமலேயே இருந்திருக்கலாம். வாழ்க்கை பூரா மறையாத ஒரு சம்பவமாய் அது அமைந்து விட்டது.

பெங்களூர் போய் திரும்பி வந்த மூன்றாவது நாள் அது. அலுவலகத்தில் மாலை நாலரைக்கெல்லாம் புறப்பட்டு ஒரு நண்பனின் வீட்டில் ஒரு மணி நேரம் ஸ்நாக்கர் விளையாடினேன்.

அவன் தந்த ஹார்லிக்ஸைக் குடித்து விட்டுப் புறப்பட்டு வீட்டிற்கு வந்த போது பிரேமா டேபிள் டென்னிஸ் விளையாட அழைத்தாள். அவளோடு கொஞ்ச நேரம் விளையாடி விட்டு...

ஷுவரில் குளித்துவிட்டு... உடை மாற்றிக் கொண்டு அறையில் இதே நாற்காலியில் அமர்ந்து 'A tale told by an idiot' என்னும் ஒரு I.C.S. அதிகாரியின் ஆட்டோபயகிரஃபி படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சுவாரசியமாய் புத்தகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபோது-

டெலிபோன்.

எடுத்து “ஹலோ, மகேந்திரன்.”

“சார், நான் ஸ்வர்ணா பேசறேன்.”

“ஸ்வர்ணாவா? என்ன?”

“சார், ஐ நீட் யுவர் ஹெல்ப்.”

“சொல்லு.”

“நான் இப்போ நம்ம ஆஃபீஸ் உங்க ரூம்லேர்ந்து பேசறேன். ஆஃபீஸ் டயம் முடிஞ்சதும் முகம் கழுவிக்க கீழே டாய்லட் போனேன். பைப் ரிப்பேராகி தண்ணி வரலை. உங்க பர்சனல் ரூமுக்கு வந்தேன். முகம் கழுவி விட்டுத் திரும்பறதுக்குள்ளே பியூன் எல்லா கதவையும் பூட்டி சாவியை அக்கவுண்டண்ட் சார்கிட்டே

கொடுத்துட்டான் போலிருக்கு. எல்லாரும் போய்ட்டாங்க. ஃப்ரன்ட் கேட்கிட்டேதான் வாட்ச்மேன் நிற்கிறான். நான் உங்கரும் ஜன்னல்வெர்ந்து கத்தி கத்திப் பார்த்துட்டேன். அவன் காதிலேயே விழலை. தொண்டை காஞ்சி போச்சி. அதான் உங்களுக்கு போன் செஞ்சேன்.”

“கவலைப்படாதே ஸ்வர்ணா. என்கிட்டே ஒரு செட் சாவிகள் இருக்கு. உடனே புறப்பட்டு வர்றேன்.”

நான் புறப்படுமுன் கொஞ்சம் பிராந்தி சாப்பிட்டேன்.

8

உடம்பு பூரா ஜிகுஜிகுவென்று ஒரு பெயரில்லாத உணர்வு பரவ... நான் காரை ஸ்டார்ட் செய்த போது, வானம் செல்லமாய் சிணுங்கி பூத் தூறலைச் சிந்தத் துவங்கியது.

காரின் வைப்பர் - கண்ணாடி மேல் குடியேறிய துளிகளை விலகு விலகு என்று விரட்டத் துவங்க என் கால்கள் திறமையாய் காரை விரட்டின.

இரவு, தூறல், என் தனியறையில் ஸ்வர்ணா. யாருக்கும் தெரியாத சந்தர்ப்பம். எனக்குள்ளே காத்திருந்த பசித்த நாய் தன் நாக்கை ஈரமாகச் சுழட்டிக் கொண்டிருந்தது.

காரைக் கண்டதும் ரெய்ன்கோட் அணிந்த வாட்ச்மேன், நாலு ஸெல் போட்ட டார்ச் லைட்டுடன் கேட்டைத்திறக்காமல் காரை நோக்கி ஓடி வந்தான்.

“கேட்டைத் திற, ஆஃப்ஸ்ல வேலையிருக்கு.”

அவன் ஆச்சரியப்படவில்லை; படமாட்டான். எத்தனையோ முறை இது போல் முக்கியமான வேலைகள் இருக்கும் சமயம் இரவில் தனியாய் வந்து போவதுண்டு.

“சரி சார்” என்று ஓடிப் போய் கதவைத் திறந்தான்.

என் கார் தேங்கியிருந்த தண்ணீரைச் சிதறடித்ததும் ஜாக்கிரதையாக விலகிக் கொண்டு, பின் மறுபடி சாத்திப் பூட்டி விட்டு

அவனது சின்னக் கூண்டுக்குள் போய் அமர்ந்து கொள்ள... அலுவலக கட்டிடத்தை நோக்கி சீறலாய் பாய்ந்தது கார்.

ஃபோர்டிகோவில் நிறுத்தி, இஞ்சினை அணைத்து விட்டு இறங்கி தாரத்தில் இருந்த வாசல் கேட்டை நோக்கி, “பொன்னுசாமி” என்று கைகளைக் குவித்துக் கத்தினேன். ம்கூம். அசைவே இல்லை. சுத்தமாகக் கேட்காது. வெளியில் இருந்தே கேட்கவில்லை என்றால்... மாடியில் என் அறை ஜன்னலில் இருந்து கத்தினால் எப்படிக் கேட்கும்? புவர் ஸ்வர்ணா, இப்படி வசமாகவா சிக்கிக் கொள்வாள்?

கட்டிடத்தின் கீழ் வாசல் கதவைத் திறந்து மறுபடி வந்து சாத்தி விட்டு ஒரே விளக்கை மட்டும் போட்டேன். ஹால் முழுக்க மேஜைகள், முக்காடிட்ட டைப் ரைட்டர்கள், ரேக்குகளில் தடி தடியாய் கணக்குப் புத்தகங்கள், சுழலாத மின் விசிறிகள், உயிர் இல்லாத டெலிபோன்கள்.

சர்ரக், சர்ரக் என்று ஷா சப்தமிட ஹாலைக் கடந்தேன். நிதானமாக மாடிப் படிகளில் ஏறினேன். உள்ளே திடும், திடும் என்று ரயில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அகோரப் பசியுடன் அந்த வெறி நாய் காத்திருந்தது.

மேலே வந்து எனது அறை வாசலில் நின்றேன். சாவியை நுழைத்துத் திறப்பதற்கு முன்.. சாவித் துவாரம் வழியே குனிந்து உள்ளே பார்த்தேன். என் விசாலமான மேஜைக்கருகில் இருந்த சோபாவில் அமர்ந்து நகம் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஸ்வர்ணா.

கருநீலத்தில் சேலையணிந்து சின்னதாக கொண்டையிட்டிருந்தாள்.

நான் சாவியைப் பொருத்தி கடக் என்று திறந்து, கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்ததும், படக் என்று எழுந்து கொண்டு, “ஸாரி சார், உங்களுக்குச் சிரமம் கொடுத்துட்டேன்” என்றாள் கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு.

“இட்ஸ் ஓக்கே ஸ்வர்ணா.”

“புறப்படட்டுமா சார்?”

“எங்கே?”

“வீட்டுக்குத்தான்.”

“அது சரி, இந்த மழையிலயா?” என்று ஜன்னலுக்கு வெளியில் காட்டினேன்.

சாமரம் வீசின மழை இப்போது பூமியை சவுக்கால் அடித்துக் கொண்டிருந்ததை நடுநடுவில் மின்னல் புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஓ காட், பெரிய மழையாகிடுச்சி” என்று கவலையாக ரிஸ்ட் வாட்சைப் பார்த்தாள். “அண்ணன் பதட்டமா காத்துக்கிட்டிருக்கும்” என்று கையைப் பிசைந்தாள்.

“டோண்ட் வொர்ரி ஸ்வர்ணா. என் கார்ல உன்னை ட்ராப் பண்ணேன்.”

“தாங்க் யு சார்.”

“கொஞ்சம் உட்காரு.”

“இல்லை சார், நேரமாச்சி. போகலாம். ப்ளீஸ்...”

“போகலாம்மா... கார்ல பெட்ரோல் குறைஞ்சு போச்சு. வாட்ச்மேன் கிட்ட கேன் கொடுத்து அனுப்பியிருக்கேன். சைக்கிள் எடுத்துக்கிட்டுப் போயிருக்கான். வரட்டும். வந்ததும் போகலாம். அதுக்குள்ளே மழையும் கொஞ்சம் வேகம் குறைஞ்சுடும், உட்கார் ஸ்வர்ணா.”

ஸ்வர்ணா தயக்கமாய் சோபாவின் விளிம்பில் அமர்ந்தாள். நான் நடந்து அவளுக்கு எதிரே தனி நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு கார் சாலியை ட்ரே மேல் போட்டு விட்டு சிகரெட்டை எடுத்துக் கொண்டேன்.

“காரை நிறுத்தினதும் வாட்ச்மேனைக் கூப்பிட்டங்களா சார்? உங்கள் குரல் கேட்டது எனக்கு.”

“ஆமாம். லேட் பண்ணாதேன்னு சொல்றதுக்காகக் கூப்பிட்டேன். அவன் காதிலேயே விழலை. தூரம் ஜாஸ்தி இல்லையா?”

“ஆமாம். நான் எத்தனை தடவை கத்திப் பார்த்துட்டேன். அப்பறம்... உங்க டாட்டர் பிரேமா எப்படி இருக்காங்க?”

“பைஃன்” என்றேன். மெல்லிய சேலைக்குப் பின்னே மிதந்த அவளின் சிக் என்ற சிகரங்களைப் பார்த்தபடி. என் பார்வையை கவனித்து அவசரமாக சேலையை சரி செய்து கொண்டாள்.

“சார், பொன்னுசாமி வற்ற வரைக்கும் நான் கீழே ஒரு லெட்டர் டைப் பண்ணிக்கிட்டிருக்கட்டுமா?”

“ஏன்? நான் போரடிக்கிறேனா?”

“அப்படி இல்லை சார். வந்து...”

“நாம பேசிக்கிட்டிருக்கலாம். நாளைய வேலை நாளைக்கு. இப்போ என்னைக் கொஞ்சம் விரிவா உனக்கு அறிமுகப்படுத்த விரும்பறேன்.”

வியப்பாய் பார்த்தாள்.

“யெஸ். உனக்குத் தெரிஞ்சது மகேந்திரனின் ஒரு பகுதிதான். தி அதர் சைட் ஆஃப் தி காயின் நீ தெரிஞ்சுக்கணும்னு நான் விரும்பறேன் ஸ்வர்ணா. நான் கொஞ்சம் பிடிவாதக்காரன். நான் நினைச்சி முடிச்சதுமே ஒரு செயல் நடந்து முடிஞ்சிருக்கணும். அதிகமாக தடைகளைச் சந்தித்ததில்லை. சந்திச்சப்பவும் என் பணம் அந்தத் தடைகளை சத்தமில்லாம அப்புறப்படுத்திடும். என் விருப்பத்துக்கு ‘நோ’ சொன்ன முதல் நபர் நீ தான். அன்னைக்கு அது லேசாத்தான் வலிச்சது. ஆனா தினம் தினம் அந்த வலி அதிகமாய்க்கிட்டே வந்தது. ஸ்வர்ணா, ஐ லவ் யு. இதில் மாற்றமில்லை. நீ என்னை அலட்சியப்படுத்திட்டே...”

“சார், நான் அன்னிக்கே தெளிவா...”

“ஸ்டாப்! பேச வேண்டியது இப்போ நான்தான். யு ஜஸ்ட் லிசன் டார்லிங். இப்போ ‘உங்களை கல்யாணம் செஞ்சுக்க சம்மதம்’னு நீ சொன்னாலும் நான் தயாரா இல்லை. ஒரு கட்டத்திலே என்னைத் தோற்கடிச்சுட்டே. ஜெயிச்சவங்களோட கை குலுக்கற ஸ்போர்ட்டிவ்னெஸ் என்கிட்டே இல்லை. இப்போ உன்னை நான் ஜெயிக்க வேண்டிய கட்டம். இங்கே சமரசத்துக்கு இடம் இல்லை. ஐ வாண்ட் டு ப்ளே வித் யு அண்ட் ஐ மஸ்ட் வின்” என்றேன்.

சிகரெட் மிச்சத்தை ஆஸ்ட்ரேயில் சுண்டி விட்டு எழுந்து நின்று கோட்டைக் கழற்றினேன். ஸ்வர்ணா விழிகள் பிதுங்க பதட்டமாக எழுந்தாள்.

“சார்... நான் சொல்றதைக் கேளுங்க. இது முறையில்லை. என்னைப் போக விடுங்க. நீங்க நிதானத்திலே இல்லை.”

ஸ்வர்ணா அறையின் கதவை நோக்கி நடக்க...

“தாராளமாப் போகலாம் ஸ்வர்ணா. ஆனா எதுவரைக்கும் போவே? இந்த ரும் கதவு திறந்துதான் இருக்கு. வெளியே போகலாம்.”

மாடிப்பட்டியில் இறங்கலாம். ஹால்ல நடக்கலாம். வெளிவாசல் கதவு மட்டும் பூட்டப்பட்டிருக்கு. சாவி என் பாண்ட் பாக்கெட்ல இருக்கு. முட்டி மோதி திறந்துட முடியும்னா போய் முயற்சி பண்ணு. பின்னாலயே வர்றேன். நம்ம போராட்டத்தைக் கீழே ஹால்லயே வச்சிக்கலாம். விசாலமான ஹால், ஓடிப்பிடிக்க சௌகரியம்தான்” என்று நிதானமாக எனது டையைக் கழற்றினேன்.

ஸ்வர்ணா ஸ்தம்பித்து நின்றாள்.

“சார், ப்ளீஸ்... சாவியைக் கொடுங்க.”

“வந்து எடுத்துக்கலாம் - உரிமையா.”

“சார், இது நல்லா இல்லை. உங்க விருப்பத்துக்கு சம்மதிக்கலைவந்துக்காக என் வாழ்க்கையையே பாழடிக்க நினைக்கிறீர்களே...”

“அது நாமா மனதில நினைச்சுக்கிறது. நாலு வலிமையான சுவர்கள் நம்மைச் சுத்தி. அருமையான, ரகசியமான சந்தர்ப்பம் இது. ஹு நோஸ்? நீ புத்திசாலிப் பொண்ணுன்னா நக்க கீறல் இல்லாம, ரத்தம் பார்க்காம நாம அதில் ஈடுபடலாம். நீயே முடிவு செய்.”

என் பாண்ட்டின் பெல்ட்டைக் கழற்றி மேசை மேல் போட்டேன். அவளின் உடல் முழுக்க சன்னமாக உதறிக் கொண்டிருந்தது. பரபரப்பாகச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

“என்ன தேடறே ஸ்வர்ணா? ஆயுதமா? என்னைத் தாக்கிட்டுத் தப்பிச்சுப் போகலாம்னு ஒரு அபிப்பிராயமா? இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் உன்னைத் தொடாம பேசிக்கிட்டிருக்கேன். ஏன்? நீ புத்திசாலித்தனமா முடிவெடுப்பேன்னுதான்.”

“நோ, நோ, திஸ் ஈஸ் டீ மச். என்னை மரியாதையா போக விடுங்க. நீங்க நினைக்கிறது நடக்காது.”

“பார்க்கலாமே...” என்று ஒரே பாய்ச்சலில் அறையின் வாசலை அடைந்து கதவைச் சாத்தி, அவசரமாகப் பூட்டினேன். அடுத்த பாய்ச்சலில் அவள் சேலையின் தலைப்பு என் கையில்.

சமர்த்தான சேலை. கையோடு வந்து விட்டது. அந்த பெரிய அறை முழுக்க ஓடி ஓடி அளந்தாள். மரியாதை துறந்து ஆத்திர ஆத்திரமாய் திட்டினாள். மேஜையைக் கலைத்தாள். பேப்பர் வெய்ட் கற்களால் தப்பான குறிகளில் என்னை நோக்கி எறிந்தாள். நோ, நோ என்றாள் கத்தலாய். நோ, நோ என்றாள் கண்ணீராய்.

இரண்டு கைகளையும் ஒரு சேரப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் திமிறத் திமிற, இரண்டு கன்னங்களிலும் மாறி மாறி அறைந்தேன். வலிக்க வலிக்கத் தொடர்ந்தேன் - அவள் கண்கள் சொருக, மயக்கமாய், சோர்வாய், தளர்வாய் சரிந்து தரையில் விழும் வரை.

அப்புறம் அந்தப் பூங்கொத்தை அப்படியே அள்ளிக் கொண்டு அறைக்குள் அறையாய் இருந்த என் ஓய்வறைக்குள் சென்றேன். ஒற்றைக் கட்டிலின் நுரை மெத்தை மேல் கிடத்தி...

மிக நிதானமாய் வரிசையாய் பித்தான்களை பிரித்து - என் நெருப்புக்கு பெட்ரோல் ஊற்றிக் கொண்டு அப்படியே பரவி...

அவள் நினைவுக்கு வந்து பலவீனமாய் போராட முயற்சிக்க... என் வலிமை சுலபமாய் வென்றது. அடுத்த நிமிடங்களில் ஸ்வர்ணா எதிர்ப்பே இல்லாமல் கிடந்தாள்.

அரை மணி நேரம் கழித்து வியர்வை சொட்ட எழுந்து பாத்ரூம் சென்று, நிதானமாக எல்லா உடைகளையும் அணிந்து கொண்டேன். அவளது உடைகள் பூராவையும் பொறுக்கி எடுத்து அவள் மேல் வீசிவிட்டு... ஜக்கிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து அவள் முகத்தில் தெளித்தேன்.

இமைகளைத் திறக்கக்கூட திராணியற்றுக் கிடந்தாள்.

நான் கட்டிலுக்கு அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டு, “ஸ்வர்ணா, நான் நடந்துகிட்ட முறை தப்பானதுதான். ஆனா இது யாருக்கும் தெரியப் போறதில்லை. ரெண்டு பேரும் மறந்துடலாம். டிரெஸ் பண்ணிக்க. உன்னை உன் வீட்ல இறக்கி விடறேன். இனி அழறதால் எதுவும் பிரயோஜனம் இல்லை. உனக்காக வெய்ட் பண்ணேன். வா” என்று மெயின் அறைக்கு வந்து நிதானமாக தரையில் சிதறிக் கிடந்த பொருள்களை எடுத்து அதனதன் இடத்தில் வைத்து விட்டு அறை பூரா சிந்தியிருந்த மல்லிகை மொக்குகளை எல்லாம் பொறுமையாகப் பொறுக்கி ஒரு வேஸ்ட் காகிதத்தில் கட்டி பாக்கெட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டு ஸ்வர்ணாவுக்காக காத்திருந்தேன்.

அரை மணி நேரமாகியும் வெளியே வரவில்லை. அழுது கொண்டிருக்கிறாளோ?

மறுபடி உள் அறைக்குள் நுழைந்தேன். கட்டிலில் இன்னமும் அப்படியேதான் கிடந்தான்.

“ஸ்வர்ணா, எந்திரி” என்று நெருங்கி தோளைத் தொட... அந்த கை அப்படியே தொய்ந்து சைடில் சரிந்தது. நான் ஆச்சரியமாய்.. அவசரமாய் நாகியருகே சோதிக்க...

மை காட்! ஸ்வர்ணா இறந்திருந்தாள்.

9

மைகாட்! ஸ்வர்ணா இறந்து விட்டாள்!

இந்த செய்தியை என் மூளை முழுதாக அங்கீகரிக்க மறுத்தது. இதயம் டம் டம் என்று உரத்த குரலில் இயங்க ஆரம்பித்தது. வியர்வைச் சுரப்பிகள் சுறுசுறுப்பாகி உடலெங்கும் ஈரமாகியது உடனடியாக.

நான் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தேன் - ஃப்ரீஸ் செய்த திரைக்காட்சி போல. இமைகள் கூட தங்கள் வேலையை ஒத்திப் போட்டிருந்தன.

என் கண்கள் ஸ்வர்ணாவின் மேல் நிலைத்திருக்க... நெற்றியில் முத்தாகி கையின் மேல் விழுந்த ஒற்றை வியர்வைத் துளி கூட என்னைச் சிலிர்க வைத்தது.

கர்சிப் எடுத்து முகத்தை அழுத்தமாகத் துடைத்தேன். என் விரல்களில் லேசான ஒரு நடுக்கம் சேர்ந்திருப்பதை உணர்ந்தேன்.

சட்டென்று ஓடிப் போய் தண்ணீர் ஜக்கை தூக்கி வந்து, பளிச் பளிச் என்று அவள் முகத்தில் அடித்தேன். முகத்தில் சிலிர்ப்புமில்லை. அசைவுமில்லை. ஸ்வர்ணாவின் இதயப் பகுதியில் சட்டென்று சற்று வேகத்துடன் குத்திப் பார்த்தேன். ம்கூம்.

பிரயோஜனமில்லை. பிரிந்து பரலோகம் நோக்கி பயணமாகி வெகுநேரமாயிருக்க வேண்டும்.

அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து புதுப் பழக்கமாய் நகம் கடிக்க ஆரம்பித்தேன். பிணத்தைப் பார்த்தேன். என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல் இருந்தது.

என்ன செய்யலாம்?

டாக்டருக்கு போன்?

அவசியமே இல்லை. இனி செய்ய எதுவும் இல்லை. பிரிந்த உயிரை ஓட்ட வைக்கிற மருத்துவ சாத்தியம் இன்றைக்கல்ல; என்றைக்குமே வரப் போவதில்லை.

போலீஸ்?

என்னவென்று சொல்வது?

ஆசைப்பட்டேன். சூழ்நிலையைச் சாதகமாக்கி அடைந்தேன். போராட்டத்தில் பலவீனமான இதயம் பொசுக் என்று நின்று விட்டது என்றா? விளைவு?

‘ஜீப்பில் ஏறங்கள் மிஸ்டர் மகேந்திரன். இந்த வாக்குமூலத்தில் கையெழுத்திடுங்கள் மகேந்திரன். சொல்வதெல்லாம் உண்மை என்று சொல்லுங்கள் மகேந்திரன். உங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா மகேந்திரன்? கற்பழித்ததோடு, ஒரு பெண்ணின் மரணத்திற்கும் காரணமாய் இருந்த குற்றங்களுக்காக அதிபட்சமான மரண தண்டனை விதிக்கிறேன் மிஸ்டர் மகேந்திரன். உங்கள் கடைசி ஆசை என்ன மகேந்திரன்?’

“நோ!” என்றேன் வாய்விட்டு.

தலையைக் குறுக்கு வசத்தில் ஆட்டி எண்ணங்களைக் கலைக்க முயன்றேன்.

முடியாது. என் உயிரை விட முடியாது. அவமானம். கட்டு கட்டாய் எத்தனை பணம்! கட்டி கட்டியாய் எத்தனை தங்கம்! பொட்டலம் பொட்டலமாய் எத்தனை வைரம்! பத்திரம் பத்திரமாய் எத்தனை சொத்துக்கள்! செல்லம் செல்லமாய் என் பிரேம... எல்லாவற்றையும் துறந்து...

நோ, நான் வாழ வேண்டியவன். இது வாழ்க்கையில் வந்துள்ள பிரச்னை. வாழ்க்கையையே கேட்கும் பிரச்சனையாக இதனை உருமாற அனுமதிக்க முடியாது.

வியாபாரத்தில் சந்திக்காத சிக்கல்களா? எத்தனை எத்தனை சாமர்த்தியமாய் தீர்த்திருக்கிறேன்? இதுவும் ஒரு பிரச்னை. தீர்க்கத்தான் வேண்டும்.

அதை விட்டு, போலீசை அழைத்து... இரண்டு கைகளையும் நானே விலங்குக்கு நீட்டுவதா? மடத்தனம்!

ஸ்வர்ணாவை அடைவதுதான் என் நோக்கம். அடைந்த பின், அவளின் அழகை எல்லாம் அடங்கிய பின் சமாதானப்படுத்தி கற்பின் களங்கத்தைத் துடைப்பதற்காக ஒரு பிளாங்க் செக் கொண்டு வந்தேன். பயனில்லாமல் போயிற்று.

ஆக, அவளைக் கொல்வது என் எண்ணத்தில் இல்லை. நடந்திருப்பது கொலையும் இல்லை. இது ஒரு விபத்து. எதிர்பாராத விபத்து. தற்செயலான நிகழ்ச்சி. ஆகவே மரணத்திற்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. அதற்கான குறுகுறுப்பும் என் மனதில் ஏற்பட வேண்டியதில்லை.

ஓக்கே.

இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஒரு சிகரெட்டைக் கொளுத்திக் கொண்டு அந்தத் தனியறையிலிருந்து வெளிப்பட்டு முக்கிய அறைக்கு வந்து ஜன்னல் ஓரம் நின்றேன். வெளியே மழை ஆரவாரமில்லாமல் பெய்து கொண்டிருந்தது.

நல்லவேளையாக இது தானாக உருவான சந்தர்ப்பம். ரகசியமான சந்தர்ப்பம். இங்கே நடந்தது யாருக்குத் தெரியும்?

எனக்கு - ஸ்வர்ணாவுக்கு - இந்த மழைக்கு.

நான் மறந்து விடுவேன்.

ஸ்வர்ணா பேச மாட்டாள்.

மழை பேச முடியாது.

ஸ்வர்ணா இங்கே அலுவலகத்தில் மாட்டிக் கொண்டது யாருக்கும் தெரியாது. கத்திக் கத்திப் பார்த்து விட்டு என்னை போனில் அழைத்தாள். நான் உடனே காரை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டேன்.

ஸ்வர்ணாவின் வீட்டில் அவள் அண்ணன் ஒருவன் மட்டுமே. இந்நேரம் கவலைப்படத் துவங்கியிருப்பான், காணாமே என்று. மழையினால் தாமதம் என்று சமாதானமாகிக் காத்திருப்பான்.

மணி பார்த்தேன். ஒன்பதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

நான் இந்த நேரத்தில் இங்கே இருப்பதற்கு நியாயமான காரணம் இருக்கிறது. இது போல் சமயத்தில் வந்து என்னிடம் இருக்கும் சாவிகளைக் கொண்டு திறந்து அலுவலக வேலைகள் பார்ப்பதுண்டு.

வாட் நெக்ஸ்ட்?

இந்த உடலை அப்புறப்படுத்த வேண்டும். அறையை சுத்தமாக, கவனமாக பழைய நிலைக்கு கொண்டு வர வேண்டும்.

முதல் காரியம் முதலில், அடுத்த காரியம் அப்புறம். பிணத்தை சந்தேகம் வராதபடி அப்புறப்படுத்துவது எப்படி? நல்ல வேளையாக ரத்தம் இல்லை.

சிகரெட்டை இழுத்துக் கொண்டு தீவிரமாக யோசித்தேன்.

ஃபாக்டரி கட்டிடத்திற்கு பின்னால் புதர்கள் மண்டிய மண் தரை இருக்கிறது. அங்கே ஆழமாய் பள்ளம் தோண்டி -

நோ! என் கம்பெளண்ட் எல்லைக்குள் கூடாது. ஸ்வர்ணாவை காணாமல் விஸ்வநாதன் கொடுக்கும் புகாரின் மேல் விசாரணை நடத்த போலீஸ் வரும். உடன் போலீஸ் நாய்களும் வரலாம். சுலபமாய் கண்டுபிடித்து விடும்.

காரில் ஏற்றிக் கொண்டு கண்காணாத தூரம் போய் தனிமையான இடத்தில், பெட்ரோல் ஊற்றி, தீ வைத்து தகனம் செய்யலாம்.

ஆனால்... இதில் ரிஸ்க் நிறைய இருக்கிறது. எங்காவது, யாராவது என் காரைப் பார்த்து விட்டால்... பிரச்னை!

சிக்கல் இல்லாமல் ஒரு வழி தேவை.

யோசித்து, யோசித்துப் பார்த்ததில் குழப்பம்தான் அதிகரித்தது. எல்லா வழிகளிலும் ஆபத்து இருப்பதாகவே பட்டது.

திடீரென்று ராஜப்பாவின் நினைவு வந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பா!

ஒரு முறை பிரேமா காரோட்டக் கற்றுக் கொண்ட சமயம்.. ஒரு கிழவியின் மேல் மோதிவிட... அந்தக் கிழவி எப்போ உயிரை விடலாம் என்று காத்திருந்தது போல உடனே உயிரை விட்டு விட... போலீஸ் கேஸ் ஆனபோது அறிமுகமானவர்... ராஜப்பா.

“ஒரு ஐயாயிரம் ரூபா கொடுங்க சார். கேஸை ஒண்ணுமில்லாம செஞ்சுடலாம். கிழவியோட சொந்தக்காரங்க ஐம்பதாயிரம் கேட்டு கேஸ் போடறதுக்குக் காத்துக்கிட்டிருக்காங்க” என்றவர் -

பணம் கொடுத்தவுடன், அந்தக் கிழவிக்கு கண் சரியாய்த் தெரியாது என்று போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டில் இடம் பெற வைத்து, கிழவி கண் தெரியாமல் தானாக வந்து விழுந்தாள் என்று ஜோடித்து, சொன்னபடி பிரச்னை இல்லாமல் செய்தவர். அப்பறம் பல முறை வீட்டிற்கு வந்து மகேந்திரன் கொடுத்த பார்ட்டிகளில் கலந்து கொண்டவர்.

“மகேந்திரன், உங்களுக்கு பர்சனல் லைஃபிலேயும் சரி, பிளினெஸ்லேயும் சரி, போலீஸ் சம்பந்தப்பட்ட எந்த பிரச்சனையா இருந்தாலும் என்கிட்டே விட்டுடுங்க. முடிச்சத் தர்றேன்” என்று உத்தரவாதம் தந்தவர்.

- அந்த ராஜப்பாவின் நினைவு வந்தது.

நிச்சயம் உதவுவார். உதவிக்கு ஒரு பெரிய விலை சொல்வார். கொடுத்து விட்டால் போகிறது. சிக்கலில்லாமல் பிரச்னை தீர்ந்து போகும். ஆனால்...

என் வாழ்க்கையின் முக்கியமான ரகசியம் இது. நம்பி இதை அவரிடம் வெளிப்படுத்தலாமா? இதை வைத்துக் கொண்டு என்னை பிறகு தொந்தரவு செய்து கொண்டே இருந்தால்...? என்ன தொந்தரவு? பணம் கேட்பார்! ப்ளடி பணம்! அள்ளி வீசலாம். இப்போது எனக்கு வேறு வழி இல்லை.

இந்த மாதிரி கிரிமினல் விஷயங்கள் எனக்குப் புதிது. தனி ஆளாய் ஏதாவது செய்து மாட்டிக் கொண்டு விடுவேன். ராஜப்பாவின் உதவி கட்டாயம் தேவை எனக்கு. போலீஸ் டிபார்ட்மெண்ட்டில் தப்பி நுழைந்த சரியான புல்லுருவி. இந்த சிக்கலுக்கு லாயக்கான ஆள்.

நான் டெலிபோனை அடைந்து ரிசீவரை கையால் எடுத்த போது...

கீழே அலுவலகக் கட்டிடத்தின் வாசல் கதவை யாரோ தடதடவென்று தட்டினார்கள். நான் யோசனையாக ரிசீவரை மறுபடி வைத்து விட்டு, என் பர்சனல் அறையின் கதவைச் சாத்தி சாவியைப் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டு, சுவரில் இருந்த கண்ணாடியில் ஒரு தரம் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு படிகளில் இறங்கினேன்.

வாசல் கதவைத் திறந்தேன்.

கையில் டார்ச் லைட்டுடன், மழையில் நனைந்த வாட்ச்மேன், கைகளை X மாதிரி தோளில் வைத்துக் கொண்டு நின்றான்.

“என்ன பொன்னுச்சாமி?”

“சார், நம்ம ஆஃபீஸ்ல வேலை பார்க்கிறாங்கல்ல ஸ்வர்ணானு...”

பகீர் என்றது.

“ஆமா...? அவளுக்கென்ன?”

“அந்தப் பொண்ணோட அண்ணன் பைக் எடுத்துட்டு வந்திருக்கார். சாயங்காலம் ஆபீஸிலிருந்து இன்னும் வீட்டுக்கு வரலையாம். ஒரு வேளை ஆஃபீஸில் ஓவர்டைம் பண்ணாளோன்னு பார்த்துக் கூட்டிட்டுப் போக வந்திருக்கார். நான் சொல்லிட்டேன். எல்லாரும் அப்பவே போயாச்சு. முதலாளி தான் இப்போ வந்து வேலை பார்க்கிறாரன்னேன். உங்களோட ஸ்டெனோங்கிறதாலே உங்ககிட்டே கேக்கச் சொன்னார்.”

“என் ஸ்டெனோதான். அதுக்காக என்ன கேக்கச் சொல்றார் என்னை?”

“நீங்க ஏதாவது வேலை சொல்லி அனுப்பியிருக்கிங்களானு...”

“இடியட்! அவ என்ன, என் பியூனா - வேலை சொல்லி அனுப்ப. நம்ம ஆஃபீஸ்ல பெண்கள் விஷயத்தில நான் ரொம்ப கண்டிப்புன்னு ஒனக்குத் தெரியாது? பெண்களை ஓவர் டைம் பார்க்க நான் அனுமதிக்கிறதேயில்லை. தெரியும் இல்லையா உனக்கு? ஆஃபீஸ் டயத்துக்கு மேலே ஒரு நிமிஷம் அவங்களை தங்க விடறதில்லை நான். போய்ச் சொல்லு. அவ ஃப்ரெண்டு வீட்ல பார்க்கச் சொல்லு. இதை நீயே சொல்லியனுப்பியிருக்கலாம்.”

“சொன்னேன் சார். அவர்தான் உங்ககிட்டே...”

“என்னய்யா அவர்தான்? போய் அனுப்புய்யாவரை. இதுக்காக வந்து கதவைத் தட்டி டிஸ்டர்ப் பண்ணே... பம்பாய் கால் பேசிட்டிருந்தேன் தெரியுமா? சென்ஸ்லெஸ் இடியட். போய்யா!”

- என்று கதவை அறைந்து சாத்தினேன்.

யார் மீதான ஆத்திரம் இது? என் மீதான சொந்த எரிச்சல், இவன் மீது கோப வார்த்தைகளாய் வெடிக்கின்றன. தெரியும். கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

நான் டெலிபோனை நோக்கி நடந்த போது...

திடீரென்று உயிர் பெற்று டெலிபோன் அலறத் துவங்கியது.

10

விடாமல் கத்திக் கொண்டிருந்த டெலிபோனை எடுக்கத் தயங்கினேன். நான் இந்த நேரத்தில் இங்கிருப்பது யாருக்கும் தெரியாது. ஒலிப்பது என் பிரத்யேக டெலிபோன்.

யார்?

எடுத்துப் பேசினால் - இந்த நேரத்தில் நான் இங்கே இருக்கிறேன் என்பது அழைக்கிற நபருக்குத் தெரிய வரும்.

நான் கைகளை மார்புக்கு குறுக்கே கட்டிக் கொண்டு பிடிவாதமாக ரிசீவரைத் தொட மறுத்தேன். அதன் பிடிவாதம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. என் பிடிவாதமும். சட்டென்று ஓய்ந்தது.

நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

எனது கழலும் நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு ராஜப்பாவுக்கு டயல் செய்தேன். ஸ்டேஷனில் யாரோ எடுத்து, பின் கைமாறி, "யெஸ், இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பா" என்றார்.

"ஹலோ, நான் மகேந்திரன்."

"ஹல்லோ சார், எப்படி இருக்கிங்க?"

"ஃபைன். வந்து..."

"சொல்லுங்க... என்ன இந்த நேரத்தில்? எனி ப்ராப்ளம்?"

"ஆமாம். உங்க உதவி வேணும்."

"ஷ்யூர், என்ன செய்யணும், சொல்லுங்க?"

"உடனே நேர்ல வர முடியுமா?"

"வரறேனே, வீட்ல தானே இருக்கிங்க?"

"இல்லை. கம்பெனி ஆஃபீஸ்ல இருந்து பேசறேன்."

"ஆஃபீஸ்லயா? இந்த நேரத்திலயா?"

"விவரமா நேர்ல சொல்றேன். ஒரு ரிக்வேஸ்ட். நான் போன் பண்ணியது, நீங்க என்னை சந்திக்கப் புறப்படறது ஸ்டேஷனல் யாருக்கும் தெரிய வேணாம். விஷயம் கொஞ்சம் சீரியஸானது. அப்புறம்.. ஜீப்பிலே வர வேணாம். பைக்கிலே வாங்க. நான் பில்லிங் வாசல்லயே உங்களுக்காகக் காத்திருக்கேன்."

"ரைட். சந்திக்கலாம். வரறேன்."

போனை வைத்து விட்டு ஜன்னல் வழியே பார்த்தேன். மழையின் வீரியம் குறைந்திருந்தது.

ராஜப்பா வரும் போது வாட்ச்மேன் பொன்னுசாமி இங்கே இருக்க வேண்டாம் என்று நினைத்தேன். அவனுக்கு இரண்டு மணி நேரத்துக்கு ஏதாவது வேலை கொடுத்து அனுப்ப வேண்டும்.

நான் அறையை விட்டு வெளியேறி கீழே வந்து, கட்டடத்திற்கு வெளியே வந்தேன். இங்கிருந்து கத்தினால் கேட்காது.

வாசலில் நின்ற என் காரில் அமர்ந்து ஸ்டார்ட் செய்து திருப்பி தாரத்து கம்பெளண்ட் கேட்டை நோக்கி நிறுத்திக் கொண்டு, காரின் தலை விளக்குகளை போட்டுப் போட்டு அணைத்தேன். வெளிச்சத்தின் நடுவில் ஊசித் தூறல் ஜ்வலித்து மறைந்து கொண்டிருக்க...

பொன்னுசாமியின் கவனம் ஈர்க்கப்பட்டு, தன் கூண்டை விட்டு வெளியே வந்து டார்ச் லைட்டால் என் திசையில் அடித்துப் பார்த்து விட்டு என் அழைப்பைப் புரிந்து கொண்டு வேகமாக ஓடி வர ஆரம்பித்தான்.

நான் காரை நிறுத்தி விட்டு இறங்கி போர்ட்டிகோவில் அவனுக்காக காத்திருந்தேன். டார்ச் வெளிச்சம் நெருங்கியது. வந்து கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, "அழைச்சிங்களாய்யா?" என்றான் பொன்னுசாமி.

"ஆமாம். நாளைக்கு முதல் காரியமா உன் கூண்டிலே ஒரு காலிங் பெல் வைக்கணும்யா. இல்லைன்னா ஒரு இண்ட்டர்காமே வச்சிடணும். சரி, விடு. நீ எதிலே வந்திருக்கே?"

"சைக்கிள்ல சார்."

"எடுத்துக்கிட்டு நேரா நம்ம வீட்டுக்குப் போ. பிரேமா இருக்கும்."

நான் இப்போ போன்ல கூப்பிட்டு சொல்றேன். ஒரு டைரி கொடுக்கும். அதை வாங்கிக்க. கார்ல பெட்ரோல் கம்மியா இருக்கு. வீட்ல ஷெட்ல கேன் எடுத்துக்கிட்டு ஒரு பத்து லிட்டர் பெட்ரோல் வாங்கிக்க. அவசரமில்லை. மெதுவா வா. இன்னிக்கு எனக்கு ரொம்ப நேரத்துக்கு வேலை இருக்கு.”

“சரிங்க சார். கேட்டு?”

“சும்மா சாத்தி வைச்சுட்டுப் போ. நான்தான் இருக்கேனே... யார் வர்றா இப்போ?”

“சரி சார்” என்று நகர்ந்தான்.

“நில்லு. அந்தப் பையன் போய்ட்டானா?”

“யாரு?”

“ஸ்வர்ணாவைத் தேடிட்டு வந்தானே...”

“நீங்க சொன்னதை சொன்னேன். உடனே போய்ட்டான்.”

“ஏதாச்சும் சொன்னானா?”

“மழையிலேதான் எங்கயோ மாட்டிக்கிட்டு நிக்கிறான்னு நினைக்கிறேன். உங்க மொதலாளியை தப்பா நினைக்க வேணாமனு சொல்லுன்னுட்டு போயிட்டான்.”

“சரி, நீ போ.”

பொன்னுசாமி பணம் பெற்றுக் கொண்டு போனதும், நான் மறுபடி மாடிக்கு - என் அறைக்கு நடந்தேன். இங்கிருந்து சைக்கிளில் வீட்டுக்குச் செல்ல சுத்தமாக முக்கால் மணி நேரமாகும். வர முக்கால் மணி நேரம். பெட்ரோல் வேறு வாங்க வேண்டும். எப்படியும் பொன்னுசாமி திரும்பி வர இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் ஆகும். அதற்குள் ஸ்வர்ணாவை அப்புறப்படுத்தியாக வேண்டும்.

நான் அறைக்கு வந்து வீட்டிற்கு டயல் செய்தேன்.

வேலைக்காரி எடுத்தாள்.

“பிரேமாவைப் பேசச் சொல்லு.”

“ஹலோ டாட், எங்கேர்ந்து பேசறீங்க?”

“ஆஃபீஸிலேர்ந்து பேசறேன்.”

“பொய் சொல்றிங்க.”

“இல்லைம்மா. என்ன பொய் இதிலே?”

“பின்னே, கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி போன் செஞ்சேன். ஏன் எடுக்கலை?”

ஓ!காட்! இவள்தான் அழைத்ததா?

“எப்போ போன் செஞ்சே?”

“இப்பத்தான் ஒரு பத்து நிமிஷம் முன்னாடி. இருபத்தஞ்சு ரிங் எண்ணிட்டு வச்சேன். கிளப்புக்கு போன் செஞ்சேன். அங்கேயும் இல்லை.”

“பத்து நிமிஷம் முன்னாடி நான் ரூம்ல இல்லை. நான் கீழே போய் வாட்ச்மேன்கிட்ட விவரம் சொல்லி அங்கே தான் அவனை அனுப்பி வச்சிருக்கேன். என் பெட்ரூமிலே கப்போர்டிலே பிரௌன் கலர்ல ஒரு பிஸினஸ் டயரி இருக்குதில்லே, அதை அவன் கிட்டே கொடுத்தனுப்பு. இதைச் சொல்லத்தான் கூப்பிட்டேன். சரி, நீ எதுக்கு கூப்பிட்டே?”

“ஜஸ்ட் டு ஸே குட்நைட். ரூமுக்கு வந்து பார்த்தேன். இல்லை. அதான் டிரை பண்ணேன்.”

“ஓக்கே. குட் நைட் பிரேம்.”

“குட் நைட்” என்று வைத்தாள்.

நோ. இது எனக்கு குட் நைட்டே அல்ல; நாட் அட் ஆல். ஒரு கொலையைச் செய்து விட்டு நிற்கிறேன். டெர்ரிபிள் நைட். பணமும், பதவியில் உள்ளவர்களின் பலமும் என் பக்கம் இருக்கையில் இதை குட் நைட்டாக மாற்றி விடலாம் என்றாலும்... எனக்குள் ஒரு நடுக்க வைப்ரேஷன் இருந்தது.

என் அறையிலிருந்து காம்பெளண்ட் கேட்டைப் பார்க்கிற வகையில் ஜன்னலுக்கருகே என் நாற்காலியை நகர்த்திக் கொண்டு சிகரெட் புகைத்தேன்.

எனக்குள் ஆரம்ப பதட்டம் இப்போது அடக்கமாயிருந்தது. இதை புத்திசாலித்தனமாக எப்படிக் கையாளலாம் என்கிற சிந்தனை மட்டுமே ஆக்கிரமித்திருந்தது.

மூன்றாவது சிகரெட்டின் ஃபில்ல்டர் முனை வரை புகைத்து முடித்த போது காம்பெளண்ட் கேட்டில் ஒரு பைக்கின் வெளிச்சம் பாய்ந்து

நிற்பதைப் பார்த்தேன். பைக்கின் மெல்லிய எஞ்சின் சப்தம் கேட்டது. நான் அவசரமாகக் கீழே வந்து போர்டிகோவில் காத்திருந்தேன்.

தட், தட் என்று பைக்கில் வந்த ராஜப்பா என்னைப் பார்த்து கையசைத்து விட்டு காரருகே நிறுத்தப் போனார். மழைக்கோட் அணிந்திருந்தார்.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி ராஜப்பா. இது ரகசிய சந்திப்பு. பைக்கை ஆபீஸ் கட்டடத்துக்கு பின் பக்கம் நிறுத்திட்டு வாங்க. ப்ளீஸ்...”

ஒரு தரம் தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டு, “ஓ யெஸ்” என்று சென்று நிறுத்தி விட்டு வந்தவரின் கையை பற்றிக் குலுக்கி விட்டு உள்ளே அழைத்துச் சென்றேன். கோட்டைக் கழற்றி கீழேயே ஒரு நாற்காலியில் போட்டார்.

“நீங்க மட்டும் தனியா என்ன செய்றிங்க இங்கே?”

‘தனியா இல்லை. பொணத்தோடதான் இருக்கேன்’ என்று சொல்லவில்லை. பதிலாகப் புன்னகைத்து, “சொல்றேன் வாங்க” என்றேன்.

என் அறையில் என் மேஜையைக் குறுக்காக வைத்து எதிரெதிராக அமர்ந்தோம். என்னையே குறுகுறுவென்று பார்த்தார் ராஜப்பா. உரிமையாய் என் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துக் கொண்டார்.

“சொல்லுங்க. என்ன பிரச்னை? தொழிலாளர்கள் தொந்தரவு பண்றாங்களா?”

“இல்லை. பர்சனல். ராஜப்பா, அன்னிக்கு ஒரு வார்த்தை சொன்னிங்களே நினைவிருக்கா? எந்த சமயத்திலே வேணும்னாலும் என்னால முடிஞ்சு எந்த உதவியும் தயங்காம செய்றேன்னிங்க, அந்த நம்பிக்கையிலேதான் உங்களை இங்கே வரவழைச்சிருக்கேன்.”

“தயங்காம நேராச் சொல்லுங்க. எதா இருந்தாலும் செஞ்சுத் தர்றேன். நாட்ல அவனவன் கொலையே செஞ்சுட்டு கவனிச்சு வேண்டியவங்களை கவனிச்சுட்டு சுதந்திரமா உலாவறான். உங்களுக்கு என்ன சிக்கல்? கொலையா செஞ்சுட்டிங்க?”

அமைதியாகப் பார்த்தேன்.

“யெஸ், அதான் பிரச்னை.”

“வாட் டூ யூ மீன்?”

“எதிர்பாராத விதமா ஒரு குற்றம் நடந்திருச்சி ராஜப்பா. அதில் ஒரு பகுதி குற்றம், மற்றொரு பகுதி விபத்து.”

“குழப்பமா பேசுங்க. என்ன நடந்துச்சி?”

“சுருக்கமா சொல்றேன். என்னோட ஆஃபீஸ் ஸ்டாஃப் ஸ்வர்ணாவை நான் விரும்பினேன். இரண்டாம் கல்யாணம் பத்தி யோசிக்க வச்சது அவள் அழகு. நேரடியா என் மனசை வெளிப்படுத்தினேன். என்னை அலட்சியப்படுத்திட்டா. அது மனசிலே வெறியா தங்கிடுச்சி. இன்னிக்கு ஒரு ரகசியமான சந்தர்ப்பம் கிடைச்சப்போ அந்த வெறி எல்லையைத் தொட்டு... கொஞ்சம் எதிர்ப்புக்கு நடுவே அவளை அடைஞ்சுட்டேன்.”

“ஓ... யு மீன் ரேப்?”

“யெஸ். போராட்ட முடிவில் வெற்றி. ஆனா கொஞ்ச நேரம் கழிச்சுப் பார்த்தா ஸ்வர்ணா உயிரில்லாம இருக்கா. காயமில்லை. ரத்தமில்லை. சத்தமில்லாம அமைதியாயிடுச்சி அவ இதயம்.”

“மகேந்திரன், நீங்க என்கிட்டே விளையாடலையே?”

“இல்லை. சிரியஸ்.”

“ஐ காண்ட் பிலீவ் திஸ். எங்கே நடந்தது?”

“இங்கேதான். இந்த ரூமிலேதான். கம் வித் மி.”

நான் முன்னே நடக்க, ராஜப்பா என்னை தொடர்ந்தார். அந்த தனியறை உள்ளே சென்று படுக்கையைக் காட்டினேன். நான் ஏறிந்த ஸ்வர்ணாவின் ஆடைகள் அங்கங்கே மறைத்திருக்க... தொங்கின கையுடன், மூடின விழிகளுடன் அசைவற்ற ஸ்வர்ணா.

ராஜப்பா புருவம் உயர்த்தினார். என்னை நேராகப் பார்த்தார். ஸ்வர்ணாவைப் பார்த்தார். மறுபடி என்னைப் பார்த்தார்.

“மகேந்திரன், எத்தனைக் குற்றங்கள்! எப்படி சுலபமா உங்களால் சிகரெட் பிடிக்க முடிஞ்சது? எப்படி தெளிவா என்னோட போன்ல பேச முடிஞ்சது? எப்படி தைரியமா என்னை உதவி கேக்க முடியுது?”

ராஜப்பா என்னை முறைத்தது அதுதான் முதல் முறை.

அவர் மெதுவாக ஸ்வர்ணாவை அணுகி கையைப் பிடித்துப் பல்லைப் பார்த்தார். கையை மறுபடி வைத்த பின் என்னை நெருங்கி நீர்க்கமாகப் பார்த்தார்.

“மகேந்திரன், உங்க பொண்ணு விஷயத்திலே உதவினேன். அது உண்மையிலேயே எதிர்பாராத விபத்து. இது - திட்டமிட்ட குற்றம். இதிலே நான் உதவுவேன்னு எப்படி எதிர்பார்த்திங்க? ஸாரி... ஐ ஹாவ் டு ப்ரொஸீட் மை டீட்டி” என்று வேகமாக நடந்து ரிசீவரை எடுத்து டயல் செய்தார் ராஜப்பா.

11

இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பா ஐந்து எண்களையால் செய்து முடித்து ரிசீவரைக் காதோடு அணைத்த போது... நான் டெலிபோனின் பட்டனை அழுத்தி லைனைக் கட் செய்தேன். முறைத்தார்.

“இன்ஸ்பெக்டர், அவசரப்படாதீங்க. நாம பேசலாம்.”

“மகேந்திரன், இதென்ன சழப் பிரச்னையா, உக்காந்து பேச? நீங்க செய்திருக்கிற காரியத்தோட டைமன்ஷன் தெரியாம பேசறிங்க. ரேப்! பத்தாதுக்கு கொலை. இதிலே உங்க ஏரியா இன்ஸ்பெக்டரையே வரவழைச்ச உதவி கேக்கறிங்க. என்ன ஆளுங்க நீங்க? என்ன எதிர்பார்க்கிறீங்க? என்னையே பிணத்தை அப்புறப்படுத்தக் கூடச் சொல்விங்க போலிருக்கே?”

நான் அமைதியாய் இருந்தேன். ராஜப்பா கோபமாய்ப் பேசினார். என்றாலும் செயலில் வேகம் காட்டக் காணோம். என்னை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு மறுபடி போன் செய்ய வேண்டுமல்லவா? செய்யவில்லை. என்னிடம் ‘என்ன காரியம் செய்தீர்’ என்ற ரீதியிலேயே பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“நான் கேக்கறேனில்லே?”

“என்ன கேட்டிங்க?”

“என்ன எதிர்பார்க்கறிங்க என்கிட்டே?”

“ஐடியா! சட்டப்படி சிக்கல் எதுவும் வராம இந்த நிகழ்ச்சியை மறைக்கிறதுக்கு, ஸ்வர்ணாவை அப்புறப்படுத்தறதுக்கு ஐடியா வேணும்.”

“மைகாட்! ஒரு போலீஸ் ஆஃபீஸர் கிட்டே பேசற பேச்சா இது? இந்த மாதிரி குறுக்கு வழி வேலையெல்லாம் நான் செய்வேன்னு எப்படி எதிர்பார்த்திங்க? ம்?”

நான் சற்று அமைதியாய் இருந்து விட்டு, எனது மேஜை டிராயரிலிருந்து ஒரு பாங்க் பாஸ் புக்கையும், ஒரு செக் புக்கையும் வெளியே எடுத்தேன். அவரை ஒரு முறை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு ஒரு செக்கில் என் கையெழுத்தைப் போட்டு கிழித்து தனியாய் அதை வைத்து அதன் மேல் பேப்பர் வெய்ட் வைத்தேன்.

“என்ன செய்றிங்க?”

“இது பாங்க் ஆஃப் இந்தியா செக். இதோ பாஸ் புக். இதிலே இன்னைய தேதிக்கு அறுபத்தி நாலாயிரம் ரூபா பாலன்ஸ் இருக்கு. அக்கவுண்ட்ல பத்து ரூபா வச்சிட்டு மிச்சத்துக்கு நீங்க பூர்த்தி செஞ்சுக்கலாம்.”

“என்னை விலைக்கு வாங்கறிங்களா மிஸ்டர் மகேந்திரன்?”

“ம்கூம். நீங்க செய்யப் போற உதவிக்கு என்னோட ஃபீஸ்.”

“நான் மறுத்துட்டார்?”

“மறுக்க மாட்டிங்க.”

“மறுத்திட்டார்?”

“சார், நமக்குள்ள பாசாங்கு வேணாம். ஈகோவைக் கழட்டிட்டு, இன்ஸ்பெக்டர்ங்கிற பந்தாவை உதறிட்டு ஒரு நண்பனா பேசுங்க. எனக்குத் தெரியும். நீங்க எனக்கு உதவத்தான் போறிங்க.”

“மகேந்திரன். இது சின்ன விஷயமில்லை.”

“தொகையும் சின்னத் தொகையிலையே.”

“வெளில தெரிஞ்சா நானும் கம்பி எண்ணணும்.”

“தெரிஞ்சாத்தானே சார்? தெரியற மாதிரியா நீங்க ஐடியா சொல்வீங்க?”

ராஜப்பா என்னை அழுத்தமாகப் பார்த்தார். பார்வையை திருப்பிக் கொண்டு யோசித்தார். புதிய சிகரெட் எடுத்துக் கொண்டார். மறுபடி என்னைப் பார்த்தார். அவர் உதட்டில் பொருத்தின சிகரெட்டிற்கு என் லைட்டரைக் கிளிக் செய்து கொள்ளி வைத்தேன்.

“வெல் மிஸ்டர் மகேந்திரன், சில கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லுங்க. ரேப் முடிஞ்சதும் கழுத்தை நெரிச்சிங்களா? உண்மையா சொல்லுங்க.”

“நிச்சயமா இல்லை. கொலை என்னோட நோக்கமே இல்லை.”

“அப்போ அவளுக்கு பலவீனமான இதயம். அதிர்ச்சியிலே பக்குன்னு நின்னுடிச்சி. அப்படித்தானே?”

“அப்படித்தான் ஆகியிருக்கணும்.”

“இந்தப் பொண்ணு பேரென்ன?”

“ஸ்வர்ணா.”

“எப்படி இந்த சந்தர்ப்பம் அமைச்சிங்க?”

“நான் சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்திருந்தது உண்மை. ஆனா இது தானா அமைஞ்ச சந்தர்ப்பம்” என்று எல்லாம் விபரமாகச் சொன்னேன். உன்னிப்பாகக் கேட்டார்.

“ஸோ, ஸ்வர்ணா இப்போ இங்கே இருக்கிறது யாருக்குமே தெரியாது.”

“ஆமாம்.”

“ஆர் யு ஷ்யூர்?”

“ஹண்ட்ரெட் பர்ஸண்ட். அவளோட அண்ணன் விஸ்வநாதன் கூட இப்போ வந்து இன்னும் வீட்டுக்கு வரலையென்னு தேடிட்டுப் போய்ட்டான்.”

“ஐ.சி. கேட்ல ஒரு வாட்ச்மேன் இருப்பானே... எங்கே?”

“நான்தான் இரண்டு மணி நேரம் வேலை கொடுத்து அனுப்பினேன் - நம்ம சந்திப்பு அவனுக்குத் தெரிய வேணாம்தான்”

“வெரிகுட். நீங்க இப்போ இங்கே இருக்கிறது யார் யாருக்குத் தெரியும்?”

“முணே பேர்தான். வாட்ச்மேன், என் பொண்ணு, நீங்க.”

“வாட்ச்மேன் நம்பிக்கையானவனா?”

“ஆமாம். ஏன்?”

“இந்த சமயம் நீங்க ஆஃபீசுக்கு வந்ததை யார்கிட்டேயும் சொல்லாம இருப்பானா? இருக்க வைக்க முடியுமா?”

“அதுக்கு அவசியம் என்ன சார்? இதுமாதிரி எத்தனையோ தடவைகள் நான் தனியா ராத்திரிகளிலே இங்கே வந்து உட்கார்ந்து ஃபைல்கள் புரட்டிக்கிட்டு இருந்திருக்கேன்.”

ராஜப்பா தன் வாட்ச்சைப் பார்த்துக் கொண்டார். பின் எழுந்து அறையின் நீளங்களில் ஒரு தரம் நடந்து விட்டு வந்தார்.

“ஸ்வர்ணாவைப் பத்தி உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச தகவல்களையெல்லாம் சொல்லுங்க மகேந்திரன்.”

“அப்பா, அம்மா இல்லை. ஒரே ஒரு அண்ணன் மட்டும்தான். இவ அழகானவ. அவ்வளவுதான் தெரியும். படிப்பு விபரம் எல்லாம் அவளைப் பத்தின பர்சனல் ஃபைல்ல இருக்கு. அவ அப்ளிகேஷன்ல இருக்கு.”

“அதுவும் வேணும் எனக்கு. ஆனா... நான் தெரிஞ்சுக்க விரும்பறது... அவளுக்கு யாராவது காதலன் இருக்கானா?”

“ம்கூம். எனக்குத் தெரிஞ்ச இல்லை. இருக்காதுன்னு நினைக்கிறேன்.”

“அதெப்படி நினைக்க முடியும்? தன் பாஸ்கிட்டே சொல்லிட்டுதான் ஒரு ஸ்டாஃப் காதலிக்கணுமா, என்ன? இவ்வளவு சொத்துக்களுக்கு அதிபதியான உங்களை அவ விலக்கினதுக்கு காதல் ஒரு காரணமா இருந்திருக்கலாம் இல்லையா?”

“அப்படி இருந்திருந்தா அதையே ஒரு காரணமா என்கிட்டே அவ சொல்லியிருப்பாளே சார், அவ சொன்னதெல்லாம் என் பின் வாழ்க்கைக்கு துணை வர உங்களால் முடியாது. அதனால சாரின்னா.”

“ரைட், அவ நிஜமா யாரையாச்சும் காதலிச்சாளோ இல்லையோ, நமக்கு ஒரு காதலன் தேவை இப்போ...”

“புரியலை.”

“அதாவது... ஸ்வர்ணவோட இறப்பை உலகத்துக்கு ஒரு தற்கொலையா காண்பிச்சாகணும் இப்போ. அப்பத்தான் நீங்க தப்பிக்க முடியும். ஒரு கல்யாணமாகாத இளம் பெண் தற்கொலை என்ன என்ன காரணங்களுக்காக செஞ்சுக்குவா? சொல்லுங்க.”

“கல்யாணமாகாத கவலையிலே செஞ்சுக்கலாம். கற்பழிஞ்ச போய்ட்டா, அவமானம் தாங்கிக்காம செஞ்சுக்கலாம்.”

“இதெல்லாம் விட காதல் தோல்விங்கறதுதான் ஸ்ட்ராங்கானது. உங்க ஸ்வர்ணா ஒருத்தனை காதலிச்சா. அவன் இவளுக்கு டாட்டா காமிச்சுட்டு ஒரு பணக்காரியை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டான். அந்த தோல்வியை தாங்காம இவள் தற்கொலை செஞ்சுக்கிட்டா. இதான் நாம் அமைக்கப்போற ஸ்டோரி. இதுக்கான ஆதாரங்களை உருவாக்கி யாகணும். இதிலே வர்ற சிக்கல்களையும் நீக்கியாகணும். கம் வித் மி” என்று ஒரு ஜன்னலுக்கு அழைத்துப் போய், “அதோ பாருங்க” என்றார் ராஜப்பா.

பார்த்தேன்.

இருட்டு. சொற்ப வெளிச்சம் சிந்தும் நிலவின் தயவில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரிந்தது. மழை சுத்தமாக நின்றிருக்க... ஒரு டிரைனேஜ் பைப்பிலிருந்து சலசல என்று நீர் மண்ணில் புரளும் ஓசை. ஈரக் காற்று உரசியது.

“எதைச் சொல்றீங்க?”

“அந்த வெத்து நிலங்களுக்குப் பக்கமா கைப்பிடி சுவரெல்லாம் இடிஞ்சி போய் ஒரு பெரிய வட்டமா ஒரு கிணறு தெரியுதா?”

“ஆமாம்.”

“அதிலே ரெண்டாளு ஆழத்துக்கு தண்ணி கிடக்கு. இப்போ மழையிலே இன்னும் கூட அதிகமா இருக்கும். பாசிப் பிடிச்சிப் போய்... யாருமே உபயோகிக்காத கிணறு. சுத்திலும் வெத்து நிலம். ஒரு காலத்திலே பயிர் செஞ்ச இடங்கள். இப்போ பிளாட் போட்டுட்டாங்க. எக்ஸ்டன்ஷன்ல இருக்கிறதாலே ஒரு பய நெருங்கலை. இந்த சுற்றுப்புறத்திலே உங்க ஃபாக்டரியை விட்டா நாலுபர்லாங் போகணும் மனித நடமாட்டத்துக்கு. என் ஏரியாங்கிறதாலே இதெல்லாம் எனக்கு நல்லாத் தெரியும். இந்த பாடியை நீங்க அந்த கிணத்துக்குள்ளே போடப் போறீங்க. நிச்சயமா குறைஞ்சது ரெண்டு மூணு நாள் கழிச்சதான் பிணத்தைப் பத்தி தகவல் கொடுப்பாங்க. அதுவும் வாதையினாலதான். அந்தப் பக்கம் போறவங்க எட்டிப் பார்ப்பாங்க. எங்களுக்குத் தகவல் கிடைக்கிறப்போ சுத்தமா டீகம்போஸான நிலமையிலே தான் பாடி இருக்கும். அதுக்கப்புறம் பிரேத பரிசோதனையிலே கற்பழிப்பைக் கண்டுபிடிக்கிறது சிரமம். ரொம்ப போராடினீங்களா?”

“இல்லை. கன்னத்திலே மாறி மாறி அறைஞ்சேன். மயக்கமாப் போனா. தூக்கிக் கொண்டு போய் படுக்கையிலே கிடத்தி, நிதானமா

டி ரெஸ் எல்லாம் பிரிச்ச... ஒரு சின்ன கிழிசல் கிடையாது துணியிலே, ஒரு சின்ன கீறல் கிடையாது அவ உடம்பிலே. போராடக்கூடிய தெம்பு அவகிட்டே இல்லை.

“ஸோ, ரத்தமே இல்லை?”

“இல்லை.”

“நான் தரோவா ஒரு தடவை பார்த்துடறேன். இங்கேயே பாத்ரூம் இருக்கு இல்லையா?”

“இருக்கு.”

“சுத்தமா அவளை வாஷ் பண்ணணும் நீங்க. ஐ மீன் முக்கியமான பகுதியிலே. அப்புறம்... இதுதானே அவ கைப்பை?” என்று சோபாவின் மேல் இருந்ததைக் காட்டினார்.

“ஆமாம்” என்றேன்.

“தொடலையே?”

“ம்கூம்.”

தன் கர்சீப்பை எடுத்து அதை பதவிசாக எடுத்து திறந்து உள்ளே பார்த்தார். “சீப்பு, லிப்ஸ்டிக், ரெண்டு பத்து ரூபா, பஸ் பாஸ், கர்சீப் அவ்வளவுதான். மகேந்திரன், இந்த கைப்பையை அவளோட டிராயருக்குள்ளே வைக்கணும். இதுக்குள்ளே ஒரு கடிதம் வைக்கணும். வைக்கலாம். டைப்பிஸ்ட்ன்னுதானே சொன்னிங்க?”

“ஆமாம். என் பர்சனல் ஸ்டெனோ.”

“நீங்க அவளைக் கேட்டது, அவ மறுத்தது, யாருக்கும் தெரியாதே?”

“யாருக்கும் தெரியாது.”

“யு ஆர் லக்கி. சந்தர்ப்பங்கள் உங்களுக்கு சாதகமா இருக்கு. ஒரு டிம்மி பேப்பர் எடுங்க.”

எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

“நான் இடது கையாலயும் எழுதுவேன். வலது கையாலயும் எழுதுவேன். ஸ்கூல் லைவிலே ஒரு ஹாபியா கத்துக்கிட்டது இப்போ உங்களுக்கு உபயோகமாகுது பாருங்க,” என்று இடது கையில் பேனாவைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“என்ன கடிதம் எழுதப் போறிங்க?”

“நம்ம காதலன் ஸ்வர்ணாவுக்கு எழுதின கடைசி கடிதம். அவளைத் தற்கொலைக்குத் தூண்டின கடிதம். ஒரு நல்ல பேராச் சொல்லுங்க நம்ம காதலனுக்கு.”

“ரமேஷ்” என்றேன்.

“இருங்க” என்று ராஜப்பா எழுந்து ஜன்னலை அணுகி தூரத்தில் சாலையைப் பார்த்தார். நானும் பார்த்தேன். ஒரு இரட்டை வெளிச்சம் ஃபாக்டரியை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

12

தூரத்தில் வந்த வெளிச்ச இரட்டைக் குழந்தைகள் ஃபாக்டரியை நோக்கி தவழ்ந்து வந்து... பின் தாண்டி வேகம் பிடித்து இருட்டுக்குள் கரைந்து போனது.

“அப்பாடா” என்று பெருமூச்சு விட்டேன்.

“கற்பனைக் காதலனுக்கு பேர் என்ன சொன்னீங்க?” என்றார் ராஜப்பா.

“ரமேஷ்.”

ராஜப்பா என் மேஜையில் அமர்ந்து இடது கையில் பேனா பிடித்து சரசரவென்று காகிதத்தில் எழுதத் தொடங்கினார்.

நான் மற்றொரு சிகரெட்டைக் கரைய வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தேன்.

பாருங்கள். என் கடமையை உயிர் மூச்சிருக்கும் வரை எந்தக் காரணத்திற்காகவும் நீதி தவறாமல் செய்வேன் என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்ட போலீஸ் அதிகாரி, ஒரு உச்சமான குற்றம் நடந்திருக்கும் இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு பொறுமையாய், பொய் சாட்சியம் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஏன்?

மூன்றெழுத்து தேவதை - பணம்.

அந்த நேரத்திலும் எனக்கு சிரிப்பு வர முயற்சித்தது. எமன் நேரடியாய் எதிரில் வந்தால்... அவனிடம் கூட பேரம் பேசிப் பார்க்கலாம் போலிருக்கிறது.

“மகேந்திரன், படிக்கிறேன். கேளுங்க.”

“படிங்க” எதிரில் சென்று அமர்ந்தேன்.

“என் நேசத்துக்கு உரிய ஸ்வர்ணா, உன் ரமேஷ் எழுதியது. அநேகமாக இதுதான் நான் உனக்கு எழுதும் கடைசி கடிதமாக இருக்கும். நமக்குள் காதல் அரும்பினது துரதிருஷ்ட வசமானது. நாம் சந்தித்துக் கொள்ளாமலே இருந்திருக்கக் கூடாதா? தயங்கி தயங்கி நம் விஷயத்தை நேற்று என் தந்தையிடம் தெரிவித்தேன். ருத்ரதாண்டவம் ஆடினார். இறுதியில் தனது பிஸ்டலை எடுத்து வந்து தன் நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டு, தான் பார்த்து வைத்த தொழிலதிபர் ஒருவரின் மகளை மணக்க சம்மதிக்காவிட்டால் சுட்டுக் கொள்வேன் என்றார். எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. என்னை வளர்த்து, படிக்க வைத்து ஆளாக்கிய அப்பா - அவரை நம் காதலுக்காக இழக்க மனம் ஒப்பவில்லை. என்னை மன்னித்து விடு ஸ்வர்ணா. கடந்த கால அந்த சுவாரசியமான தினங்களை மறந்து விடு. மன்னிப்பு கோரும்,

-ரமேஷ்”

“அட்டகாசம்” என்றேன். “இது மாதிரி நிறைய எழுதியிருக்கிறீர்களா? சரளமா இருக்கு வசனம்” என்றவன் அவர் முறைப்பைப் பார்த்து வாயை மூடிக் கொண்டேன்.

“மகேந்திரன், ஸ்வர்ணாவோட கைப்பையிலே அவ மேஜை சாவி பார்த்தேன். அதை எடுத்து வச்சிக்கங்க.” என்றார்.

செய்தேன்.

“என்னோட வாங்க”

சென்றேன்.

மறுபடி ஸ்வர்ணா பிணமாகக் கிடந்த உள்ளறைக்கு வந்தோம். ரமேஷ் எழுதின செட்டப் கடிதத்தினை நான்காக மடித்தார். அந்தக் கடிதத்தை பிணத்தின் இரண்டு கைகளிலும் வெவ்வேறு கோணங்களி் வைத்து வைத்து எடுத்தார்.

“என்ன செய்றீங்க?”

“அவளுடைய கைரேகையை இதிலே பதிவு செய்றேன். நாளைக்கு லாபிலே ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ரிசல்ட் சொல்ல வேணாமா?”

“உங்க கைரேகையும் இருக்குமே...”

“இருக்கும். ஆனா யார் என் ரேகையோட ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப் போறாங்க? ரமேஷோட கைரேகைன்னு எடுத்துக்குவோம்.”

“வேற சிக்கல் வந்துடாதே?”

“இந்தக் கேஸை விசாரிக்கப்போறதே நான்தான். என்னையும் மீறி எனக்கெதிரா சிக்கல் வர விடுவேனா? வாங்க.”

ஸ்வர்ணாவின் மேஜையை அடைந்தோம். மேலே டைப்ரைட்டர் குளிருக்குப் போர்த்தியிருக்க... டிராயரைத் திறக்கச் சொன்னார். சாவி போட்டுத் திறந்தேன்.

உள்ளே - கம்பெனியின் லெட்டர் பேடுகள், ஸ்லிப்புகள், வெற்றுக் காகிதங்கள், கார்பன் காகிதங்கள், டைப்ரைட்டர் ரிப்பன் என்று அலுவலக சம்பந்தப்பட்ட பொருள்கள் மட்டுமே இருந்தன.

காகிதங்களுக்கு நடுவில் அந்தக் கடிதத்தை வைத்து டிராயரை மூடி விட்டு மறுபடி எனதறைக்கு வந்தோம்.

“வெல், மகேந்திரன், இந்த சாவியை அவ கைப்பைக்குள் போட்டு... அவளோடு இதையும் கிணத்துக்குள்ளே போட்டுடுங்க. இப்போ, நான் சொல்றதை கவனமா கேளுங்க. ஸ்வர்ணாவுக்கு எல்லா உடைகளையும் போட்டு விட்டு கார்ல கொண்டு போய் வச்சி, அந்த கிணத்துக்குக் கொண்டு போங்க. காரை லைட் போடாம ஓட்டணும். தூரத்திலேயே நிறுத்திக்கணும். அப்புறம் கையாலே தூக்கிட்டுப் போய் கிணத்துக்குள்ளே போட்டுடுங்க. உங்க சம்பந்தப்பட்ட எந்தப் பொருளும் தவறிடாம பார்த்துக்குங்க. இங்கே ரூமைச் சுத்தமாக்கிடுங்க. ஒரு சின்ன ஊக்கு கூட நிறைய சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தும். கவனமா எல்லாத்தையும் அப்புறப்படுத்துங்க. நல்ல வேளையா... ரத்தம் இல்லை. இருந்தா இன்னும் சிக்கல்.”

“இதெல்லாம் செஞ்சுடறேன் நீங்க சொன்னபடி.”

“மிச்சத்தை நான் பார்த்துக்கறேன்.”

“எப்படி?”

“பிணத்தை யார் பார்த்தாலும் அருகாமை ஸ்டேஷன் என்னதுதான். அதனால என்கிட்டே தெரியப்படுத்துவாங்க. நான்

வந்து பிணத்தைக் கைப்பற்றுவேன். போஸ்ட் மார்ட்டத்துக்கு அனுப்புவேன்.”

“போஸ்ட் மார்ட்டத்திலே அவ கற்பழிக்கப்பட்டிருக்கிறது தெரியாதா?”

“வாய்ப்பு குறைவு. அந்த கிணத்துப் பக்கம் யாருமே போறதில்லை. அநேகமா ரெண்டு நாள் தண்ணீரில் ஊறி... உடம்பெல்லாம் உப்பிப் போய்... அழகிப் போன உடம்புதான் எங்களுக்குக் கிடைக்கும். அதனால அந்த பாய்ண்ட் வராது. வந்தாலும் நான் பார்த்துக்கறேன். பிணத்தோட டிரெஸ், கைப்பை இதை வச்சி விசாரிச்ச பிறகு உங்க ஆஃபீசுக்கு விசாரணைக்கு வருவேன். அட! ஆமாம். இது ஸ்வர்ணாவோடதும்பீங்க. அவ மேஜையைக் காட்டச் சொல்லி எல்லார் முன்னாடியும் பூட்டை உடைச்சித் திறப்பேன். இந்தக் கடிதம் கிடைக்கும். சரிதான். காதல் தோல்வில தற்கொலைன்னு எழுதி... பைலை முடிச்சி தூக்கி பரணல் போட்டுடுவேன். எப்படி?”

“பிரில்லியண்ட். பயிற்சிக் காலத்திலே இதெல்லாமா சொல்லித் தர்றாங்க?”

“மகேந்திரன், கிண்டலா பன்றிங்க? கொஞ்ச நேரம் முன்னாடி நீங்கதானே கெஞ்சினிங்க? இப்பவும் ஒண்ணும் மோசமில்லை. என் கடமையைச் செய்யட்டுமா?”

“யப்பா! போலீஸ்காரன்கிட்டே கிண்டலே கூடாதுப்பா?”

“பின்னே? கடல் அளவுக்கு ஊரிலே ஊழல் நடக்குது. இது ஒரு துளிதான். மகேந்திரன், நான் சொன்னபடி பிணத்தை டிஸ்போஸ் பண்ணிட்டு என்ன செய்வீங்க?”

“நேரா வீட்டுக்குப் போய் விடுவேன்.”

“அதுதான் தப்பு. பொன்னுசாமி வந்து சந்தேகப்படு வானில்லையா?”

“ஓ! ஆமாம்!”

“அதனால அவன் வர்றவரைக்கும் இருங்க. வந்ததும் கொஞ்ச நேரம் கழிச்சக் கிளம்பிப் போங்க. என்ன?”

“சரி.”

“போய்?”

“சுத்தமா எல்லாத்தையும் மறந்தபடி தூங்குவேன்.”

“அது அப்புறம். போனதும் காரோட வீல்களைக் கழுவனும் நீங்க. மழை பேஞ்சி ஒரே சுகதியா இருக்கும் இப்போ அந்தக் கிணறு இருக்கிற பகுதி. அப்புறம்... கார்லேர்ந்து ஸ்வர்ணாவைத் தூக்கிட்டு நடக்கறப்போ ஷுவைக் கழட்டிடுங்க.”

“சரி.”

“நான் புறப்பட்டுமா?”

“அய்யோ... என்னைத் தனியா விட்டுட்டா?”

“பின்னே? என்னை என்ன செய்யச் சொல்றீங்க?”

“இவ்வளவு சொன்ன நீங்க பாடியை டிஸ்போஸ் பன்ற வரைக்கும் என் கூட இருக்கக் கூடாதா?” என்றேன் பரிதாபமாய்.

“என்னை என்னதான் நினைச்சிருக்கிங்க நீங்க? ஒரு பக்கம் பிணத்தைப் பிடிக்கச் சொல்விங்க போலிருக்கே? நான் இவ்வளவு தூரம் அனுசரிக்கிறதே அரசாங்கத்துக்கு நான் செய்ற பெரிய நம்பிக்கை துரோகம். இதுக்கு மேலே...ம்கூம்... ஐடியா தரலாம், செயல்படுத்த வேண்டியது நீங்கதான்.”

“செயல்படுத்தறப்போ சிக்கல் வந்தா?”

நேராய் முறைத்தார்.

“அனுபவிச்சிங்கல்லே அவளை? இதையும் அனுபவிங்க. நான் சொன்னபடி செய்ங்க. காலைல வழக்கம் போல ஆஃபிசுக்கு வாங்க. ஸ்வர்ணா ஏன் வரலைன்னு யதார்த்தமா விசாரிங்க. பதட்டமில்லாம பேசுங்க. இங்கே வந்ததா யாரிடமாவது உளறிடாதிங்க. வரட்டுமா?” என்று எழுந்து மேஜையை அணுகினார்.

மேஜை மேல் வைத்திருந்த அந்த பூர்த்தி செய்யப்படாத செக்கை எடுத்துக் கொண்டார். மடக்கி பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டு “பாங்க் பாலன்ஸ் எவ்வளவு சொன்னீங்க?” என்று பாஸ் புகை விரித்துப் பார்த்துக் கொண்டார்.

“வர்றேன், மகேந்திரன்.”

அவர் நடக்க... நான் தொடர்ந்தேன்.

கீழே வந்து மழைக்கோட்டை எடுத்துக் கொண்டு, கட்டிடத்தின் பின் பகுதியில் வைத்திருந்த பைக்கை எடுத்துக் கொண்டு வந்து “ஆல் த பெஸ்ட், காலையிலே போன் செய்றேன்” என்று சொல்லியபடி விரைவாய் காம்பெளண்ட் கதவை நோக்கிச் சென்றார்.

நம்பர் பிளேட்டுக்கு மேல் இருந்த சிகப்புச் செவ்வக வெளிச்சம்... வட்டமாகி... புள்ளியாகி... காணாமல் போனது.

நான் கொஞ்ச நேரம் நின்று கொண்டிருந்த பிறகு, மணி பார்த்தேன். பார்த்து திடுக்கிட்டேன். வாட்ச்மேன் பொன்னுசாமி வருவதற்குள் எவ்வளவு காரியங்கள் செய்தாக வேண்டும்!

கதவைச் சாத்திக் கொண்டு மேலே வந்தேன்.

ச்சே! ஒரு பிணத்தோடு நான் - தனியாக. கொடுமை.

அதிலும் சில மணி முன்பு நான் அனுபவித்த பெண். ஸாரி ஸ்வர்ணா, என் நோக்கம் உன்னை முடிப்பது இல்லை.

நான் அவள் கிடந்த உள் அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

அருகில் பாத்ரூமிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வந்து ராஜப்பா சொன்னபடி அவளைக் கழுவினேன்; விரல்கள் பின்னி.

உள்ளாடையை அணிவிக்கும்போது... உயிரற்ற அந்த உடம்பின் இளமை தெறிக்கும் அங்கங்களின் அசைவில்... சத்தியமாக எனக்கு கிளர்ச்சி இல்லை. மாறாக ஒரு பயத்தையே ஏற்படுத்தின.

நிதானமாக அணிவித்தேன்.

புடவை சரியாய் சுற்ற வரவில்லை. சும்மா அள்ளி சொருகினேன். கிணற்றுக்குள் போடும் போது உடைகள் கலையாதா என்ன?

உடையணிவித்து, பிறகு பிணத்தை அப்படியே கிடத்தி விட்டு, கீழே வந்து என் காரின் டிக்கியில் வாயைத் திறந்து ‘ஆ’ என்று வைத்து, திரும்ப வந்து... தூக்கினேன்.

கழுத்தின் கீழ் ஒரு கை. முழங்கால்களின் கீழ் ஒரு கை. இன்னும் எடை கூடி விடவில்லை. சுலபமாக இருந்தது தூக்குவதற்கு.

தூக்கிக் கொண்டு நடந்து... படி இறங்கி, வாசலுக்கு வருமுன் நாலா பக்கமும் பார்த்துக் கொண்டு, இரவுப் பூச்சிகள், தவளைகள் இவற்றின் குரல் தவிர வேறெதுவும் உணராமல்... சட்டென்று வேகமாய் காரை அடைந்து டிக்கிக்குள் அவளைக் கிடத்தினேன்.

மூடினேன்.

மழை சுத்தமாக நின்றிருந்தது. ஈரக்காற்று அலைந்து கொண்டிருந்தது. கையின் முடியெல்லாம் சிலிர்த்தது.

கட்டிடத்தின் வாசல் கதவைப் பூட்டி விட்டு, அவளின் கைப்பையை காரில் என் அருகில் வைத்துக் கொண்டு, விளக்குகளைப் போடாமல் காரைக் கிளப்பி மெதுவாய் ஓட்டினேன்.

காம்பெளண்டு கதவருகே நிறுத்தி, இறங்கி... கதவை அகலமாகத் திறந்து வைத்து... வெளியேறி... மறுபடி சென்று கதவை மூடி கொக்கி போட்டு விட்டு... காரை ஓட்டினேன்.

மங்கலான வெளிச்சத்தில் சிரமமாகத்தான் இருந்தது டிரைவ் செய்ய. என் ஃபாக்டரியின் முள் கம்பி வேலையை அடுத்து இறங்கிய மண் பாதை சகதியாய் இருந்தது. மெதுவாக ஓட்டி கிணற்றுக்கு இருநூறடி தள்ளி நிறுத்திக் கொண்டு இஞ்சினை அணைத்தேன்.

காரிலிருந்து இறங்கினேன். சுற்றிலும் பார்த்தேன். பிரதேசம் பூரா இருட்டு. மின்மினிப் பூச்சிகள் கண் எதிரே டான்ஸ் ஆடின. தவளைகள் தேங்காய் துருவின. இரவுப் பூச்சிகள் சுறுசுறுப்பாயிருந்தன.

பகலிலேயே ஒருவரும் வராத பகுதி. இரவில் - அதுவும் மழை பெய்த இரவில் யார் வருவார்கள்? யாரும் இல்லை என்று ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டபின் காரின் பின் பகுதியை அடைந்து டிக்கியைத் திறக்க முயற்சித்தேன்.

டிக்கியைத் திறக்க முடியவில்லை. உள்ளே எதுவோ சிக்கிக் கொண்டு... சுத்தமாகத் திறக்க முடியவில்லை. எனக்குக் குளிரிலும் வியர்த்தது.

13

என் சட்டை முழுக்க நனைந்து முதுகோடு இணைந்து கொண்டது. நெற்றியிலிருந்து வியர்வை தூறல். அமைதியான இருளைக் கிழித்து ஒரு விமானப் பறவை தன் மூக்கு, உடம்பெல்லாம் சிகப்பு, பச்சையில் விளக்கு போட்டுக் கொண்டுமிக இறக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்தது.

மேலேயிருந்து பார்த்தால் நான் தெரிவேனோ?

ச்சே! என்ன அசட்டுத்தனமான சந்தேகம்!

விமானம் கடந்து சென்றதும் மறுபடி இருட்டு. மறுபடி அமைதி. நான் மறுபடி காரின் டிக்கியைத் திறக்க முயன்றேன்.

ம்கூம். உள்ள செமத்தியாய் எதுவோ சிக்கிக் கொண்டிருந்தது. இப்போ என்ன செய்யலாம்?

இவ்வளவு நேரம் சமர்த்தாக இருந்த வானம் மறுபடி பூவாளியைத் தூக்கி கவிழ்க்க ஆரம்பித்தது. சன்னமாக நனைந்தேன்.

என் எரிச்சல், ஆத்திரம் எல்லாவற்றையும் எதில் காட்டுவது என்று புரியவில்லை. ஒரு பயம் முதன் முறையாக என்னைத் தொட்டு 'ஹலோ மகேந்திரன்' என்றது.

ராஜப்பா வழிதான் சொல்ல முடியும். சொன்னார். பக்கத்திலிருந்து செயல்படுத்தவா முடியும்? சென்று விட்டார். இப்போது, நான் காருக்குள் பிணத்தை வைத்துக் கொண்டு சம்பந்தமில்லாத இந்த இடத்தில் மழையில் நனைந்து கொண்டு நிற்கிறேன்.

திடீரென்று யாராவது வந்து, "யார் நீங்க, என்ன இங்கே நிக்கிறீங்க?" என்று கேட்டால் என்னிடம் யோக்கியமான பதில் இல்லை. அடக்க முடியாமல் நம்பர் ஒன் வந்தது. அதான் காரெடுத்துக் கொண்டு இங்கே வந்தேன் என்றா சொல்ல முடியும்?

பொன்னுசாமி வந்து விடப் போகிறான். வந்து காரைக் காணாமல், என்னைக் காணாமல் திணறுவான். அது கூட பெரிய விஷயமில்லை. நிரும்பப் போகும் போது அவன் இருந்தால், "ரொம்ப முக்கியமாக ஒரு வேலையிருந்தது. போய் வந்தேன்" என்று சொல்லி விடலாம்.

இப்போது பெரிய பிரச்னை - ஸ்வர்ணாவின் பிணத்தை அப்புறப்படுத்துவதுதான்.

ஏதாவது கனத்த ஆயுதம் கொண்டு டிக்கியின் கைப்பிடியை உடைத்து, நெம்பி, ஏதாவது செய்யலாம் என்றாலும், ஜாக்கி, ஸ்பானர் என்று எல்லாமே டிக்கிக்குள் தான் இருக்கின்றன.

மழை என்னை முழுக்க நனைத்தது. உள்ளாடைகள் முதற்கொண்டு நனைந்தன.

இமைகளின் முடிகளில் தவழ்ந்து என் பார்வையை மறைத்தது.

என் கோபம் இலக்கின்றி அலைய, ச்சே என்று இருந்தது. 'கடவுளே, உதவு' என்று மனம் பிரார்த்தனையில் இறங்கியது. 'முட்டாளே, கடவுள் பாவ காரியங்களுக்கு உதவ மாட்டார்' என்றது இன்னொரு மனது.

மறுபடி மறுபடி நான் டிக்கியைத் திறக்க... பலம் முழுக்கத் திரட்டி முயல...

கடவுள் உதவி விட்டார்.

ஒரு ரயிலின் நீளத்திற்கு பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு டிக்கியின் கதவை கம்பி மாட்டி திறந்து வைத்தேன். நான் நினைத்தபடி ஸ்வர்ணாவின் சேலைதான் சிக்கியிருந்தது. அதை விடுவித்தேன்.

தூரத்தில் இருந்த அகலக் கிணற்றைப் பார்த்தேன். அதன் பின்னணி ஆகாயத்தில் நதிகள் மேப் போல ஒரு மின்னல் கிளை விட்டுக் காட்சி தந்து மறைந்தது.

சுற்றிலும் பார்த்தேன். ஆற்றிவு ஜீவன் எவருமில்லை.

என் காலடியில் மழை நீர் தேங்கி என் ஷுவை நனைத்து, சாக்ளை நனைத்து... ராஜப்பாவின் அட்வைஸ் நினைவுக்கு வந்து... அவற்றைக் கழற்றி காருக்குள் போட்டு விட்டு பாண்ட்டின் முனைகளை முழங்கால் வரை மடித்து விட்டுக் கொண்டு ஸ்வர்ணாவிடம் வந்தேன்.

முன் போலத் தூக்கினேன். வெளியில் எடுத்து கிணற்றை நோக்கி மெல்ல நடந்தேன். கிணற்றின் சிதிலமடைந்த கைப்பிடிச் சுவற்றை அடைந்தேன்.

விருட் என்று என் கால் மேல் எதுவோ பட...

பதறினேன். பார்த்தேன். கொக்கி கொக்கி என்றது தவளை.

உடலை கைப்பிடிச் சுவற்றின் மேல் தாங்கினாற்போல் வைத்தேன். என் அணைப்பிலிருந்து பிரிக்க முயன்றேன். முடியவில்லை. குழப்பமாக ஆராய்ந்தேன்.

அவளின் நனைந்த கூந்தலில் ஒரு கற்றை என் சட்டை பட்டனில் சிக்கியிருக்க... அதை நிதானமாக விடுவித்தேன், ஒற்றைக் கையால்.

மறுபடி மின்னல்.

இன்னமும் மழை.

பின்னணியாய் தவளைகள்.

நான் அந்த மென்மையான உடம்பை கிணற்றுக்குள் தள்ளினேன்.

“தொபீல்” என்று பெரிய சத்தம். மேலே என் முகத்தில் நீர் சிதறியது. உள்ளே எழும்பிய சிற்றலைகள் சுவரோரம் மோதிக் கொள்ளும் ஓசை தெளிவாகக் கேட்டது. எட்டிப் பார்த்தேன்.

ஒரே இருட்டாயிருந்தது.

அறையில் பொறுக்கிய மல்லிகைப் பூக்களை உள்ளே கொட்டினேன். செருப்பு, கைப்பை என்று ஞாபகமாக அவளின் எல்லாப் பொருட்களையும் உள்ளே எறிந்தேன்.

சொலக், சொலக் என்று ஒவ்வொன்றையும் கிணறு வாங்கிக் கொண்டது.

ஒரு வினாடி நின்றேன்.

‘ஸாரி ஸ்வர்ணா - உன் முடிவு விபத்து. இறுதிக் காரியம் மட்டுமே நான் செய்தது. நீ என் தாலி கட்டாத மனைவி. ஆகவே சுமங்கலியாகப் போகிறாய். உன் ஆத்மா சாந்தி அடைவதாக!’

மகாநாணி போல என் மஞ்சத்தில் புரள வேண்டிவள். பாழுங் கிணற்றுக்குள் அடக்கமாகி விட்டாய். நோ என்கிற உன் ஒரு எழுத்து பதில் எத்தனை கொடூரமான முடிவை உனக்குத் தந்து விட்டது.

நான் திரும்ப காருக்கு நடந்தேன்.

ஸ்டார்ட் செய்து, ரிவர்சில் வந்து, விளக்கு போடாமல் முக்கிய சாலைக்கு வந்து... என் ஃபாக்டரிக்கு வந்த போது... காம்பெளண்ட் கேட்டில் ஆளில்லை.

நல்லவேளை, பொன்னுசாமி இன்னும் வரவில்லை.

காரை உள்ளே செலுத்தி, கதவை முன் போல் மூடி வைத்து போர்டிகோ அருகில் முன்பு கார் நின்ற அதே அமைப்பில் நிறுத்தினேன்.

சாக்ஸ், ஷு இவற்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு இறங்கி, கட்டிடத்துக்கு வெளிப்புறம் இருந்த பைப்பில் கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு ஷு, சாக்ஸை நிதானமாக கழுவி கையில் எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தேன்.

என் அறைக்கு வந்தேன். அதன் உள்ளறைக்கு வந்தேன். கோட், டைட், பனியன் எல்லாம் கழற்றி ஹாங்கர்களில் மாட்டி விட்டு... ஃபாணை உச்சத்தில் சுழல விட்டு... துண்டெடுத்து இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டேன்.

மற்றொரு துண்டால் தலையை துடைத்துக் கொண்டு... பின் சீவிக் கொண்டு முக்கிய அறைக்கு வெறும் துண்டாடு சோபாவில் அமர்ந்து சிகரெட் எடுத்தேன்.

மணி பார்த்தேன். 11ஐ நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

தொடர்ச்சியாக ஆறு சிகரெட்டுகள்.

எழுந்து ஜன்னல் வழியாக தூரத்துக் கேட்டைப் பார்த்தேன். இருள். அப்படியே நின்று கொண்டே மேலும் இரண்டு சிகரெட்டுகள்.

இப்போது கேட் அருகே சைக்கிளின் டைனமோ வெளிச்சம் தெரிய, மணி 11-45. நான் உள்ளறைக்குச் சென்று பாதி காய்ந்திருந்த உடைகளை அணிந்து கொண்டேன்.

உள்ளறை, வெளியறை எல்லாவற்றையும் உன்னிப்பாக ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறும் முன் எல்லா விளக்குகளையும் அணைத்தேன்.

கீழே இறங்கி வந்து வாசல் கதவைத் திறக்கவும், பொன்னுசாமி தன் சைக்கிளில் வந்து என்னைச் சேரவும் சரியாக இருந்தது.

பொன்னுசாமி சைக்கிளின் காரியரில் தனம்புகிற பெட்ரோல் கேனை வைத்து... ஒரு கையில் பாலிதீன் கவரில் சுற்றியிருந்த டைரியை வைத்திருந்தான்.

“பொன்னுசாமி, உன்னை அநாவசியமா அலைய வச்சிட்டேனப்பா. அந்த டைரியே தேவைப்படலை.”

“பரவால்லிங்க. அதனாலென்ன?”

“டைரியை கார்ல முன் சீட்ல வச்சிடு. பெட்ரோல் கேனை டிக்கியைத் திறந்து வச்சிடு. நான் வீட்டுக்குப் புறப்படறேன்” என்று அலுவலக வாசல் பூட்டை பூட்டிக் கொண்டு காரில் வந்து அமர்ந்தேன்.

நான் சொன்னபடி பெட்ரோல் கேனை பின்புறம் டிக்கியில் வைத்துப் பூட்டி விட்டு வந்து சாவியைத் தந்த பொன்னுசாமி, “அய்யா, டிக்கியிலே மேப்பக்கம் எங்கேயோ ஓட்டை இருக்குது போலிருக்குங்க” என்றான்.

“ஏம்பப்பா?”

“மழைத் தண்ணீர் உள்ளே இறங்கி நிக்கிதுங்க.”

எனக்கு சொரேரென்றது.

இவனை வைக்கச் சொன்னது தப்பு! துணியை எடுத்து சுத்தமாகத் துடைத்து இருக்க வேண்டும்.

“சரி பார்க்கச் சொல்லலாம்” என்று ஸ்டார்ட் செய்தேன். அவனை அருகில் அழைத்தேன்.

“இந்தா, வச்சுக்கோ.”

“பரவால்லைங்கய்யா” என்று நெளிந்தபடி நான் தந்த பத்து ரூபாயை வாங்கிக் கொண்டான். எனக்கு முன்னால் வாசலை அடைந்து கதவைத் திறந்து வைக்கும் உத்தேசத்துடன் ரேஸில் மிதிப்பவன் போல சைக்கிளின் சீட்டில் உட்காராமல் மிதித்துக் கொண்டு சல் என்று போனான் பொன்னுசாமி.

ஐந்து நிமிடத்தில் நான் என் காரை வீட்டை நோக்கி அமைதியாகச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தேன். டேப்பில் சன்னமான இசை வழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு மாபெரும் திருப்தி உள்ளே நிலவியது. சொன்னபடி செய்தாயிற்று. இனி ராஜப்பா பார்த்துக் கொள்வார்.

வீட்டிற்கு வந்து காரை நிறுத்தினேன். பஸ்ஸரை அழுத்தினேன். வேலைக்காரன் திறந்தான். உள்ளே வந்தேன்.

பிரேமாவின் அறையில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. நேராக அவள் அறைக்கு சென்று கதவைத் தட்டினேன்.

இரவு உடையிலிருந்த பிரேமா திறந்தாள். கையில் ஆங்கில நாவல். நாவலில் அட்டையில் ‘அவள்’. அவள் உடலின் முக்கிய பகுதிக்குக் குறுக்கே ஆசிரியர் பெயர்.

“ராத்திரி முழிக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்கேனில்லே?”

“சாரி டாட். ரொம்ப இன்ட்ரஸ்டிங் நாவல்.”

“மூடி வைச்சிட்டு தூங்கு.”

“சரி டாட்.”

என்னறைக்கு வந்தேன். உடைகளைக் களைந்து இரவு உடை அணிந்து கொண்டு படுக்கையில் படுக்காமல் ஆடும் நாற்காலியில் சிகரெட்டுடன் அமர்ந்து கொண்டேன். சிந்தனைச் சோர்வு ஏற்படும் வரை அமர்ந்திருந்தேன்.

பின் எழுந்து கொஞ்சமாக மது அருந்திப் படுத்தேன். எப்போதோ தூங்கிப் போனேன்.

மறுநாள்.

இயல்பாக அலுவலகம் கிளம்பினேன்.

அலுவலகம் அடைந்தவுடன் வழக்கம் போல் வரிசையாக குட்மார்னிங் சொன்னேன். அறைக்கு வந்தேன். பி.ஏ.வை அழைத்து வியாபார விஷயங்களில் ஆழ்ந்தேன்.

இண்ட்டர்காமில் இயல்பாக லெட்டர்களை டிக்டேட் செய்வதற்காக ஸ்வர்ணாவின் மேஜையை அழைத்து, ‘ஸ்வர்ணா வரலை சார்’ என்று பதில் பெற்றேன்.

பனிரெண்டு மணி சுமாருக்கு என் பியூன் உள்ளே வந்தான்.

“என்ன?”

“நம்ம ஸ்வர்ணா அம்மா இருக்காங்க இல்லே. அவங்க அண்ணன் விசுவநாதன்னு ஒருத்தர் வந்திருக்கார். உங்களைப் பார்க்கணுமாம்.”

லேசான பதற்றத்துடன் “வரச்சொல்லு” என்றேன்.

14

விஸ்வநாதனை வரச் சொல்லி விட்டு... கையெழுத்திட வேண்டிய ஒரு காகிதத்தில் என் கையெழுத்தை மறுபடி மறுபடி மேலே நெர்வஸாய் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே வந்த விஸ்வநாதனின் தலை லேசாகக் கலைந்திருந்தது. கண்கள் உறக்கம் தரப்படாமல் ஜிவு ஜிவு என்றிருந்தது. சட்டையின் அத்தனை பித்தான்களையும் போடவில்லை அவன்.

“யெஸ்” என்றேன். “நீங்கதான் ஸ்வர்ணாவோட பிரதரா? ரொம்ப நாளைக்கு முன்னாடி பார்த்தேனா உங்களை? முகம் ஞாபகம் இல்லை. ஏன் நிச்சிறிங்க. உட்காருங்க.”

தயக்கமாய் எதிர் மெத்தை நாற்காலியில் அமர்ந்து, “சார், என் தங்கை ஸ்வர்ணா...” என்று அடுத்த வார்த்தைக்குத் தடுமாறினான்.

“என்னாச்சு? காலையிலேயே கூப்பிட்டேன் இண்ட்டர்காமிலே. வரலைன்னாங்க. உடம்பு எதுவும் சரியில்லையா?”

“இல்லை சார். அவளைக் காணோம் சார் நேத்திலேர்ந்து.”

“வாட்!” என்றேன் அதிர்ச்சியாக.

இது அதிகப்படியான அதிர்ச்சியோ... இவ்வளவு பெரிய அதிர்ச்சி வெளிப்பாடு தேவையில்லையோ, என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

“நேத்து சாயங்காலம் ஆஃபீஸ் முடிஞ்சி வீட்டுக்கு வரலை சார். இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் வரலை. என்கிட்டே சொல்லாம எங்கேயும் போக மாட்டா. ஒரு முழு ராத்திரி அவ வராம இருந்திருக்கா, எனக்கு எதுவும் புரியலை.”

“ஓ, இப்பதான் ஞாபகம் வருது. ராத்திரி இங்கே ஆபீசுக்கு வந்து ஸ்வர்ணா இருக்காளான்னு வாட்ச்மேன்கிட்டே கேட்டு விட்டிங்க தானே?”

“ஆமாம் சார்.”

“என்னப்பா இது ஆச்சரியமா இருக்கு. வீட்டுக்கு வரலைன்னா எங்கே போவா? ராத்திரி விடாம மழை பேய்ஞ்சது இல்லே?”

“ஆமாம்.”

“ஒருவேளை சொந்தக்காரங்க யார் வீட்டையாவது போய் தங்கிட்டாளோ?”

“இங்கே மெட்ராஸ்ஸ எங்களுக்கு சொந்தக்காரங்க யாரும் இல்லை சார்.”

“அப்போ ஃப்ரெண்ட்ஸ் யார் வீட்டுக்காவது?... ”

“நேத்து சாயங்காலத்திலேர்ந்து தேடிக்கிட்டு இருக்கேன் சார். அவளுக்கு அதிகமாக ஃப்ரெண்ட்ஸ் இல்லை. மழையோட மழையா இங்கே ஆபீசுக்கு ராத்திரி வந்து விசாரிச்சது மாதிரி எல்லார் வீட்டையும் போய் விசாரிச்சுட்டேன்.”

“அட! என்னப்பா இது... ரொம்ப நல்ல பொண்ணுப்பா. யார்கிட்டேயும் சொல்லாம அப்படி எங்கே போகும்?”

“அதான் சார் புரியலை.”

“இப்போ என்ன பண்ணப் போறிங்க? போலீஸ்ல புகாரா?”

“தயக்கமா இருக்கு சார். கல்யாணமாக வேண்டிய பொண்ணு. போலீஸ்னு போனா பேர் பரவிடும். தப்பாதான் எடுத்துக்குவாங்க.”

“அதைப் பார்த்தா... பின்னே எப்படி கண்டுபிடிக்கிறது? நான் வேணும்னா உனக்கு ஒரு வகையிலே உதவி செய்யட்டுமா?”

“என்ன சார்?”

“எனக்கு தெரிஞ்ச இன்ஸ்பெக்டர் ஒருத்தர் இருக்காரு. அவர்கிட்டே விஷயத்தைச் சொல்லி... பேர் வெளிலவராம விசாரிச்ச கண்டுபிடிக்க ஏற்பாடு பண்ண முடியுமான்னு கேட்கட்டுமா?”

- என்று அவனைக் கேட்ட அடுத்த வினாடியே என்னை மடையன் என்று திட்டிக் கொண்டேன். எனக்கு ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் தோஸ்த் என்று காட்டிக் கொள்வது... அதுவும் சம்பந்தப்பட்ட நபரிடம் சொல்வது... எத்தனை முட்டாள்தனமானது?

இப்போது இவன் சரி என்று சொல்லி விட்டால் என்ன செய்வது?

“இன்னும் ஒரு நாள் பார்த்துட்டு அப்புறமா போலீஸ்கிட்டே போகலாம்னு நினைக்கிறேன் சார். இப்போ நான் ஆபீசுக்கு வந்ததோட நோக்கம் - ஸ்வர்ணாவோட வேலை செய்ற நெருக்கமானவர்களை விசாரிச்சப் பார்க்கலாமேன்னுதான். அதுக்கு அனுமதி கேக்கத்தான் உங்களை சந்திச்சேன்.”

“வெரிசூட். தாராளமா விசாரிங்க. வெய்ட். செக்ஷன்ல போய் விசாரிக்க வேணாம். ஒரு சீன் கிரியேட் ஆகிடும். நானே இங்க வரச் சொல்றேன். கேட்பமே” என்று இண்ட்டர்காமை எடுத்தேன்.

“ஹலோ, நம்ம ஸ்வர்ணா இல்லே... அதுக்கு பக்கத்து டேபிள் வித்யா, அப்புறம், கங்காதரன், ஹுசேயன், கௌதம் இவங்களை என் ருமுக்கு உடனே வரச் சொல்லுங்க. ஆமாம். இப்பவே.”

நான் மற்றொரு ஃபைலை எடுத்து பிரித்துப் போட்டுக் கொண்டு அதில் மும்முரம் காட்டுவதாய் நடித்துக் கொண்டே, பார்வையை உயர்த்தாமல்...

“விஸ்வநாதன், நீங்க கலங்காதிங்க. உங்க சிஸ்டருக்கு ஒண்ணும் ஆகியிருக்காது” என்றேன்.

அடுத்த நிமிஷம் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு அந்த நான்கு பேரும் உள்ளே வந்து காரணம் புரியாமல் கையைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்க...

விஸ்வநாதனைப் பேச விடாமல் நானே கேட்டேன்.

“டியர் ஸ்டாஃப், நம்ம ஆஃபீஸ்ல வேலை பார்க்கிற மிஸ்.ஸ்வர்ணாவோட பிரதர் இவர். நேத்து சாயங்காலம் ஆஃபீஸ் முடிஞ்சி வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய ஸ்வர்ணா இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் போகலை. உங்களல யாருக்காவது ஏதாச்சும் தகவல் தெரியுமா?” என்றேன்.

“நேத்து ஆஃபீஸ் முடியறதுக்கு அரை மணி நேரம் முன்னாடியே மாணேஜர்கிட்டே பர்மிஷன் கேட்டுட்டு நான் போய்ட்டேன். நான் புறப்படறப்போ ஸ்வர்ணா வேலை பார்த்துக்கிட்டுதான் இருந்தா. வழக்கமா நாங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்துதான் பஸ் ஸ்டாப்புக்குப் போவோம். நேத்து அவ என்னோட வரலை” என்றாள் உயரமான வித்யா.

“எனக்கு தகவல் எதுவும் தெரியாது சார். சினிமா பத்திக்கூட நான் ஸ்வர்ணாகிட்டே பேசினேன். பஸ் சீக்கிரம் கிடைச்சி வீட்டுக்குப் போய்ட்டா, லாரல் - ஹார்டி ரெகுலர் ஷோ போட்டுக்கான் - போகணும்னு சொல்லிக்கிட்டிருந்தாங்க” என்றான் தாடி வைத்திருந்த ஹுசேயன்.

“ஐ டோண்ட் நோ, ஸ்டேட்மெண்ட் முடிக்க வேண்டிய வேலை நிறைய இருந்திச்சி. நேத்து பூரா நான் ஸ்வர்ணாவோட பேசுக்கூட இல்லைன்னு நினைக்கிறேன்” என்றான் காலர் அருகில் இருக்கும் பட்டனையும் போட்டிருந்த கௌதம்.

“மிஸ்டர் விஸ்வநாதன், உங்களுக்குச் சொல்றதுக்கு என்கிட்டே ஒரே ஒரு உபயோகமான தகவல் இருக்கு” என்றான் கங்காதரன்.

எனக்கு பகீர் என்றது. இந்த கங்காதரன் கம்பெனியில் ஒரு கரும்புள்ளி. எதற்கெடுத்தாலும் விதண்டாவாதம் செய்பவன். கம்பெனியின் எம்.டி..ஆயிற்றே என்று எனக்குக்கூட அதிகம் மரியாதை

தரமாட்டான். ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் ஒரு அலட்சியம், எக்காளம் இருக்கும். பணக்காரர்களைக் கண்டாலே இவனுக்குப் பொசுபொசு. என் கம்பெனியில் இல்லாமல் இருந்த யூனியனை சிரமப்பட்டு அமைத்து அதற்கு செயலாளர் ஆனவன். தொழிலாளர் குறித்து அத்தனை சட்ட நுணுக்கங்களும் தெரிந்தவன்.

ஃபாக்டரி தொழிலாளி யாருக்காவது சஸ்பென்ஷன் ஆர்டர் கொடுத்தால் போதும். விடைத்துக் கொண்டு வந்து நிற்பான். “1959 வருஷம் LLJ-375 என்ற கேஸில் வழங்கப்பட்ட லேபர் கோர்ட்டின் தீர்ப்புப்படி ஒரு தொழிலாளியை தான் நிரபராதி என்று நிரூபிக்க வாய்ப்புத் தரணும்னு சொல்லியிருக்கு. அவனுக்கு அந்த வாய்ப்பை தந்துட்டு அப்புறம் சஸ்பெண்ட் பண்ணுங்க” என்பான்.

கங்காதரன் தனக்கு ஒரு தகவல் தெரியும் என்றதும் நான் மிக ஆடிப்போய் உன்னிப்பாகக் காதைத் தீட்டினேன்.

“நேத்து ஆஃபீஸ்லேர்ந்து கடைசியா வெளியே போனது ஸ்வர்ணாவாதான் இருக்கணும். ஏன்னா... என் மேஜையிலே இருந்த வேலையை முடிச்சுட்டு நான் புறப்படறப்போ ஸ்வர்ணா மட்டும்தான் டைப் அடிச்சிட்டு இருந்திச்சி. அக்கவுண்டண்ட் ஆஃபீஸ்கு வெளில சிகரெட் குடிச்சிட்டு நின்னாரு. ஏம்மா புறப்படலையான்னு கேட்டேன். இதோ, இதை முடிச்சிட்டுப் புறப்படணும்னு சொல்லிச்சி” என்றான் கங்காதரன்.

எனக்கு ஏன் அப்படி ஒரு டென்ஷன் ஏற்பட்டது என்றே தெரியவில்லை.

“ஸ்வர்ணா ஆஃபீஸ் விட்டுப் போனாளா, இல்லையான்னு பிரச்னை இப்போ! முதல் போனாளா இல்லை, கடைசில போனாளான்னு யார் கேட்டது? ஒரு நிமிஷம்” என்று காலுக்கடியில் இருந்த பெடலை அழுத்தி பியூனை வரவழைத்தேன்.

“இங்கே வாப்பா. நேத்து சாயங்காலம் ஆஃபீஸ் முடிஞ்சதும் நீதானே எல்லா ருமையும் பூட்டினே.”

“ஆமா சார்.”

“எத்தனை மணிக்கு?”

“அஞ்சரை மணிக்கு.”

“நீ பூட்டப் போனப்போ உள்ளே யாராச்சம் இருந்தாங்களா?”

“இல்லை சார். எல்லாரும் போனதும்தான் பூட்டினேன். பூட்டி சாவிக் கொத்தை வெளில சிகரெட் குடிச்சிக்கிட்டு நின்ன அக்கவுண்டண்ட் சார்கிட்டே உடனே கொடுத்துட்டேன்.”

“கடைசியா யார் போனது தெரியுமா?” என்றான் கங்காதரன்.

“நான் கவனிக்கலை சார்” என்றான்.

“சரி, நீ போ. அக்கவுண்டண்டை நான் வரச் சொன்னேன்னு சொல்லு.”

முதலில் தொப்பை, அப்புறம் அவர் வந்தார்.

“நேத்து கடைசியா ஆஃபீஸை விட்டுப் போனது யார் சார்?” என்றேன் எரிச்சலாய்.

“நானும், பியூனும்தான். அவன் சாவிக்கொத்தைக் கொடுத்துட்டு அவனோட சைக்கிள்ல போனான். நான் என் லூனா மொபட்டல் போனேன்.”

“அதெல்லாம் யார் கேட்டது? உங்க ரெண்டு பேருக்கும் முன்னாடி கடைசியா போனது யாரு?”

“நான் கவனிக்கலை சார்.”

“சரி, நீங்க போங்க. விஸ்வநாதன், கேட்டுக்கிட்டிங்களா எல்லாரும் சொன்னதை? ஸ்வர்ணா ஆஃபீசை விட்டுப் போயாச்சு. அதுக்கப்புறம் எங்கே போனான்னு விசாரிங்க. நீங்க விசாரிச்சாலும் சரி, போலீஸ்கிட்டே போனாலும் சரி” என்றேன் சற்று உரத்த குரலில்.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி எம் டி.சார். ஸ்வர்ணாவோட பிரதர் ஸ்வர்ணா நேத்து பூரா வீட்டுக்கு வரலைன்னுதான் சொன்னார். ஆஃபீஸலே இருந்துட்டாளான்னு விசாரிக்க வரலையே அவரு. நீங்க ஏன் இவ்வளவு பதட்டப்படறீங்க?” என்றான் கங்காதரன்.

போச். நான் உருப்பட மாட்டேன். அனாவசியமான உளறல்கள். அதிகப்படியான உறுமல்கள். பதட்டம், ம்கூம். பணம் அள்ளி வீசத்தான் லாயக்கு. ஒரு உண்மையை சாமர்த்தியமாய் பாதுகாக்கத்

தெரியவில்லையே... என் மேல் எனக்கே எரிச்சல் ஏற்பட்டது. என் பதட்டத்தில் இவர்கள் என்னை எதுவும் சந்தேகப்படுவார்களோ?

“அதுக்கில்லை கங்காதரன். நம்ம கம்பெனில வேலை பார்க்கிறவங்களை விசாரிக்கணும்னு வந்திருக்கார். அவர் நம்ம ஸ்டாஃபை சந்தேகமா நினைக்கக்கூடாது இல்லையா? அதனாலதான் அவருக்கு கிளியர் பண்ணேன்.”

விஸ்வநாதன் எழுந்து கொண்டான்.

“எனக்கு இன்னொரு அனுமதி தருவிங்களா சார்?”

“என்ன?”

“என் சிஸ்டரோட மேஜை டிராயரை நான் திறந்து பார்க்கலாமா?”

நான் திடுக்கிட்டேன். இப்போது திறக்கப்படக் கூடாதே... ராஜப்பா வந்து அல்லவா திறக்க வேண்டும்?

“ஓ தாராளமா” என்றேன்.

“சார், உங்க சிஸ்டர் தன் டிராயரை எப்பவும் பூட்டிடுவா. இப்பவும் அது பூட்டிதான் இருக்கும். எப்படித் திறப்பிங்க நீங்க?” என்றாள் வித்யா.

“கம்பெனில இன்னொரு சாவி இருக்காது?” என்றான்.

“இருக்கும். ஆனா இது ஸ்வர்ணா தனியா போட்டுக்கிட்ட சொந்தப் பூட்டு.”

எனக்கு நிம்மதி வந்தது.

“அப்படின்னா... அதை உடைக்க என்னை அனுமதிக்கணும்.

வந்த நிம்மதி மறுபடி போனது.

“என்ன எதிர்பார்க்கிறிங்க டிராயர்ல?” என்றேன் பலவீனமாக.

“தகவல் ஏதாச்சும். லெட்டர் வந்து அவசரமா ஆபீஸிலேர்ந்து புறப்பட்டு எங்காவது போயிருந்தா... லெட்டர் இருந்தா... தெரிஞ்சுக்கலாமே” என்றான் விஸ்வநாதன்.

“நல்ல ஐடியா. வாங்க. நான் உடைக்கிறேன் பூட்டை” என்றான் கங்காதரன்.

ஸ்வர்ணாவைக் காணோம் என்று வந்த விஸ்வநாதனுக்கு ஆதரவாய் ‘வாங்க நான் உடைக்கிறேன் பூட்டை.’ என்று கங்காதரன் புறப்பட்ட...

“ஒரு நிமிஷம்” என்றேன் நான்.

நின்றார்கள்.

“இது மாதிரி அந்தப் பொண்ணோட சம்மதமில்லாத பூட்டை உடைக்கிறது சட்டப்படி குற்றம். நாளைக்கே அந்த ஸ்வர்ணா வந்து, எப்படி உடைக்கலாம், அதிலே ஐயாயிரம் ரூபா வச்சிருந்தேன்னு சொன்னா, கங்காதரன், நீங்க தருவிங்களா?”

“சார்... அந்தப் பொண்ணோட அண்ணனை வச்சிக்கிட்டுதானே உடைக்கப் போறோம்?”

“அதனால? விஸ்வநாதன், நீங்க கோவிச்சுக்கக் கூடாது. ஸ்வர்ணாவுக்கும், அவங்கண்ணனுக்கும் ராசியான உறவுதான்னு நமக்குத் தெரியுமா? என் டிராயர்ல வச்சிருந்த பணத்தை எடுக்கிறதுக்காக எங்கண்ணன் பொய் சொன்னான்னு அந்தப் பொண்ணு சொன்னா?”

“என் தங்கை அப்படியெல்லாம் இல்லை சார்.”

“இல்லை. எனக்குத் தெரியும். ஆனா, எதுவும் முறைப்படி நடக்கிறது நல்லதில்லையா?”

“இப்ப என்ன செய்யணுங்கறிங்க?” என்றான் கங்காதரன் சற்று எரிச்சலாய்.

“மிஸ்டர் விஸ்வநாதன், முறைப்படி போலீஸ் கம்பளைண்ட் கொடுக்கணும். போலீஸ் வந்துதான் பூட்டை உடைச்சிப் பார்க்கணும்.”

“அவ்வளவு சீக்கிரம் நான் போலீசுக்குப் போக விரும்பலை” என்றான் விஸ்வநாதன்.

“அது உங்க இஷ்டம். ஆனா ஸ்வர்ணாவோட பர்சனல் டிராயரை ஓபன் பண்ணுன்னா... போலீஸ் முன்னிலையிலேதான் செய்யணும்” என்றேன் உறுதியாய்.

“எம்.டி.சொல்றதுதான் சரின்னு எனக்குப் படுது” என்றான் ஹுசேய்ன்.

“ஆமாம். மிஸ்டர் விஸ்வநாதன். நீங்க பதறாம இன்னும் ஒரு நாள் ஸ்வர்ணாவைத் தேடிப் பாருங்க. அதுக்கப்பறம் போலீஸ்ல கம்பளைண்ட் கொடுத்துடறதுதான் பெட்டர்” என்றான் கங்காதரன் - எனக்கு ஆதரவாக - தன் வாழ்நாளிலேயே முதன் முறையாக.

“தாங்க யு ஆல். வர்றேன்” என்று விஸ்வநாதன் வெளியேறினான்.

மற்றவர்களும் வெளியேற... கங்காதரன் மட்டும் தேங்கி நின்று பின் என்னருகில் திரும்பிவந்து...

“நம்ம கம்பெனிக்குள்ள போலீஸ் நுழையனுமா? பூட்டை உடைக்க நீங்க அனுமதிச்சிருக்கலாம்” என்றான்.

“உங்க ஆலோசனை தேவைப்படறப்போ கூப்பிடறேன் கங்காதரன்.”

முறைத்துவிட்டு வெளியே சென்றான்.

★ ★ ★ ★

மறுதினம் மதியம். எனக்கு போன். விஸ்வநாதன் பேசினான்.

“ஸ்வர்ணா இன்னும் வீட்டுக்கு வரலை சார். கம்பளீட்டா தேடிட்டேன். விசாரிச்சுட்டேன். தகவல் தெரியலை. எங்க ஏரியா ஸ்டேஷன்ல இப்பதான் கம்பளைண்ட் கொடுத்தேன். விஷயத்தை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கலாமேன்னுதான்...”

“வெரிகுட் கவலைப்படாதிங்க. கண்டுபிடிச்சுடுவாங்க. விசாரணைக்கு இங்கே எப்போ வேணும்னாலும் வரட்டும். என் ஸ்டாஃப் ஒத்துழைப்பாங்க. அப்பப்போ உங்களுக்குக் கிடைக்கிற தகவலை எனக்குச் சொல்லுங்க” என்றேன்.

“சரி சார்.”

“எங்கேந்து பேசறிங்க?”

“எதிர்த்த வீட்டு போன்.”

“நம்பர் சொல்லுங்க” என்று குறித்துக் கொண்டு மேலும் ஆறுதல் சொல்லி வைத்தேன். வைத்து விட்டு நிமிர்ந்த போது... என் அறையின்

ஜன்னல் வழியாக தூரத்தில் அந்த கிணற்றருகே ஒரு போலீஸ் ஜீப், ஆஸ்பத்திரி வேன், ஒரு சின்ன கும்பல் தெரிந்தது.

யாரோ பார்த்து இன்ஃபார்ம் செய்திருக்கிறார்கள். வெரிகுட். நான் பெல் அடித்து பியூனை அழைத்தேன்.

“அங்கே... அந்த வெத்து மனையிலே என்னப்பா கூட்டம்” என்றேன்.

“நான் மொதல்லேயே பார்த்துட்டேன் சார். யாரோ ஒரு பொண்ணு அங்கே இருக்கிற பாழுங் கிணத்திலே விழுந்து செத்துப் போச்சாம். பாடியை வெளில எடுக்கறதுக்காக போலீஸ் வந்திருக்கு.”

“அடப்பாவமே” என்றேன் இயல்பாய்.

சற்று நேரத்தில் என் பி.ஏ. அசோக் அவசரமாக என் அறைக்கு வந்து, “சார், எ வெரி பேட் நியூஸ்” என்று பதறினான்.

“என்ன மிஸ்டர் அசோக்?”

“இப்போ ஒரு போலீஸ் கான்ஸ்டபிள் வந்தார். பக்கத்தில் இருக்கிற கிணத்திலேந்து ஒரு பெண்ணோட பாடியை வெளில எடுத்தாங்களாம். இங்கே பக்கத்தில நம்ம இண்டஸ்ட்ரி மட்டும் இருக்கிறதாலே இங்கே வந்து யாராச்சும் வந்து அடையாளம் தெரியுதான்னு காட்டச் சொன்னார். ரெண்டு ஸ்டாஃப் போனாங்க. போயிட்டித் திரும்பி வந்து நம்ம ஸ்வர்ணாதான் அதுன்னு சொல்றாங்க.”

“வாட்?” என்று அதிர்ச்சி காட்டினேன். “நோ ஸ்வர்ணா போய்... கிணத்திலே விழுந்து... ரப்பிஷ்! ஏன்? நோ! அவளா இருக்காது. வாங்க... போய்ப் பார்க்கலாம். பாடியை இன்னும் அனுப்பலையே?”

“இல்லை”

நான் நடக்க...

“சார் அந்த இடம் சேறும் சகதியுமா இருக்காம். உங்க சூட் எல்லாம் அழுக்காய்டும். நீங்க அங்கே வர்றது நல்லா இருக்காது. நானும், வேற ரெண்டு பேரும் போய்ப் பார்த்துட்டு வந்து கன்ஃபர்ம் பண்ணோம்.”

“சரி” என்றேன்.

காத்திருந்தேன்.

சற்று நேரத்தில் அவர்கள் திரும்பி வந்தார்கள். கூடவே இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பா மற்றும் இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள்.

“நம்ம ஸ்வர்ணாவேதான் சார். முகம் கொஞ்சம் உப்பிப் போய்ட்டாலும், அடையாளம் தெரியுது.”

“புவர் கர்ள். வாங்க இன்ஸ்பெக்டர். ஐ யாம் மகேந்திரன், எம்.டி. ஆஃப் திஸ் பிரேமா ப்ராடக்ட்ஸ்” என்று சிரிப்பை விழுங்கிக் கொண்டு ராஜப்பாவுடன் கை குலுக்கினேன்.

“ஸ்வர்ணா ரெண்டு நாளா கானோம்னு அவ பிரதர் தேடினதா, ஸ்வர்ணாவோட ஃபாமிலி பத்தி எல்லா விபரமும் உங்க பி.ஏ. சொல்லிட்டே வந்தார். பாடியை மேலா பார்க்கிறப்போ வேற எந்த சந்தேகமும் இல்லை. தற்கொலை மாதிரிதான் தெரியுது. பி.எம்.ரிப்போர்ட் அதை உறுதி செய்யணும். நாங்க இதை முறைப்படி விசாரிச்சு கேலை முடிச்சாகணும். அதுக்கு உங்க ஒத்துழைப்பு வேணும்” என்றார் ராஜப்பா.

“ஓ! ஷ்யூர் இன்ஸ்பெக்டர். என்ன செய்யணும்? முதல்ல உக்காருங்க” என்றேன்.

“இந்த மாதிரி தற்கொலை கேஸ்களிலே எங்களுக்கு முதல் தலைவலி - பாடி யாரோடதுன்னு அடையாளம் கண்டுபிடிக்கிறது தான். நல்ல வேளையா அது இங்கே தெளிவாகிடிச்சி. எனக்கு உங்க ஸ்டாஃப் ஸ்வர்ணா பற்றின விபரங்கள் வேணும். பர்சனல் ஃபைல் வச்சிருப்பீங்களே...”

நான் அசோக்கைப் பார்க்க...

“இதோ எடுத்துத் தர்றேன்” என்று சென்று கொண்டு வந்தான். வாங்கிப் படித்து விட்டு,

“முதல்ல இந்த விலாசத்துக்கு ஆள் அனுப்பி -”

“தேவையில்லை சார். விஸ்வநாதன் எதிர் வீட்டு போன் நம்பர் தெரியும்” என்று நான் குறித்த நம்பரை அசோக்கிடம் காட்டி, “போன் செஞ்சி விஸ்வநாதனை கூப்பிட்டுடு. விவரம் எதுவும் சொல்லாம உடனே இங்க வரச் சொல்லு... சரிதானே இன்ஸ்பெக்டர்” என்றேன்.

“கரெக்ட், இங்கே வந்து விபரம் தெரிஞ்சுக்கட்டும். உங்க ஸ்டாஃப் அத்தனை பேரையும் நான் விசாரிக்கணும். உங்களுக்கு அதிலே ஆட்சேபணை இல்லையே?”

“நோ நீங்க என்னைக் கூட விசாரிக்கலாம். அது உங்க கடமை.”

“வெல். அதுக்கு முன்னாடி... மிஸ் ஸ்வர்ணாவோட பர்சனல் டேபிளைப் பார்க்கணும். எங்களுக்குக் கிடைச்ச கைப்பையிலே ஒரு சாவிக் கொத்து இருக்கு” என்று பாக்கெட்டிலிருந்து எடுத்துக் காட்ட...

“இது ஸ்வர்ணாவோட மேஜை டிராயர் சாவிதான் சார்” என்றான் பேசி முடித்து ரிசீவரை வைத்த அசோக்.

“வெல். ஸ்வர்ணாவோட மேஜை எது, காமிங்க... மிஸ்டர்... பேர் என்ன சொன்னிங்க?”

“அசோக்.”

ராஜப்பாவும் பிரமாதமாய் நடக்கிறார் என்று மனதில் வியந்தேன். அசோக்கை ராஜப்பா தொடர்... அவரை நான் தொடர்ந்தேன்.

கீழே ஹாலில் இருந்த ஸ்வர்ணாவின் மேஜையை நாங்கள் அடைய அத்தனை ஸ்டாஃபும் தங்கள் மேஜைகளிலிருந்து எழுந்து எங்களை வட்டமாகச் சூழ்ந்து நின்று ஆர்வமாய், கலவரமாய் பார்த்தார்கள்.

நான் அசோக்கிடம் திரும்பி, “போஸ்ட்மார்ட்டம் முடிஞ்சி விஸ்வநாதன் வீட்டுக்கு பாடி எப்போ போகுதுன்னு தெரிஞ்சிக்கங்க. மாலை கட்ட சொல்லுங்க. எல்லோரும் போய்ப் போட்டுட்டு வரலாம். வந்து இங்கே ஆஃபீஸ்ல ஒரு இரங்கல் கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணிடுங்க” என்றேன்.

ராஜப்பா தன் கையிலிருந்த சாவியால் டிராயரின் பூட்டைத் திறந்து... டிராயரை இழுத்து, உள்ளே இருந்த காகிதங்களை அப்படியே கொத்தாக அள்ளி மேஜை மேல் போட்டுக் கொண்டு...

வரிசையாய் ஆராய..

நான்காக மடிக்கப்பட்ட அந்தக் கடிதம் நழுவி கீழே விழுந்த போது, கங்காதரன் அதை எடுத்துத் தந்தான்.

இரண்டு எதிர் எதிர் முனைகளை மட்டும் பிடித்துக் கொண்டு அதை விரித்தார். படித்தார். “போச்சுடா” என்றார்.

“என்ன சார்?” என்றான் அசோக்.

“லவ் ஃபெய்லியர். நான் நினைச்சேன். இப்படித்தான் இருக்கணும்னு. இந்த வயசில தற்கொலைக்கு வேற காரணம் என்ன இருக்கு?”

“என்ன லெட்டர் சார் அது?” என்று இயல்பாக வாங்கிப் பார்க்க கை நீட்டினேன்.

“ஸாரி. தொடக் கூடாது! இதிலே இருக்கிற ரேகை அழிஞ்சுடும். படிக்கிறேன் யாரோ ரமேஷ்ன்னு ஒருத்தன் எழுதியிருக்கான்” என்று வாய் விட்டுப் படித்தார்.

அமைதி.

அப்போது வாசலில் பைக் நிற்கும் ஓசை கேட்டது. சில வினாடிகளில் பரபரப்பாக உள்ளே ஓடி வந்தான் விஸ்வநாதன். கும்பலாக நின்றிருந்த எங்களை வேகமாக நெருங்கினான்.

“என்ன சார், என்ன சார் ஆச்சி என் ஸ்வர்ணாவுக்கு?”

“பதறாதிங்க மிஸ்டர் விஸ்வநாதன். இதைப் படிங்க” என்று தன் கையில் வைத்துக் கொண்டு கடிதத்தைக் காட்டினார் ராஜப்பா.

அவசரமாகப் படித்து... “நோ! நோ! ரமேஷாவது புடலங்காயாவது... ஸ்வர்ணா யாரையும் காதலிக்கவில்லை. எங்கே அவ?”

“ஸாரி டு ஸே மிஸ்டர். உங்க தங்கையோட பிணத்தை பக்கத்திலே உள்ள கிணத்திலேர்ந்து எடுத்து ஜி.ஹெச்சுக்கு அனுப்பிட்டோம்.”

“என்ன? ஸ்வர்ணா செத்துப் போய்ட்டாளா? நோ! என் ஸ்வர்ணாவா?”

“யெஸ். கிணத்தில விழுந்து தற்கொலை செஞ்சிக்கிட்டிருக்கா. எல்லாரும் அடையாளம் காட்டினாங்க.”

“இருக்காது. இருக்கவே இருக்காது. அவளைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும். அவ காதலிக்கவும் இல்லை. தற்கொலை பண்ணிக்கிற கோழையும் இல்லை. நான் நம்ப முடியாது” என்று கத்தினான்.

“நீங்க பதட்டத்திலே இருக்கிங்க. நாங்க பார்த்த உண்மையைச் சொல்றோம். உங்களுக்கு அதிர்ச்சியாதான் இருக்கும். இன்னும்

பி.எம். ஆரம்பிச்சிருக்க மாட்டாங்க. மார்ச்சுவரிக்குதான் பாடி போயிருக்கு. கான்ஸ்டபிள், இவரை அழைச்சட்டு போய் காமி. விஸ்வநாதன், நீங்களே பார்த்து அடையாளம் சொல்லுங்க. ஸ்வர்ணாதானான்னு” என்று ராஜப்பா என் ஸ்டாஃப் அத்தனை பேரையும் பொதுவாய்ப் பார்த்து, லெட்டரைக் காட்டி, “உங்கள்ல யாருக்காவது இந்த ரமேஷைத் தெரியுமா?” என்றார்.

அமைதி.

“சார். எனக்கு ரமேஷைத் தெரியாது. ஆனா ஸ்வர்ணா காதலிச்சது தெரியும்” என்றாள் வித்யா. நான் அதிர்ந்தேன். ஸ்வர்ணா உண்மையில் காதலித்தாளா? யாரை?

16

கான்ஸ்டபிளுடன் புறப்பட்டு விட்ட விஸ்வநாதன் திரும்பினான். ராஜப்பாவும் தன் மெலிதான அதிர்ச்சியை மறைத்துக் கொண்டு, “மேடம் உங்க பேரென்ன?” என்றார்.

“வித்யா.”

“என்ன சொற்றிங்க. தெளிவா சொல்லுங்க.”

“ஸ்வர்ணாவுக்கு ஒரு தடவை போன் வந்தது. போய் ரொம்ப சிரிச்சி சிரிச்சி பேசிட்டு வந்தா. நாங்க ரொம்ப நட்பா பழகினோம். அந்த உரிமைல என்ன ஸ்வர்ணா, ரொமான்சான்னு கேட்டேன். சேச்சே, இல்லைன்னு சமாளிச்சா. அப்புறமா அவளே என்கிட்டே இன்னொரு நாள் விபரமா சொல்றேன்னா. நீ சொல்லலைன்னா அடுத்த தடவை போன் வர்றப்போ நானே கேட்டுக்கறேன்னு கேலி செஞ்சேன். அதுக்கு அவ சான்சே இல்லை. இனிமே ஆபீசுக்குப் போன் செய்யவே கூடாதுன்னு கண்டிப்பா சொல்லிட்டேனேன்னு சிரிச்சா.”

“அப்புறம் விபரமா சொன்னாளா?” என்று அவசரமாகக் கேட்டார் ராஜப்பா.

“இல்லை. ஒரு தனிமையான சந்தர்ப்பம் அமையலை.”

நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

“பார்த்திங்களா விஸ்வநாதன், இந்த ரமேஷாதான் இருக்கணும்” என்றார் ராஜப்பா.

“எனக்கு குழப்பமா இருக்கு. எதுவும் புரியலை. என் ஸ்வர்ணா எதையும் என்கிட்டே மறைச்சதில்லை.”

“காதல் ரொம்ப அந்தரங்கமான விஷயம் மிஸ்டர் விஸ்வநாதன். அதை எப்படி ஒரு தங்கை அண்ணன்கிட்டே சொல்வான்னு எதிர்பார்க்கறீங்க? ஓக்கே. நீங்க ஜி.ஹெச். போய் அங்கேயே இருங்க. நான் இங்கே இன்னும் கொஞ்சம் விசாரிச்சுட்டு வர்றேன்.”

விஸ்வநாதன் தயக்கமாய் புறப்பட்ட போது... நான் அவன் தோளில் ஆதரவாகக் கையை வைத்து “தேரியமா இருங்க” என்றேன்.

“சம்திங் ராங் சார். நிச்சயம் அது என் ஸ்வர்ணாவா இருக்காது” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றான்.

“நான் என் ருமுக்குப் போகலாமா சார்?” என்றேன் ராஜப்பாவிடம்.

“போங்க. உங்க ஸ்டாஃப்கிட்டே சில விசாரணைகள் முடிச்சு ஸ்டேட்மெண்ட்ஸ் வாங்கிட்டு வர்றேன். உங்க ஸ்டேட்மெண்ட் கூட வேணும். தொளாயிரம் ஃபார்மாலிட்டிஸ் இருக்கு” என்றார்.

நான் நிதானமாக மாடிக்கு, என் அறைக்கு வந்து சிகரெட் எடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்தேன். லேசாக ஒரு கவலைச் சிலந்தி என் மனதில் வலை கட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஸ்வர்ணா உண்மையிலேயே யாரையோ காதலித்திருக்கிறாள். யார் அவன்? எவனோ! இப்போது விஷயம் அறிந்து, ரமேஷ் எழுதின கடித விஷயமறிந்து, என்ன செய்வான்?

ஸ்வர்ணா தன்னை ஏமாற்றியிருக்கிறாள். ரமேஷ் என்பவனைத் தான் உண்மையாகக் காதலித்திருக்கிறாள் என்று உணர்வானா?

எப்படிச் சாத்தியம் இது? ஸ்வர்ணா காதலித்தது என்னைத்தான். என் ஒருவனைத்தான். யார் இந்த ரமேஷ்? என்று சந்தேகம் கொண்டு...

சந்தேகம் கொண்டு? என்ன செய்வான்? என்ன செய்ய முடியும்? ராஜப்பாவைக் கேட்க வேண்டும்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து ராஜப்பா மட்டும் என் தனியறைக்குள் வந்தார். என் எதிரில் அமர்ந்தார். என்னை உற்றுப் பார்த்தார்.

“என்ன மகேந்திரன், கவலைப்படற மாதிரி இருக்கு?”

“இருக்காதா?”

“எதுக்காக?”

“புதுசா ஒரு காதலன் நுழைஞ்சிருக்கானே...”

“நுழையட்டுமே...”

“அதனால் குழப்பம் எதுவும் வராதா?”

“வரட்டுமே.”

“என்ன சார், நான் கலங்கிப் போயிருக்கேன். நீங்க கேலி பேசறீங்க.”

“மகேந்திரன், ஸ்வர்ணா எத்தனை பேரைக் காதலிச்சாளோ நமக்குத் தெரியாது. ரமேஷையும் காதலிச்சா. இது ரமேஷ் எழுதின லெட்டர். கிடைச்ச இடம் ஸ்வர்ணாவோட பிரைவேட் மேஜை. ஸ்வர்ணா உடம்புல காயங்கள் இல்லை. தண்ணில மூழ்கி செத்துட்டா. பி.எம்.ரிப்போர்ட்டுல சிக்கல் வரப்போறதில்லை. பின்னே என்ன கவலை? புதுசு புதுசா எத்தனை காதலன் வேணும்னாலும் வரட்டும். நான் சமாளிக்கிறேன். நீங்க மட்டும் பதட்டம் காமிக்காதீங்க.”

“சரி சார்” என்றேன் கொஞ்சம் நம்பிக்கையாய்.

ராஜப்பா எழுந்து கொண்டு, “இந்த ஸ்டேட்மெண்ட்ஸ் கையெழுத்துப் போடுங்க” என்று வாங்கிக் கொண்டு “உங்க ஸ்டாஃபிலே ஒருத்தர் இறந்தா இங்கே என்ன செய்விங்களோ, அதையெல்லாம் செய்யுங்க. அப்புறம் சந்திக்கலாம்” என்றார்.

அவர் போனதும் நான் சுறுசுறுப்பானேன். இனி என்ன ஆனால் என்ன? ராஜப்பா பார்த்துக் கொள்வார் என்று வியாபார சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன்.

ராஜப்பா சொன்னபடி போஸ்ட்மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டில் வில்லங்கமாய் எதுவும் இல்லை. ரமேஷ் எழுதின லெட்டர், அதில் ஸ்வர்ணாவின் கைரேகை, வித்யாவின் வாக்குமூலம் என்று வைத்து... ஸ்வர்ணா தற்கொலை செய்து கொண்டாள் என்று ஊர்ஜிதம் செய்து ஃபைலைத் தூக்கிக் கடைசினார் ராஜப்பா.

அன்றைய தினம் புத்தம் புதிய கலர் டி.வி.அவர் வீட்டில் சென்று இறங்கியது. பில் என் வீட்டிற்கு வந்தது.

விஸ்வநாதன் பின்னர் ஒரு நாள் வந்து ஸ்வர்ணாவின் சம்பள பாக்கி, போனஸ், தவிர என் அன்பளிப்பு என்று தொகையை ஏற்றுக் கொண்டு அப்போதும் 'இன்னும் என்னால நம்ப முடியலை சார். ஸம் திங் ராங்' என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் போனான்.

★ ★ ★ ★

வாரங்கள் நகர...

கல்கத்தாவில் என் நிறுவனத்தின் சேல்ஸ் ஆஃபீஸ் நிறுவனத்தில் நான் தீவிரம் காட்டி... குற்றாலத்தில் ஒரு வீடு வாங்கி...பழைய காரை விற்று... பிரிமியத்தில் காண்ட்டெஸா கார் வாங்கி... இதுவரை சொந்தமாக காரோட்டியவன் டிரைவரை அமர்த்திக் கொண்டு...

சுத்தமாக ஸ்வர்ணாவை மறந்து போய்... ஒரு பார்ட்டியின் போது ரேணுகா அறிமுகமாகி... காதல் சமாச்சாரம் சரிப்பட்டு வராது. காமம் சமாச்சாரத்தோடு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்து ரகசியமாக வாரத்தின் சனிக்கிழமைகளில் மட்டும் ரேணுகா வீட்டுக்குப் போய் அவளைத் தொட்டுக் கொண்டு...

வாழ்க்கை - எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லாமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில்... ஆறு மாதத்திற்குப் பின் இப்போது புகைகிறதே... வெறும் புகையா? இல்லை பின்னால் நெருப்பு இருக்கிறதா?...

...மிகேந்திரன் தன் அறையின் ஆடும் நாற்காலியில் அஞ்சாம் அத்தியாயத்தில் ஆடியது போலவே மெதுவாக ஆடிக் கொண்டிருந்தார். (ஹப்பாடா! ப்ளாஷ் பேக் முடிந்து இனி.. கதை தர்ட்பர்சனில்.)

முடியிருந்த கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். எதிர் சுவற்றில் குதிரைகள் இவரை நோக்கி அலை நீரை சிதறடித்துக் கொண்டு முன்னங் கால்களைத் தூக்கி நின்றன. தலைக்கு மேல் வேகமாய் சுழன்று கொண்டிருந்தது மின் விசிறி. எதிர்பக்கமாய் ஒரு மாய சுழற்சி தெரிந்தது.

அருகே டிரே மேல் கண்ணாடி டம்ளரில் கால்வாசி பாக்கி இருந்த விஸ்கியை எடுத்துக் கவிழ்த்துக் கொண்டார். சுழற்றி வைத்த வாட்சில் மணி பார்த்தார். சூரியன் இல்லாத ஒன்பதே கால்.

இண்ட்டர்காமை எடுத்தார். "மாணிக்கம். பிரேமா இன்னும் வரலை?" என்றார்.

"வந்துட்டாங்க. அப்பவே. எதிர்த்த வீட்டுப் பையனோட விளையாடிக்கிட்டு இருக்காங்க, லொட்டு, லொட்டுன்னு பந்தைத் தட்டிக்கிட்டு."

"ஸ்டூப்பிட் கேள்ள்!"

"என்னை ஏங்கய்யா திட்டுறங்க?"

"உன்னைத் திட்டலை. அந்தப் பையன் பேரென்ன?"

"பிரதிப் குமாருங்க."

"அவனை மட்டும் இங்கே என் ரூமுக்கு வரச் சொல்லு."

"சரிங்கய்யா."

கொஞ்ச நேரத்தில் கழுத்து, மார்பெல்லாம் வியர்வையாய் இருந்த பிரதிப் குமார், கையிலும், நெற்றியிலும் பாண்ட் போட்டுக் கொண்டு, கதவைத் தட்டி விட்டு உள்ளே வந்து, "கூப்ட்டிங்களா அங்கிள்?"

"சிட்-டவுன்" என்றார் காட்டமாய்.

அமைதியாய் அமர்ந்தான்.

"என்ன வயசாகுது உனக்கு?"

"ட்வெண்ட்டி ஒன் அங்கிள்."

"டோண்ட் கால் மி அங்கிள்"

"வேறெப்படி..."

"கால் மி சார். யு. சீ. பிரேமாவோட நீ பேசறதை, பழகறதை இதுவரைக்கும் அப்பெஜக்ட் பண்ணிருக்கேனா?"

"இல்லை. ஏன் அங்..."

"ஐ வரண்ட் நோ யுவர் ரிலேஷன்ஷிப்"

“சிம்பிள். ஐஸ்ட் வி ஆர் பார்ட்னர்ஸ்.”

“எதிலே?”

“டேபிள் டென்னிஸ்.”

“தட்ஸ் ஆல்?”

“தட்ஸ் ஆல்.”

“வேற எதுவும் இல்லையே?”

“வேற என்ன?”

“நத்திங். நீ போகலாம். இப்படி ராத்திரில விளையாடாதிங்க. ஐ டோண்ட் லைக். நேரா போய் குட் நைட் சொல்லிட்டு வீட்டுக்குப் போ.”

“சரி சார்” என்று எழுந்து கதவருக்கே சென்று, “குட்நைட் சார்” என்று இறங்கிச் சென்றான் பிரதீப் குமார்.

மகேந்திரன் - தான் ஸ்வர்ணாவிடம் முறைகேடாக நடந்து கொண்டதால் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு பெண்ணைப் பசியுடன் பார்ப்பதாக ஒரு எண்ணம் ஏற்பட்டிருந்தது.

மகேந்திரன் எழுந்து படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டே எல்லா விளக்குகளையும் அணைத்தார். வுல்லன் போர்வையை மார்புவரை போர்த்திக் கொண்டார்.

மறுபடி காரில் செருகப்பட்ட கடிதம் பற்றிய கவலை தொற்றிக் கொண்டது.

அந்த வாசகங்கள் மனதில் அலைந்தன.

‘டியர் மிஸ்டர் மகேந்திரன், அறிமுகம் செய்து கொள்ளட்டுமா முதலில்? நான் உங்கள் நாய்க்குட்டி. உங்கள் நாய் என்ன செய்யும்? உங்கள் பின்னாலேயே வரும். மோப்பம் பிடிக்கும். சமயம் வரும் போது... பாய்ந்து குதறும். இந்த நாய்க்குட்டிக்கு எல்லாம் தெரியும். அதாவது நடந்தது எல்லாம். கவலைப்படாதீர்கள். ஒரே பாய்ச்சலில் கழுத்தைக் கவ்வாது இந்த நாய்க்கட்டி. மெல்ல... மெல்ல... கொஞ்சம் கொஞ்சமாக... வேடிக்கை காட்டப் போகிறது. உங்கள் நாய்க்குட்டி.’

விளையாட்டே இல்லை. எல்லா வார்த்தைகளிலும் விஷமம். யார்?

ராஜப்பாவிடமே கவலையைச் சொல்லியாகி விட்டது. விஸ்வநாதனிடம் பேசிப் பார்த்து விட்டு வந்து அவன் இன்னும் குழப்பத்திலேயே இருக்கிறான் என்றுவிட்டார். அவனில்லை. அத்தனை சுரத்தானவன் இல்லை.

வேறு யார்?

நடந்த சம்பவங்களை நுணுக்கமாக நினைத்துப் பார்த்தாகி விட்டது. ஒரு இடத்திலும் நெருடல் இல்லை. யாருக்குமே தெரியாது.

ஆ! ஒரே ஒரு நெருடல்!

ஸ்வர்ணா உண்மையிலேயே காதலித்ததாக வித்யா சொன்னாளே... அந்த உண்மைக் காதலன் அப்பறம் என்ன ஆனான்?

ஒரு வேளை... அவன் தான் இந்த நாய்க்குட்டியா? இத்தனை நாள் எங்கே போனான்? எல்லாம் தெரியும் என்றால் என்னை போலீஸில் மாட்ட வைத்திருக்கலாமே.

இந்தக் காதலன் விஷயத்தை நாளைக்கு ராஜப்பாவுக்கு நினைவுபடுத்த வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு மகேந்திரன் உறங்க முயற்சித்த போது...

இண்ட்டர்காம் சினுங்க... எடுத்தார்.

“ஸாரி டாட். இனிமே ராத்திரில விளாடலை. நீங்க குட்நைட் சொல்லலைன்னா எனக்குத் தூக்கமே வராது” என்றாள் பிரேமா.

“ஓக்கே. குட்நைட். தூங்கு” என்று வைத்தவுடன் பச்சை நிற டெலிபோன் அமைதியை வெட்டியது.

“ஹலோ, எப்படி இருக்கீங்க மகேந்திரன்?”

“ஃபைன். நீங்க யாருன்னு?”

“ரமேஷ்தான் பேசறேன்”

“ரமேஷ்?”

“யெஸ். ஸ்வர்ணாவோட காதலன்” என்றான்.

17

கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு போனைப் பிடித்திருந்த மகேந்திரன் சட்டென்று எழுந்து அமர்ந்தார்.

“யார்?” என்றார் மறுபடி.

“ஸ்வர்ணா தெரியாது? உங்க ஸ்டாஃப். அதான்ங்க கிணத்தில விழுந்து செத்துப் போனாளே... அந்த ஸ்வர்ணாவோட காதலன் ரமேஷ். என் லெட்டரைத்தான் போலீஸ் தற்கொலையான்னு முடிவுக்கு வரப் பயன்படுத்தினாங்க...”

மகேந்திரன் வியந்தார்.

ரமேஷ் என்று யாருமே இல்லை. கற்பனையாக வைக்கப்பட்ட பெயர். இவன் இப்போது ரமேஷ் என்கிறான். யார் இவன்?

ஒருவேளை - ஸ்வர்ணா உண்மையிலேயே யாரையோ காதலித்ததாக வித்யா சொன்னாளே... அந்த காதலனாக இருக்குமோ? அகஸ்மாத்தாக அவன் பெயரும் ரமேஷ் என்று...

நோ! வாய்ப்பில்லை. நான் எழுதிய கடிதம் என்கிறானே... இவன் எங்கே எழுதினான்? ராஜப்பா அல்லவா இடது கையால் எழுதினார்?

அப்படியானால் இவன் யார்?

நாய்க்குட்டி என்று எழுதினவனோ? இப்போது நான் பட்டத்தைக் குரலில் காட்டுவதா, கூடாதா? இவனுக்கு என்ன தெரியும்?

“என்ன சார் பதிலையே காணோம்?”

“மிஸ்டர்... பேரென்ன சொன்னீங்க?”

“ரமேஷ்.”

“ரமேஷ். நீங்க ஸ்வர்ணாவோட காதலனா?”

“ஆமாம்.”

“அவளைத் தற்கொலைக்குத் தூண்டின லெட்டரை நீங்கதான் எழுதினா?”

“ஆமாம்.”

“சரி. இப்போ என்ன விஷயமா எனக்கு போன் செஞ்சிங்க?”

“மிஸ்டர் மகேந்திரன், சாமர்த்தியமா பேசறீங்க.”

“நான்சென்ஸ். உங்களுக்கு என்ன வேணும்?”

“காரணம்!”

“என்ன காரணம்?”

“ஸ்வர்ணா ஏன் செத்தாங்கற காரணம்.”

“போலீசைக் கேக்க வேண்டிய கேள்வி.”

“பரவால்லை - உங்களுக்குத் தெரிஞ்சதைச் சொல்லுங்க.”

“காதல் தோல்வி. அதனால் தற்கொலை.”

“இது ஊர், உலகத்துக்குச் சொன்ன காரணம். எனக்கு வேண்டியது உண்மையான காரணம்.”

“மிஸ்டர், என்னைக் கேட்டீங்க. சொன்னேன். இதுக்கு மேல நீங்க தெரிஞ்சுக்க போலீஸ்கிட்ட்தான் போகணும்.”

“அப்ப உங்களுக்குத் தெரியாது?”

“தெரிஞ்சதை சொல்லிட்டேன்.”

“அது தற்கொலைதானா?”

“ஆமாம்.”

“நீங்க அவளைக் கொலை செய்யலை?”

“வாட்?”

“அதை சாமர்த்தியமா மறைக்கலை?”

“ஸ்டுப்பிட் மாதிரி பேசறீங்க.”

“நமக்குள்ள வச்சிக்குவோம். நான் யார்கிட்டேயும் சொல்லலை. எனக்குத் தெரிய வேண்டியது காரணம் மட்டும் தான். ஸ்வர்ணாவை ஏன் கொன்னீங்க?”

“ஹெலி இடியாட்டிக் கேள்வி.”

“அப்படியா? அப்போ எனக்கு எதுவுமே தெரியாதுன்னு நினைப்பு. அப்படித்தானே? மகேந்திரன், நான் தான் லெட்டர்ல தகவல் தந்தேனே... எனக்கு எல்லாம் தெரியுமுன்னு. அப்புறமும் ஏன்

மறைக்கிறீங்க?”

“என்ன லெட்டர்?”

“நாய்க்குட்டின்று கையெழுத்துப் போட்ட லெட்டர்?”

“நாய்க்குட்டியா?”

“யெஸ். உங்க ஸ்டெப்னி ரேணுகா வீட்டுக்கிட்டே உங்க கார் நின்னப்போ ஸ்டியரிங்ல சொருகி வச்சிருந்தேனே. அந்த லெட்டர். நீங்க கூட படிச்சுட்டுப் பதறிப் போனீங்களே, அந்த லெட்டர், இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பாவுடன் தொடர்பு கொண்டு ஹோட்டலுக்கு வரச் சொல்லி, பேசி ஆலோசனை செஞ்சிங்களே, அந்த லெட்டர்.”

மகேந்திரன் மறு கையால் வேகமாகத் துடிக்கும் தன் மார்பைத் தொட்டு, தடுமாறினார். வார்த்தை வராமல்.

“என்ன அமைதியாய்ட்டிங்க? என்னடா இது. எல்லாம் கரெக்டா சொல்றானேன்னு திகைக்கிறிங்களா? நான்தான் சொன்னேனே, நான் உங்க நாய்க்குட்டி, உங்களையே சுத்தி வருவேன்னு. கவலைப்படாதீங்க. அவ்வளவு சீக்கிரம் கடிச்சிட மாட்டேன்.”

“சொல்லு. யார் நீ?”

“அதுதான் சொன்னேனே. ரமேஷ்.”

“பொய்!”

“அப்ப நாய்க்குட்டியின்னு வச்சிக்கங்க. இன்னிக்கு இந்த அளவுக்கு அதிர்ச்சி வைத்தியம் போதும்னு நினைக்கிறேன். வச்சிட்டாமா?”

“இரு வைக்காதே. சொல்லு. நீ யாரு?”

“ஆவிகள் மேல நம்பிக்கை இருக்கா உங்களுக்கு? இருந்தா, ஸ்வர்ணாவோட ஆவின்னு வச்சிக்கங்களேன். குட் நைட் மகேந்திரன்.”

“ப்ளீஸ்... சொல்லி விட்டு வை. நீ யாரு?”

“அடாடா... என்னங்க இது... இன்னையோட நம்ம உறவு முடிஞ்சி போகுதா என்ன? இப்பதானே ஆரம்பம் ஆகியிருக்கு. மெதுவா என்னை அறிமுகம் செஞ்சுக்கறேன். இப்பவே எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டா நெஞ்சு வலி வந்து செத்துப் போய்டுவீங்க. நிம்மதியா இப்படி பொசுக்குன்னு நீங்க செத்துப்

போறதுக்கா இந்த ஆறு மாசமா நான் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன். நிறைய நாட்கம் நடக்கப் போகுது. எல்லாத்தையும் பார்த்துட்டு அப்புறம் சாகலாம் நீங்க. ஓக்கே?”

எதிர்முனை வைக்கப்பட்ட பின்னரும், “ஹலோ, ஹலோ” என்று அபத்தமாகத் தட்டிப் பார்த்து விட்டு ரிசீவரை வைத்தார் மகேந்திரன்.

மகேந்திரனின் மூளையில் அத்தனை செல்களும் அபாயம், அபாயம் என்றன. ரத்தம் துள்ளித் துள்ளிப் பாய்ந்தது. உடம்பு முழுக்க வியர்வை கொப்புளிக்க... லேசாய் உஷ்ணமானது.

மகேந்திரன் நேரம் பார்த்தார். 9-40.

போனை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டு லேசாய் நடுங்கும் விரல்களோடு டயல் சுழற்றினார்.

“ஹலோ”

“ஹலோ மிஸ்டர் ராஜப்பா, நான் மகேந்திரன்தான் பேசறேன்.”

“என்ன?”

“நான் உங்க வீட்டுக்கு வர்றேன். பேசணும்.”

“வாங்க. எப்போ?”

“இப்பவே” என்று போனை வைத்து விட்டு இரவு உடையை உதறி... பாண்ட், சட்டை மாட்டிக் கொண்டு கார் சாவி எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

மாடிப்படிகள் அருகே படுப்பதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்த மாணிக்கத்திடம், “வெளில போறேன். வந்து கதவை சாத்திக்க” என்று விட்டு வெளியே வந்து காரில் அமர்ந்து ஸ்டார்ட் செய்தார்.

மாம்பலம் வந்து ராஜப்பா வீட்டு வாசலில் காரை நிறுத்தும் வரை ஐந்து சிகரெட்டுகள் கரைத்தார்.

கைலி - மேலே போர்த்தின துண்டுடன் வந்து மகேந்திரனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “வாங்க - மொட்டை மாடி போய்டலாம்” என்றார் ராஜப்பா.

வீட்டின் வெளிப்புறமாகத் துவங்கிய பாசம் படர்ந்த சிமெண்ட் படிகள் ஏறி மொட்டை மாடிக்கு வந்தார்கள். மகேந்திரனிடம்

சிகரெட் பெற்றுக் கொடுத்திக் கொண்டு, “என்ன இவ்வளவு அவசரம்?” என்றார்.

“எனக்குப் பயமா இருக்கு சார்.”

“சில்லி! அந்த லெட்டர்தானே?”

“இல்லை. இப்ப அந்த லெட்டர் எழுதினவனே போன்ல பேசினான்.”

“யாரு?”

“ஸ்வர்ணாவோட காதலன் ரமேஷ் நான்தான்னு சொல்றான். நாய்க்குட்டிங்கறான். ஸ்வர்ணாவோட ஆவிங்கறான். நிச்சயமா அது ஒரு இளைஞனோட குரல்.”

“என்ன சொன்னான்?”

“ஸ்வர்ணாவை ஏன் கொலை செஞ்சிங்கன்னு கேக்கறான்?”

“மை காட்! உளறிட்டிங்களா?”

“இல்லை” என்று போன் விபரங்களை ஒரு வார்த்தை விடாமல் சொல்லி முடித்தார் மகேந்திரன்.

“ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாடி நடந்து முடிஞ்ச பிரச்னை. இப்போ வந்து முளைச்சிருக்கானே. மகேந்திரன், இது விளையாட்டாப்படலை எனக்கு. நீங்க சொன்னதிலேர்ந்தும், அந்த லெட்டர்ல எழுதியிருக்கிறதிலேர்ந்தும் பார்த்தா அவனுக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சிருக்கு.”

“எல்லாம் தெரிஞ்சிருந்தா என்கிட்டே போன்ல காரணம் ஏன் சார் கேக்கறான்? ஸ்வர்ணாவை நான் அடைஞ்சது, அவ இறந்தது - இது ரெண்டும் நடந்தது என் பிரைவேட் ரூமிலே. சத்தியமா யாருக்கும் தெரியாது - என்னையும், உங்களையும் தவிர. போன்ல பேசினவனுக்கு ஸ்வர்ணாவோட சாவிலே சந்தேகம் இருக்கு. அவ்வளவுதான். எல்லாம் தெரிஞ்சிருந்தா எனக்கு போன் செய்யாம நேரா போலீஸ் அதிகாரிகளைப் பார்த்திருப்பான் அவன்.”

“அப்படி இல்லை மகேந்திரன். நாடகம் நடக்கப் போகுதுன்னு உங்ககிட்டே சொல்லியிருக்கானே. அதுக்கு என்ன அர்த்தம்?”

“என்ன அர்த்தம்?”

“நடந்த எல்லா விஷயமும் அவனுக்குத் தெரியும். போலீசுக்குப் போறது அவன் நோக்கம் இல்லை.”

“பின்னே?”

“உங்களைப் பழிவாங்கறது அவன் எண்ணம்னு நினைக்கிறேன். முதல்ல அவனுக்கு எவ்வளவு தெரியும்னு புரியலை. வெறும் சந்தேகத்திலேயே விளையாடறானா? அவன் யாரு? ஆறு மாசமா என்ன செஞ்சான்? நீங்க என்னை வரவழைச்சு ஹோட்டல்ல வச்சி பேசினதுவரைக்கும் எப்படித் தெரியும்? ரொம்ப தீவிரமா உங்களையே சுத்திக்கிட்டிருக்கான் மகேந்திரன்.”

“பயமுறுத்தாதீங்க சார்.”

“புகாரி ஹோட்டலுக்கு என்னை வரச் சொல்லி, நீங்க ஆபீஸ்ல போன் செஞ்சப்போ உங்க ரூமல யார் இருந்தாங்க பக்கத்திலே?”

“யாருமில்லை சார்.”

“ரூம் வாசல்ல நின்னா உள்ளே போன்ல நீங்க பேசறதை கேக்க முடியுமா?”

“ஐ டோண்ட் திங் ஸோ.”

“உங்க போன்ல பேசறதை ஓட்டுக் கேக்க முடியுமா?”

“பிரைவேட் போன்லதான் பேசினேன்” என்று மகேந்திரன் சொன்னபோது, கீழேயிருந்து ராஜப்பாவின் மனைவி “என்னங்க, உங்களை போன்ல ரமேஷ்னு யாரோ கூப்பிடறாங்க” என்றாள் கத்தலாக.

18

ராஜப்பாவின் மனைவி ‘ரமேஷ்’ என்றதுமே... மகேந்திரனுக்கு துடுக் என்றது. ராஜப்பா யோசனையாக, “வாங்க, கீழே போகலாம். ஏன் பதட்டப்படறீங்க? வேற ரமேஷா இருக்கக் கூடாதா...” என்றார்.

இருவரும் இறங்கி வந்து வீட்டின் ஹாலுக்கு வந்தார்கள்.

தனியாய் இருந்த ரிசீவரை எடுத்து, “ஹலோ, இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பா” என்று கம்பீரமாகச் சொல்லி விட்டு சற்றுத் தள்ளி டி.வி.யில்

டெல்லி புரோக்ராம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தன் மனைவியை, அதன் வால்யூமைக் குறைக்கச் சொல்லி சைகை காட்டினார்.

“இன்னொரு தடவை சொல்லுங்க. நீங்க யாரு?” என்றது எதிர்முனை.

“இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பா.”

“வெக்கமா இல்லை அப்படி சொல்லிக்க?”

“ஹேய்! யார்றா நீ?”

“இந்த மிரட்டல் எல்லாம் உங்க ஸ்டேஷன் லாக் - அப்ல வச்சிக்கிங்க சார். இந்த நேரத்திலே உங்களுக்கு தொல்லை கொடுக்கிறதுக்கு மன்னிக்கணும். உங்ககிட்டேர்ந்து ஒரே ஒரு விபரம் எனக்குத் தெரியணும்.”

“மிஸ்டர், முதல்ல நீ யாருன்னு சொல்லு”

“உங்க வைஃப் சொல்லலை? ரமேஷ்!”

“எந்த ரமேஷ்?”

“ஸ்வர்ணாவோட டிராயர்லேர்ந்து நான் எழுதின லெட்டரை எடுத்திங்களே. அந்த லெட்டரை நான்தான் என் கைப்பட எழுதினேன்.”

“எந்த ஸ்வர்ணா? சம்மந்தமில்லாம பேசாதே. கேஸ் தொடர்பா ஏதாச்சும் தெரிவிக்கணுமின்னா ஸ்டேஷனுக்கு நேர்ல வா.”

“பார்த்திங்களா, நழுவப் பார்க்கிறிங்களே... சம்மந்தமுள்ளதா பேசட்டுமா? உங்களுக்கு சம்மந்தம் உள்ள நபரைப் பத்திப் பேசட்டுமா? ஐ மீன்... மிஸ்டர் மகேந்திரன் தெரியுமில்லே?”

“எந்த மகேந்திரன்? Y.G.?”

“ராத்நிரி பத்து மணிக்கு ஜோக் அடிக்காதீங்க சார். சிரிப்பு வரலை. மகேந்திரனைத் தெரியாதுன்னு சொல்லலாமா நீங்க? எவ்வளவு பெரிய உதவி செஞ்சிருக்கீங்க நீங்க! பதிலுக்கு அவர் எவ்வளவு செஞ்சிருக்கார் உங்களுக்கு... பின்னணியில கேக்குதே டி.வி. சத்தம்... சொந்தமா வாங்கினதா சார்?”

“நீ சொல்ற எதுவும் எனக்குப் புரியலை!”

“புரியலையா? தமிழ்தானே பேசறேன். இந்த டி.வி. இருக்கே, அதப் பத்தியே பேசுவோமே... உங்க வீட்டு கலர் டி.வி. இருக்கே... அதுக்கு லைசன்ஸ் உங்க பேர்ல இருக்கு. பில் உங்க பேர்ல. ஆனா தொகையை செக்கா கொடுத்தது மகேந்திரன். செக் நம்பர் சொல்லட்டுமா?”

ராஜப்பா லேசாய் பதட்டப்பட்டார்.

“நீ யாரு?”

“அதான் ரமேஷ்ன்னு சொன்னேனே சார். எத்தனை தடவை சொல்றது? மகேந்திரனுக்கும் உங்களுக்கும் சம்மந்தம் இருக்குன்னு ஒத்துக்கிறீங்களா?”

“உனக்கு என்ன வேணும் இப்போ.”

“முதல்லயே சொன்னேனே - ஒரே ஒரு விபரம்!”

“என்ன விபரம்?”

“ஸ்வர்ணாவை தற்கொலைன்னு கேஸ் முடிச்சி மகேந்திரனுக்கு உதவினீங்க. ரைட். உங்க கடமையை கால்ல போட்டு மிதிச்சிட்டிங்க. காசுக்காக நீசத்தனமா நடந்துக்கிட்டிங்க. ரைட். எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் ஒரே ஒரு கேள்விக்குப் பதில். மகேந்திரன் ஸ்வர்ணாவை ஏன் கொலை செஞ்சார்?”

“எந்த ஸ்வர்ணா?”

“மறுபடி வேதாளமா?ம்கூம். ஒத்துக்க மாட்டீங்களே... போலீஸ் புத்தியாச்சே. ஓக்கே. நீங்க சொல்ல வேணாம். மகேந்திரனை அவர் வாயால சொல்ல வச்சிக் கேட்டுக்கறேன். கொஞ்சம் விளையாட்டுக் காட்டப் போகுது இந்த நாய்க்குட்டி. நீங்களும் பார்த்து ரசிங்க. முடிஞ்சா உங்க தோழருக்கு உதவி செய்ய முடியுமான்னு பாருங்க.”

“ஒன் மினிட், நீ யாரா இருந்தாலும் சரி, உன்னை சந்திக்கணும். பேசணும். நேர்ல வா.”

“எந்த ஸ்வர்ணா, எந்த மகேந்திரன்னு கேக்கறீங்க! அப்புறம் எதுக்கு என்னை சந்திக்கணும்? என்ன பேசணும் என்கிட்டே?”

“விளையாட்டு போதும். சொல்லு, உன் நோக்கம் என்ன?”

“ஓ... நீங்க அப்படி வர்றீங்களா? அதாவது நான் சில விபரங்களை வச்சிக்கிட்டு பிளாக்மெய்ல் செஞ்சி பணம் வாங்க நினைக்கிறேன். அதானே உங்க யூகம்?”

“இருக்கலாம்”

“பணம் என்ன சார் பிரமாதம்? ஒரு போனடிச்சி ஒரு பங்களா எனக்கு வேணும்னு சொன்னாப் போதும். பத்திரம் எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு ஓடிவருவாரு மகேந்திரன். எனக்கு வேண்டியது நியாயம்.”

“சரி, நீ யாரு?”

“சுத்தி சுத்தி அங்கேயே வர்றீங்களே...”

“எங்கேர்ந்து பேசறே?”

“கிராஹாம்பெல் தெரியுமா? அவர் கண்டுபிடிச்ச டெலிபோன்லேர்ந்து பேசறேன். அப்ப சொல்ல மாட்டீங்க?”

“என்ன?”

“மகேந்திரன் ஏன் ஸ்வர்ணாவைக் கொலை செஞ்சார்?”

“அப்படி எல்லாம் எதுவும் நடக்கலை.”

“எப்படி கேட்டாலும் உங்க கிட்டேர்ந்து விஷயம் வாங்க முடியாது. ஒக்கே. குட் நைட் மிஸ்டர் கல்லுளிமங்கன்.”

தொடர்புதுண்டிக்கப்பட, ராஜப்பாதன் மேல்துண்டால் முகத்தை அழுத்தமாகத் துடைத்துக் கொண்டார். ஏதோ பேச வந்த மகேந்திரனை ‘உஷ்’ என்று சொல்லி அமைதியாக மறுபடி மொட்டை மாடிக்கு நடக்க... மகேந்திரன் தொடர்ந்தார்.

மேலே வந்து கைப்பிடிச் சுவற்றில் சாய்ந்து கொண்டு “நீங்களும் கேக்கறதுக்காகத்தான் ரிசேவரை தணிச்சப் பிடிச்சேன், எல்லாம் கேட்டிங்கதானே?” என்றார் ராஜப்பா.

“கேட்டேன். ரொம்ப தீவிரமாப் பேசறான்.”

“எனக்கு எதுவுமே புரியலை மகேந்திரன். ரொம்ப ஜாக்கிரதையா, கமிட் பண்ணிக்காம பேசினேன். நான் பேசறதை அவன் டேப் செஞ்சாலும் செஞ்சிருக்கலாம். சாதாரண ஆள் இல்லை அவன். ஸ்வர்ணா ஏன், எப்படி இறந்தாங்கிறது மட்டும்தான் அவனுக்குத் தெரியலை. மத்த எல்லாமே தெரிஞ்சிருக்கு. எப்படி இது சாத்தியம்?”

“தெரியலையே சார். ஒண்ணு சொல்றேன் கோவிச்சுக்காதிங்க. இப்போ உங்களுக்கு போன் வர்ற வரைக்கும் எனக்கு உங்க மேலேயே கூட லேசா ஒரு சந்தேகம் இருந்திச்சு.”

“என்னன்னு?”

“விஷயம் எனக்கும், உங்களுக்கும் மட்டும் தான் தெரியும். அதனால் நீங்கதான் பிளாக்மெய்ல் பண்ணி பணம் வாங்கச் சொல்லி யாரையாவது விபரம் எல்லாம் சொல்லி ஏற்பாடு செஞ்சீங்களோன்னு...”

“மகேந்திரன்!”

“ஸாரி, மனசில இருந்ததைச் சொன்னேன். கோவிச்சுக்காதிங்க. இப்ப உங்களுக்கே மிரட்டல் வந்துடுச்சி. என் சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை.”

ராஜப்பா எரிச்சலாய் மகேந்திரனைப் பார்த்தார்.

“மகேந்திரன், யார்கிட்டே பேசறோம்னு கொஞ்சம் யோசிச்சப் பேசங்க. இப்ப நினைச்சாலும் அந்த மூடின லைபலுக்கு உயிர் தந்து, உங்களை உள்ளே தள்ள என்னால முடியும். ஏதோ வேண்டியவராச்சேன்னு இறங்க.. இப்போ என்னையும் சேர்த்து இழுக்குது சிக்கல். இதிலே என் மேலே சந்தேகமா?”

“கோவிச்சுக்காதிங்கன்னு முதல்ல சொல்லிட்டுத்தானே சொன்னேன்?”

“எனக்கும் போன்ல மிரட்டல் வந்தா - இதிலே எனக்கு சம்பந்தமில்லைன்னு நீங்க நினைக்கிறதுக்காக - நீங்க இங்கே இருக்கிறப்போ போன் செய்யச் சொல்லி நான் ஏற்பாடு செஞ்சிருக்கலாமில்லே?”

“சேச்சே... அந்த அளவுக்கு...”

“என்னய்யா சேச்சே! நம்பிக்கை வேணும் முதல்ல. அன்னிக்கு நான் நேர்மையா ஆக்ஷன் எடுத்திருக்கணும். இப்போ வில்லங்கமாய்டுச்சு.”

“ராஜப்பா, ப்ளீஸ்... கோபப்படாதீங்க. எனக்கு இருக்கிற பதட்டத்திலே எனக்கு எதுவும் புரியலை. இந்த சிக்கல்லேர்ந்து நீங்கதான் என்னை விடுவிக்கணும்.”

கொஞ்ச நேரம் அமைதி.

ராஜப்பா, மகேந்திரனை நெருங்கி, அவர் தோளில் தட்டினார்.

“ஒக்கே. விடுங்க. பயப்படாதீங்க. இது உங்க தனிப் பிரச்சனை இல்லை. முழுக்க முழுக்க நானும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கேன். இப்போ

ஆபத்து உங்களுக்கு மட்டும் இல்லை; எனக்கும் தான். ஒண்ணை முதல்ல கிளியர் பண்ணிக்கலாம். போன்ல மிரட்ன இவனுக்கு இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் ஸ்வர்ணா எப்படிச் செத்தான்னு தெரியாது. அதைத் தெரிஞ்சிக்கத் துடிக்கிறான். அவன்கிட்டே இருக்கிறது பூரா வலுவான சந்தேகங்கள். அந்த சந்தேகங்களுக்கு ஆதாரமா சில விஷயங்கள் தெரிஞ்சி வச்சிருக்கான். நிறைய சிரமப்பட்டு பலவிவரங்கள் சேகரிச்சிருக்கணும் அவன். இப்போ இன்னொண்ணும் உறுதி. அவன் போலீஸ்கிட்டே வரப் போறதில்லை. அந்த அளவுக்கு ஆதாரம் எதுவும் இல்லை அவன்கிட்டே. அவனுக்கு இப்போ இருக்கிறது பழி உணர்வு. மகேந்திரன், உங்களைக் குறி வச்சிருக்கான். அவன் என்ன செய்யப் போறான்னு நமக்குத் தெரியாது. ஆனா அவன் வார்த்தைகளிலே அசாத்தியமான உறுதி இருக்கிறதாலே, என்னவோ செய்யப் போறான். அதைத் தடுத்தாகணும். இவன் வாயைத் தைச்சாகணும். அதுக்கு முதல்ல இவன் யாருன்னு தெரிஞ்சாகணும். சம்பவம் நடந்த அன்னிக்கு கொஞ்சம் கூட யாருக்கும் யூகிக்கக்கூட சான்ஸ் தராமதானே நடந்துகிட்டங்க?”

“சார், நடந்த சம்பவம் எல்லாத்தையும் ஒரு சின்ன விஷயம் கூட விடாம, துல்லியமா யோசிச்சுப் பார்த்துட்டேன். ஸ்வர்ணா கட்டிடத்துக்குள்ளே மாட்டிக்கிட்டது யாருக்கும் தெரியாது. நான் போய் பொன்னுசாமியையும் வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டேன்.”

“வெய்ட், உங்க வாட்ச்மேன் உண்மையிலே வீட்டுக்குப் போனானா?”

“அதிலே சந்தேகமே இல்லை. நான் சொன்னபடி டைரியை வீட்ல வாங்கிக்கிட்டு, நான் சொன்னபடி பெட்ரோல் வாங்கிட்டு வந்தான். ஸ்வர்ணா ஓடினது, நான் துரத்தினது எல்லாம் என்னோட ஏ.சி.ரூம்ல. யாருமே இல்லை சுற்றுவட்டாரத்திலே. அப்புறம்... உங்க ஆலோசனைப்படி பிணத்தை டிஸ்போஸ் பண்ணினப்போ நல்ல மழை. ஒரு ௬, காக்காகூட பிரதேசத்தில் இல்லை. நடந்தது நிச்சயமா யாருக்குமே தெரிய கொஞ்சம் கூட வாய்ப்பே இல்லை.”

“ஆர் யு ஷ்யூர்?”

“நூறு சதவீதம்.”

“பின்னே இவன் யாரு? எதை வச்சி ஸ்வர்ணாவோட மரணத்திலே சந்தேகப்படறான்? எப்படி தற்கொலைன்னு செட்டப் பண்ணினது தெரியும்?”

“எங்க ஆஃபீஸ் ஸ்டாஃப் வித்யா அன்னிக்கே ஒண்ணு சொன்னா. நினைவிருக்கா? உண்மையிலேயே ஸ்வர்ணா யாரையோ காதலிச்சிருக்கான்னு. அந்த உண்மையான காதலன்தான் இவனா இருக்கணும்.”

“யு ஆர் ரைட்” என்று ராஜப்பா கொஞ்சம் அமைதியாக இருந்து விட்டு, “இன்னொரு கோணமும் இருக்கு” என்றார்.

19

இன்னொரு கோணம்!

மொட்டை மாடியில் காற்று இதமாக அவர்களைத் தடவ... அதை ரசிக்கிற மனநிலையற்ற மகேந்திரன் பதட்டமாகக் கேட்டார். “வித்யா சொன்ன அந்த உண்மைக் காதலன்தான் இப்படி போன்ல விளையாடறான்னு நான் நினைக்கிறேன். வேற கோணம் இருக்குன்னா, என்ன அது?”

ராஜப்பா சிந்தனையாய் தன் சொரசொரத்த தாடையைத் தடவித் கொண்டார்.

“வேணாம். இப்போ உங்களைக் குழப்ப விரும்பலை. நாளைக்கு நான் ஒரு காரியம் செய்யப் போறேன். அதை செஞ்சிட்டு உங்களைத் தொடர்பு கொள்ளேன் மகேந்திரன்.”

“என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“போன்ல உங்ககிட்டேயும், என்கிட்டேயும் கேலி பேசினவனைக் கண்டுபிடிக்கிற முயற்சி. நீங்க குழப்பம் இல்லாம வீட்டுக்குப் போங்க. ராஸ்க்கல்! எத்தனை தைரியம் இருந்தா எனக்கே போன் செஞ்சி கிண்டலடிப்பான்?”

“எனக்கு ஒரு வித பயம் ஏற்பட்டிருக்குது மிஸ்டர் ராஜப்பா.”

“இந்தப் பயம் தப்பு செஞ்சப்பவே ஏற்பட்டிருக்கணும். சட்ட ரீதியா இப்போ உங்களை ஒண்ணும் பண்ண முடியாது. அதை முதல்ல

திடமா மனசில வச்சிக்கங்க. ஸ்வர்ணா கேஸ் காலாவதியான பத்திரம் மாதிரி. இனிமே ஒண்ணும் செய்ய முடியாது. பாடியை எரிச்சாச்சு. நேரடி சாட்சி இல்லை. புதுத்தடயம் எதுவும் இப்போ நிக்க முடியாது. தெரியமா இருங்க.”

“சரி, நம்பறேன். சட்டரீதியான ஆபத்தில்லைதான். ஆனால்...”

“போன்ல மிரட்டவனுக்குப் பயப்படறீங்களா மகேந்திரன்? அவனே தன்னை ஒரு நாய்க்குட்டிண்ணு வர்ணிச்சிட்டிருக்கான். நாம கேட்டதெல்லாம் குரைக்கிற சத்தம்தான். குரைக்கிற நாய் கடிக்கிறதில்லை. கவலையை விடுங்க.”

“அவனை எப்படியும் கண்டுபிடிச்சிடுங்க ராஜப்பா.”

“நிச்சயமா. ஆனா உங்க சைடிலேதான் எங்கேயோ ஓட்டை இருக்கு. நல்லா தேடிப் பாருங்க மனசுக்குள்ளேயே. போய்ட்டு வாங்க.”

மகேந்திரன் புறப்பட்டு காரில் ஏற... அருகில் வந்து நின்று, “ஒண்ணும் ஆகிடாது. தெம்பா இருங்க” என்றார் ராஜப்பா.

கார் சாலையைச் சாப்பிடத் துவங்கியது நிதானமாக.

மகேந்திரன் மனதில் கப் என்று எதுவோ இனம் புரியாமல் அடைத்துக் கொண்டிருந்தது. ராஜப்பாவுக்கே போன் செய்கிறான் என்றால்...

ராஜப்பா நிச்சயம் கண்டுபிடித்து விடுவார்.

அவன் என்ன செய்துவிட முடியும்?

தன் பங்களா வந்து பஸ்ஸரை அழுத்த... தூக்கக் கலக்கமாய் வந்து கதவைத் திறந்தான் மாணிக்கம்.

அறைக்கு வந்து படுத்தார்.

அந்த கறுப்பு உருவம் ஜன்னலில் கண்ணாடியைத் தூள் தூளாக உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே குதித்து, பளிச் என்று நீளமான, பளபளப்பான கத்தியை விரித்து, இவர் நோ, நோ என்று கதறக் கதற... மார்பிலும், வயிற்றிலும் சதக் சதக் என்று குத்திக் கொண்டே இருக்க...

திக் என்று விழித்துக் கொண்டார்.

மிச்ச இரவு முழுதும் கடிகாரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“குட் மார்னிங் டாடி” என்று டைனிங் டேபிளுக்கு வந்து அமர்ந்தாள் பிரேமா. ரோஸ் நிற சரிதாரில் இருந்தாள். துப்பட்டாவை கிராஸாகப் போட்டு முடிச்சிட்டிருந்தாள்.

“குட்மார்னிங்” என்றார் மகேந்திரன்.

“பிரதீப்பை ஏன் டாடி கோவிச்சிக்கிட்டிங்க?”

“என்ன சொன்னான்?”

“உங்களை அங்கிள்ளு கூப்பிடக்கூடாதுன்னு சொன்னிங்களாம். ஏன்னு என்னைக் கேட்டான். தெரியலைன்னுட்டேன்.”

“உனக்கு டேபிள் டென்னிஸ் விளையாட கர்ள் பார்ட்னரே கிடைக்கலையா?”

“இல்லையே...”

“சில விஷயங்களிலே நான் உன்னை அளவுக்கு மீறி உரிமை தந்து வளர்த்திட்டேன் பிரேமா, ஓக்கே. விடு அதிகமா பழக வேணாம் அவனோட.”

“வெரி நைஸ் சேப் டாடி.”

“நான் நல்ல மனுஷன் இல்லையா?” என்று கத்தினார்.

“நீங்க என்ன சொல்றிங்கன்னே புரியலை”

தான் அர்த்தமில்லாமல் உளறி விட்டதை உணர்ந்தார்.

“சரி, சாப்பிடு.”

டிரைவர் ராமையா வந்து நின்றான்.

“என்னப்பா?”

“நேத்தே பெட்ரோல் போடணும். மறந்துட்டேன். நீங்க புறப்படறதுக்கு முன்னாடி போட்டுட்டு வந்துடறேன் சார்.”

“ரிசர்வுக்கு வர்றவரைக்கும் தூங்கினியா? இடியட்! வேலைல சேர்ந்து நாலு மாசமாச்சு. இன்னும் நான் சொல்றபடி நடந்துக்கத் தெரியலை உனக்கு.”

அமைதியாய் தலை குனிந்தான் அவன்.

“கணக்கில எழுதிக்கச் சொல்லிப் போய் போட்டுட்டு வா. சீக்கிரம்...”

அவன் நகர்ந்ததும்... தான் தேவையில்லாமல் எல்லோர் மீதும் எரிந்து விழுகிறோமோ என்று நினைத்தார்.

“டாடி, ஒரு ரிக்வேஸ்ட்.”

“என்னம்மா?”

“இன்னிக்கு ஈவினிங் காலேஜ்ல டிராமா ஃபெஸ்டிவல்.”

“ஸாரி. வற்ற மனநிலைலே நான் இல்லை.”

“நீங்க வர வேணாம். எனக்கு பெரிய வண்டி வேணும்.”

“கான்டெஸ்டாவை உன்னை டிரைவ் பண்ண அனுமதிக்க மாட்டேன். தெரியுமில்லே?”

“டிரைவரோட அனுப்புங்க. ஈவினிங் அஞ்சரை மணிக்கு எனக்கு வண்டி வேணும். ப்ளீஸ் டாட். எல்லாரும் ஃபாரின் வண்டில வருவாங்க. நான் டப்பா ஃபியட்டை எடுத்துட்டுப் போனா நல்லா இருக்காது.”

நிமிர்ந்து அவளை முறைத்துப் பார்த்தார். ‘கோபப்படாதே! ஆத்திரப்படாதே! இதுவே சாதாரண நாளில் ஒக்கே டியர் என்றுதான் சொல்வாய். உன் மனமாற்றத்தை வெளிப்படுத்தி அவளை நோகடிக்காதே!’

“ஒக்கே டியர்” என்றார்.

★

★

★

★

ராஜப்பா தனது மோட்டார் பைக்கை சற்று தூரத்திலேயே இஞ்சினை நிறுத்தி, கடையின் வாசலில் மௌனமாகக் கொண்டுந் நிறுத்தினார்.

இறங்கி, தொப்பி வைத்துக் கொண்டு, ஹெல்மெட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அலுமினிய பிரேமிட்ட தடித்த கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு அந்த டெலிவிஷன் செட்ஸ் விற்பனை கூடத்தில் நுழைந்தார்.

“யெஸ், ப்ளீஸ்” என்றாள் அவள்.

தலையை மட்டும் அசைத்து விட்டு நேராய் சேல்ஸ் பகுதியில் பில்கள் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த, கொண்டை போட்ட பெண்ணின்

எதிரே இருந்த நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தார்.

“என்ன சார்?” என்றாள் அவள்.

“ஒரு அஞ்சி மாசத்துக்கு முன்னாடி உங்க ஷோ ரூம்லே ஒரு டி.வி. வாங்கினேன் நான்.”

“எனிட்ரபிள் இன் த செட்?”

“இல்லை. இதோ. இதுதான் பில். இந்த பில்லை என் ஃபிரண்ட் ஒருத்தர் செக்கா பே பண்ணார்.”

“சரி.”

“இதோட பில் காப்பி சமீபத்திலே யாருக்காவது இஷ்யூ பண்ணினீங்களா?”

“ஒன் மினிட்” என்று அவர் நீட்டின பில்லைவாங்கிப் பார்த்து மேஜை மேல் இருந்த மணியை அடித்து, வந்தவனிடம், “57ம் நம்பர் பில் புக எடுத்துட்டு வா” என்று சொல்லி விட்டு, “ஐ டோன்ட் திங்க் ஸோ” என்றாள் சிகப்பு உதடுகளால்.

சற்று நேரத்தில் புக வர... புரட்டிப் பார்த்து விட்டு “இல்லை சார்” என்றாள்.

“பில் காப்பி இஷ்யூ பண்ணாட்டாலும்... இந்த விபரங்களை யாராவது சமீபத்தில் உங்களை விசாரிச்சாங்களா?”

“இல்லை சார்.”

வெளியேறி பைக்கில் புறப்பட்டார்.

‘மகேந்திரன் எனக்கு டி.வி.வாங்கித் தந்தது அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? செக் நம்பர் சொல்லவா என்றானே, மகேந்திரனின் பர்சனல் செக் புத்தகங்களை யார் யார் கையாளுவார்கள்?’

ஊனமுற்றோர் தொலைபேசி பூத் அருகில் பைக்கை நிறுத்தி விட்டு, மகேந்திரனின் அலுவலகத்திற்கு போன் செய்தார் ராஜப்பா.

“ஹலோ, குட்மார்னிங். மகேந்திரன்.”

“குட் மார்னிங் சார்.”

“நேத்து போன்ல அவன் பேசினப்போ கசியவிட்ட ஒரு தகவலை வச்சி ஒரு முயற்சி செஞ்சேன். ஃபெய்லியர். எனக்கு ஒரு விபரம் தெரியணும் மகேந்திரன்.”

“சொல்லுங்க”

“உங்க செக் புக்கிலே டி.வி.க்கு பே செஞ்சப்போ, அதோட கவுண்ட்டர்ஃபாயில்ல என்ன எழுதினீங்க?”

“சும்மா ஒரு நினைவுக்காக ராஜப்பான்னு எழுதினேன்.”

“உங்க செக் புக் ரகசியமானாதா? உங்களைத் தவிர வேற யாரும் அதை ஹேண்டில் பண்ணுதுண்டா?”

“வொய் நாட்? வீட்ல பிரேமாகிட்டே என் செக் புக் எடுத்துட்டு வாம்மான்னு சொல்வேன். எடுத்துட்டு வருவா.”

“நான் கேக்கறது ஆஃபீஸ்ல.”

“என் பி.ஏ.அசோக் ஹாண்டில் பண்ணுவான். சமயத்திலே அவனை ஃபில் பண்ணச் சொல்லி கையெழுத்து போட்டு பணம் எடுத்துட்டு வரச் சொல்லிருக்கேன்.”

“அசோக் எப்படிப்பட்டவர்?”

“நைஸ் மேன்”

“அவர்கிட்டே வாகனம் என்ன இருக்கு?”

“ஏன், பைக் வச்சிருக்கான்.”

“சரி, சாயங்காலம் வீட்டுக்கு வர்றேன். பேசலாம். அசோக் எங்கே இருக்கான்? அவன் ஃபாமிலி விவரங்கள் என்ன?”

“ஊர் கன்னியாகுமரி. குடும்பம் அங்கே. இவன் இங்கே மன்த்லி ரூம்ல தங்கிருக்கான்.”

“கல்யாணம்?”

“இன்னும் இல்லை. ஏன் சார் இதெல்லாம் கேக்கறிங்க?”

“ஒரு சின்ன சந்தேகம் அவன் மேல.”

“சேச்சே, அவன் இல்லை சார்.”

“எப்படிச் சொல்றிங்க?”

“குரல் தெரியுதா?”

“என்னால மூணு குரல்ல மாத்தி மாத்தி பேச முடியும். பேசிக் காட்டவா? சாயங்காலம் ஒரு ஐடியா தர்றேன் - அவனை ஏதாவது வேலை சொல்லி வெளியூர் அனுப்பிடுங்க. நாளைக்கு அவன் ரூமை அவனுக்குத் தெரியாம சோதனை செய்யணும். ஈவினிங் பேசலாம். வச்சிட்டாருமா?”

போனை வைத்தார் மகேந்திரன்.

“எக்ஸ்ப்யூஸ் மீ சார்” என்று உள்ளே நுழைந்தான் அசோக்.

இவனா? சேச்சே. கரெக்டாக போனை வைத்ததும் உள்ளே வருகிறான். வெளியில் நின்று கேட்டிருப்பானோ? சேச்சே.

“என்ன அசோக்?”

“உங்க பேருக்கு உள்ளூர் தந்தி ஒண்ணு வந்திருக்கு. கம்பெனி சம்பந்தப்பட்டதா இருக்கும்னு நினைச்சு அவசரப்பட்டு பிரிச்சிட்டேன். ஸாரி. இந்தாங்க.”

வாங்கிப் பார்த்தார்.

‘இன்று முதல் விளையாட்டுத் துவக்கம் - நாய்க்குட்டி’, என்பதை ‘Inru muthal vilayattu thuvakkam - naaikutti’ என்று ஆங்கிலத்தில் டைப் செய்து ஒட்டியிருக்க...

முகம் வெளிறினார் மகேந்திரன்.

20

தந்தியை படபடப்பாக மறுபடி படித்த மகேந்திரன், அசோக் இன்னும் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார்.

“மெசேஜ் உனக்குப் புரியுதா?” என்றார்.

“இன்று முதல் விளையாட்டுத் துவக்கம் - நாய்க்குட்டி” என்று இருக்கு சார். யாரோ, விளையாட்டுக்குக் கொடுத்திருக்கணும். இல்லைன்னா, உங்களுக்கு மட்டும் புரியுற கோட் வார்த்தைகளா இருக்கணும்” என்றான் அசோக்.

குத்திக் காண்பிக்கிறானா?

“அதெல்லாம் இல்லை, அசோக். திருவனந்தபுரத்திலே நாயர் குட்டின்னு எனக்கு ஒரு ஃபிரண்டு உண்டு. அவனை நான் நாய்க்குட்டின்னு கூப்பிடறது. அங்கே ஃபுட் பால் டோர்னமெண்ட் எப்போ ஆரம்பிக்கிறான்னு கேட்டிருந்தேன். இன்று முதல் துவக்கம்னு விளையாட்டா தெரியப்படுத்தியிருக்கான்.”

“சார், ஸ்போர்ட்ஸ் நியூஸ் ரெகுலரா படிப்பேன் நான். இன்னிக்கு ஃபுட் பால் டோர்னமெண்ட் எங்கேயும் ஆரம்பமாகலையே.”

“அப்போ இவனுக்குக் கிடைச்ச தகவல் தப்பா இருக்கலாம். சரி, நீங்க ஃபாக்டரிக்குப் பேர்ய் நான் சொன்னபடி சூபர்வைசர்கிட்டே விஷயத்தைச் சொல்லுங்க.”

அசோக் விலகினதும் மறுபடி தந்தியைப் பார்த்தார்.

இதென்ன சுற்றி சுற்றி வருகிறான் இவன். இன்று விளையாட்டு துவக்கம் என்றால்? என்ன செய்யப் போகிறான்?

ராஜப்பாவுக்குத் தெரியப்படுத்தியாக வேண்டும்.

ஸ்டேஷனுக்கு போன் செய்தபோது இல்லை என்றார்கள். மதியம் லன்ச் நேரத்தில் வீட்டிற்கு போன் செய்தபோது கிடைத்தார்.

தந்தி விஷயத்தைச் சுருக்கமாகச் சொன்னார்.

“எந்த போஸ்ட் ஆபீஸ்ல தந்தி கொடுத்திருக்கான்?”

“மெளண்ட் ரோட்.”

“டயம்?”

“காலை ஒம்போது.”

“ஐ.சீ. ஒக்கே. போனை வச்சிடுங்க. ஈவினிங் விபரங்களோட வர முயற்சி பண்ணேன்.”

“அதுக்குள்ளே அவன்...”

“என்ன பண்ணுவான்னு எதிர் பார்க்கறிங்க? உங்களை டீமில்ன்னு ஷூட் பண்ணுவான்னா? நோ. அது அவன் நோக்கமா இருந்தா இப்படி மசமசன்னு செயல்பட மாட்டான். இது முதல் விளையாட்டுன்னு தானே கொடுத்திருக்கான். நிச்சயமா அதில்லை, வேற எதுவும் இல்லை, இதெல்லாம் சும்மா பூச்சாண்டி வேலை, பயப்படாதீங்க.”

ஆனாலும் பயப்பட்டார்.

ராஜப்பா மெளண்ட் ரோட் போஸ்ட் ஆபீஸ் முன் வண்டியை நிறுத்தி, சர்ரக் என்று பூட்ஸ் சப்தங்களோடு உள்ளே வந்து போஸ்ட் மாஸ்டரை சந்தித்தார்.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி சார். ஒரு விசாரணை தொடர உங்க உதவி தேவை.”

“சொல்லுங்க சார்.”

“முதல்ல என் அடையாள கார்டைப் பார்த்துங்க” என்று காட்டினார்.

“இட்ஸ் ஆல் ரைட். சொல்லுங்க.”

ராஜப்பா ஒரு குறிப்பு கடிதத்தை நீட்டினார்.

“இந்த மகேந்திரவன்ங்கிறவருக்கு இந்த ஆபீஸ்லேர்ந்து காலையில ஒம்போது மணிக்கு இதிலே எழுதி இருக்கிற மெட்டர் தந்தி மூலம் அனுப்பப்பட்டிருக்கு. இந்த தந்தி ஃபாரத்தை நான் பார்க்கணும். இந்த தந்தி ரிசீவ் பண்ணின கிளார்க்கையும் பார்க்கணும்.”

“வெய்ட் பண்ணுங்க” என்று அவரே எழுந்து சென்றார்.

பதினைந்து நிமிடங்களுக்குப் பின், அவர் தந்தி ஃபாரத்தோடும், ஒரு இருபது வயது இளம் பெண்ணோடும் வந்தார்.

ராஜப்பா வாங்கிப் பார்த்தார். அனுப்புவோர் விலாசம் என்கிற பகுதியைப் பார்த்த அவர் முகம் கறுத்தது.

மகேந்திரனின் வீட்டு முகவரியே எழுதப்பட்டிருந்தது. கில்லாடி!

ஏற்கனவே மகேந்திரன் காட்டின, காரில் வைக்கப்பட்ட கடிதத்தில் இருந்த அதே கையெழுத்துதான், இதுவும்.

நிமிர்ந்த ராஜப்பா அந்த பெண் லேசான நடுக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, “பயப்படாதம்மா, சும்மா, சில விபரம் வேணும். அவ்வளவுதான். இந்த தந்தியை நீதான் வாங்கிக்கிட்டியா?”

“ஆமாம் சார்.”

“நல்லா ஞாபகமிருக்கா?”

“ஞாபகமிருக்கு.”

“எதனால்?”

“தமிழ் வாக்கியத்தை வித்தியாசமா இங்கிலீஷ்ல அமைச்சி இருந்ததாலே. ரெண்டாவது நாய்க்குட்டின்னு படிச்சதும் சிரிப்பு வந்துடிச்சி. என் கொலீக்கிட்டே கூட சொல்லிச் சிரிச்சேன். அதனால் ஞாபகம் இருக்கு.”

“ரொம்ப நல்லதாப் போச்சு. அந்தாளு எப்படி இருந்தான்?”

“ஆளா?”

“இந்த தந்தி கொடுக்க வந்த ஆளும்மா.”

“இந்த தந்தியைக் கொடுத்தது பெரியவங்க இல்லை சார். ஒரு சின்னப் பையன். கவுண்ட்டர் உயரம் கூட இருக்க மாட்டான். கையை எகித்தான் பாரத்தையே உள்ளே நீட்டினான்.”

‘மைகாட்! அவன் பவே கில்லாடி!’

“நீங்க சந்தேகப்படலையா?”

“இல்லை சார்! இது மாதிரி சின்னப் பையங்க வர்றது சகஜம். ஆனா கேட்டேன்! நீயா தந்தி கொடுக்கறேன்னு.”

“என்ன சொன்னான்?”

“வெளில நின்று யாரோ குடுக்கச் சொன்னாங்களாம். இவனுக்கு ஐம்பது பைசா தர்றேன்னாங்களாம். அதுக்கு மேல கேக்கலை நான். ரசீது போட்டு குடுத்து அனுப்பிட்டேன்.”

“அந்தச் சின்னப் பையன் முகம் ஞாபகம் இருக்கா?”

“முழு முகமும் தெரியலை. மண்டையும், கண்ணும்தான் தெரிஞ்சது. அப்புறம் அவன் வெளில போனப்போ பின் பக்கம்தான் பார்த்தேன். பத்து, பதினோரு வயசுதான் இருக்கும். புளு கலர் சட்டை போட்டிருந்தான்.”

“உங்க பேரென்ன?”

“சியாமளா.”

“மிஸ் சியாமளா, யு மஸ்ட் ஹெல்ப் மி. அம்பது பைசாவுக்கு ஆசைப்பட்டு இந்த காரியம் செஞ்ச பையன் வேற யார் கூடயாவது வந்த பையனா இருக்க முடியாது. வேலையில்லாம இங்க பக்கத்தில்தான் எங்கேயாவது சுத்திக்கிட்டிருக்கிறவனா இருக்க

முடியும். நீங்க என்னோட ஒரு அரை மணி நேரம் ஒதுக்கி வெளில வர முடியுமா?”

அவள் போஸ்ட் மாஸ்டரைப் பார்த்தாள்.

“போயிட்டி வாம்மா.”

இருவரும் வெளியே வந்தார்கள்.

“மிஸ் சியாமளா, நல்லா பாருங்க. அந்தப் பையன் இங்கே எங்கேயாவது தென்படறானான்னு.”

அவள் உன்னிப்பாக பார்க்க ஆரம்பித்தாள்.

பின் பிளாட்பாரத்தின் இரண்டு திசைகளிலும் கொஞ்ச தூரம் நடந்து திரும்பினார்கள். பின் போஸ்ட் ஆபீஸ் நேரெதிரே உள்ள சுரங்கப்பாதையில் இறங்கி உள்ளே தேடினார்கள். இல்லை.

கிட்டத்தட்ட முக்கால் மணிநேரம் அலசிவிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

“ஓக்கே. உங்க ஒத்துழைப்புக்கு தாங்க்ஸ்ங்க. இந்தாங்க, இதில் என் ஸ்டேஷன், வீடு ரெண்டு போன் நம்பரும் இருக்கு. அந்தப் பையனை நீங்க எப்போ பார்த்தாலும் சரி, உடனே மத்தவங்ககிட்டே சொல்லி சாமர்த்தியமா பிடிச்சி வச்சிக்கிட்டு எனக்கு போன் செய்ங்க.”

“சரி சார்” என்றாள் ஜாக்கெட்டின் உடலும், கைப் பகுதிகளும் இணையுமிடங்கள் வெகுவாக வியர்த்துப் போன சியாமளா.

இரவு ஏழரை மணிக்கு ராஜப்பா, மகேந்திரனின் பங்களா போர்டிகோவில் தன் பைக்கை நிறுத்தி இறங்கினார்.

கதவைத் திறந்த மாணிக்கம், “வாங்க சார், நீங்க வந்த உடனே உங்களை மாடிக்கு அவர் ரூமுக்கு வரச் சொன்னார்” என்றான்.

ஷலி கழற்றிவிட்டு, மாடிக்கு வந்து, கதவைத் தட்டி, உள்ளே வந்த போது... மகேந்திரன் புகையும் சிகரெட்டுடன் பிஸ்னெஸ் மேகசின் ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். இவரைப் பார்த்ததும் மலர்ந்தார்.

ராஜப்பா அவர் எதிரில் அமர்ந்து, “எவ்ரிதிங் ஆல்ரைட்?” என்றார்.

“ம்” என்றார் மகேந்திரன்.

“மௌண்ட் ரோட் போஸ்ட் ஆபீஸ்ல விசாரிச்சேன். அவன் பெரிய கில்லாடியா இருக்கான் மகேந்திரன். அட்ரஸ்னு உங்க வீட்டு அட்ரஸையே கொடுத்திருக்கான். இவனே ஃபாரம் கொடுக்காம ஒரு சின்னப் பையனை விட்டுக் கொடுத்திருக்கான். ஜாக்கிரதையான ஆசாமியாதான் தெரியுது.”

கதவைத் தட்டி விட்டு மாணிக்கம் வந்து உள்ளே, கையில் ட்ரே மேல் காபிக் கோப்பைகளுடன் வந்து வைத்து விட்டுப் போனான்.

“எங்கே உங்க டாட்டர்?”

“இன்னிக்கு காலேஜ்ல டிராமா ஃபெஸ்டிவல்லன்னு போயிருக்கா?”

“ஏன் அனுமதிச்சேங்க?”

“ஏன்?”

“இப்படி ஒரு மிரட்டல் வந்திருக்கறப்போ நாம பாதுகாப்பு சைடில இருக்க வேணாமா? பிரேமா உங்க டாட்டர் சார். உங்க மேல அவனுக்கு இருக்கிற ஆத்திரத்தை அவன் உங்க பொண்ணு மேல காட்ட நினைக்கலாமில்லையா?”

“சார்... என்ன நீங்க பயமுறுத்தறிங்க?”

“இல்லை மிஸ்டர் மகேந்திரன், நாம ரிஸ்க் எதுவும் எடுக்கக்கூடாது. அவன் லெட்டர் வச்சதிலும், போன்ல பேசினதிலும், தந்தி கொடுத்ததிலும் விளையாட்டுத்தனம் இருந்தாலும், கூடவே விபரீதமும் தெரியுது. அவனை ஒரு நல்ல புத்திசாலியா கற்பனை பண்ணேன் நான். அவன் நடவடிக்கை என்னன்னு தெரியாத பட்சத்தில் நாம் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையா இருக்கறதுதான் நல்லது.”

“எனக்கு பதறுதுங்க. ராஜப்பா, நான் போய் அவனை கூப்பிட்டுட்டு வந்துட்டுமா?”

“ஏன் பதர்றிங்க? தனியா போயிருக்காளா?”

“பெரிய வண்டி வேணும்னா, அனுப்பிச்சேன். டிரைவர் போயிருக்கான்.”

“பின்னே ஏன் பதர்றிங்க. காலேஜுக்கு போன் பண்ணி உங்க மகளோட பேசுங்க. ஏதாச்சும் அர்ஜெண்ட்டுன்னு தகவல் சொல்லி புறப்பட்டு வரச் சொல்லுங்க உடனே. ஃபெஸ்டிவல் முக்கியமில்லை.”

“வாஸ்தவம்” என்று மகேந்திரன் டயல் செய்ய... ராஜப்பா காபி குடிக்க ஆரம்பித்தார்.

“ஹலோ, நான் உங்க ஸ்டூடண்ட் பிரேமாவோட ஃபாதர் மகேந்திரன் பேசறேன். யெஸ், யெஸ். அந்த பிரேமாதான். நான் உடனே பேசணுமே அவகூட. ஓ யெஸ் லைன்ல இருக்கேன்... ஹலோ பிரேமாவா?”

“ஆமாம் டாடி. ஹால்ல மைக்ல கூப்பிட்டுச் சொன்னாங்க. எதுக்கு டாடி இவ்வளவு அவசரமா கூப்பிடறிங்க?”

“ஒரு முக்கியமான விஷயம் பிரேமா. நீ உடனே புறப்பட்டு வா.”

“மொத்தம் நாலு டிராமா டாடி. இப்பத்தான் ரெண்டாவது நாடகம் நடக்குது. முடிஞ்சதும் வர்றேனே... ப்ளீஸ்...”

“ஹெல் வித் யுவர் டிராமாஸ், சொன்னதை செய்! காரை எங்கயும் அனுப்பலையே?”

“இல்லை. வெளிலதான் நிக்கிறது.”

“உடனே புறப்பட்டு வரணும் நீ.”

“சரி டாடி” என்றாள் தயக்கமாய்.

ரிசேவரை வைத்து விட்டு ராஜப்பாவிடம் பேசினார். மணி எட்டு, மணி எட்டரை, மணி ஒன்பது, மணி ஒன்பதரை... கல்லூரியிலிருந்து பதினைந்து நிமிடத்தில் வந்து விட வேண்டிய கார் இன்னும் வரவில்லை.

21

மகேந்திரன் கலக்கமாய் ராஜப்பாவை பார்த்தார்.

“காலேஜ்லேர்ந்து வீடு பதினஞ்சு நிமிஷம்தான் சார்!”

“மணி இப்போ ஒம்போதரை, எத்தனையோ பதினஞ்சு போய்டுச்சி. மறுபடி போன் செய்ங்க. நாடக ஆர்வத்திலே உட்கார்ந்திருக்கலாம்.”

மகேந்திரன் மறுபடி போன் செய்ய.. எடுப்பதற்கு எவருமில்லை. பத்து ரிங் பார்த்து விட்டு வைத்தார்.

“வண்டி எடுங்க, பார்த்து விட்டு வந்துடலாம்.”

மகேந்திரனும், ராஜப்பாவும் பியட் எடுத்துப் புறப்பட்டனர்.

“நிதானமா ஓட்டுங்க மகேந்திரன். வழக்கமாப் போற ரூட்ல போங்க.”

வழியெல்லாம் எதிர்ப்படும் இரட்டை வெளிச்சம் எல்லாம் தன் காரா, தன் காரா என்று பரபரத்தார்.

கல்லூரி வாசலில் நாடக விழா பேனர் படபடத்தது. உள்ளே ஆடிட்டோரியம் வாசலில் மின்சார ஜாலங்கள். கார்கள் சிதறி நின்றன. பியட்டை நிறுத்தி இறங்க... மகேந்திரன் நகர்ந்து, நகர்ந்து எல்லா கார்களையும் உற்று உற்றுப் பார்த்தார்.

“இல்லை ராஜப்பா. நம்ம வண்டியைக் காணோம்.”

காக்கி பாண்ட் வாட்ச்மேன் கையில் குச்சியோடு வந்து “இன்னா சார்?” என்றான்.

“பிரேமா தெரியுமா உனக்கு? காண்டேஸா கார்ல வந்த உங்க காலேஜ் ஸ்டேண்ட்.”

“தெரியுமாவா? நல்லா கேட்டிங்க. கேக்காமலே அஞ்சும், பத்தும் வச்சுக்கோன்னு திணிக்கும். அப்பவே புறப்பட்டுப் போய்டுச்சே.”

“நல்லாத் தெரியுமா?”

“நல்லா. வழக்கமா பியட் கொண்டாரும். இன்னிக்கு பெரிய வண்டி. அதிசயமா டிரைவரு வந்தான். பீடிக்குத் தீக்குச்சி என்கிட்டேதான் வாங்கினான். எம்.ஜி.ஆரு பேசறாரா, இல்லையான்னு பேசிக்கிட்டிருந்திச்சி. பாதி விழா நடக்கறப்பவே படக்குன்னு வந்துடிச்சி பாப்பா. அப்பா போன் பண்ணார், போகணும்னு டிரைவரைக் கூப்பிட்டிச்சு. போயாச்சே. நீங்கதான் அப்பாவா?”

“போனப்போ எத்தனை மணி இருக்கும்?” என்றார் ராஜப்பா.

“மணி பார்க்கலை. ஒண்ணரை மணி நேரமாச்சுன்னு நினைக்கிறேன். என்னாச்சு? வீட்டுக்கு வரலையா?”

“டிரைவர் தண்ணி போட்டிருந்தானா?”

“சேச்சே”

“சரி, வாங்க மகேந்திரன் போலாம். ஏம்ப்பா. வாசலை விட்டு இறங்கின வண்டி வலப்பக்கம் திரும்பிச்சா? இடப்பக்கமா?”

“வலப்பக்கம்தான்.”

“நம்ம வீட்டுக்கு சரியான திசைதான். எங்கே போனாங்க? எனக்கு பதறுது சார்” என்றார் மகேந்திரன் குரல் குறைந்து.

“வாங்க. தேங்கி நிக்கிறதில புண்ணியமில்லை. ஒண்ணுமில்லை. பார்க்கலாம். நான் ஓட்டேன் வண்டியை.”

ராஜப்பா காரோட்ட... துடுக் என்று எந்த வினாடியும் உடைத்துக் கொள்ளலாம் போல் முகம் வைத்துக் கொண்டு அருகில் அமர்ந்து மகேந்திரன் ஜன்னலுக்கு வெளியே அலை பாய்ந்தார்.

வழியில் தட் தட் என்று வந்த டிராஃபிக் சார்ஜெண்ட்டைக் கை காட்டி, காரை ஓரங்கட்டி நிறுத்தி, “நீங்க கார்லயே இருங்க” என்று ராஜப்பா அவரை அணுகி குசுகுவென்று பேசினார்.

அந்த டிராஃபிக் போலீஸ் இளைஞன் ஷவரம் செய்த தாடையைத் தடவி மௌனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டு, தலையை குறுக்கில் அசைத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்புறம் பைக்கின் வயர்லெஸ் செட்டின் மைக்ரோ போனில் பேசினான்.

ராஜப்பா காருக்கு வந்து, “காண்டேஸா கலர் தெரியும். நம்பர் என்ன?” என்று தெரிந்து கொண்டு போய் மேலும் பேசிவிட்டு, பேனாவால் அவனுக்கு என்னவோ எழுதித் கொடுத்து கை குலுக்கி விலகி காருக்கு வந்தார்.

“என்ன சார்?”

“பதட்டம் மட்டும் படாதீங்க. வழில ஆக்ஸிடென்ட் எதுவும் உண்டான்னு கேட்டேன்.”

“என்னவாம்?”

“ஒரு மாட்டு வண்டி பாலத்தோட கட்டை செவுத்தில மோதிப் பேத்துடிச்சாம். தவிர.. கார் விபத்து எதுவும் இல்லை.”

“கடவுளே... இது அவனோட...”

“அவசரப்பட வேணாம். வயர்லெஸ் டிராஃபிக் போலீஸ் முழுக்க தகவல் சொல்லியாச்சு. கார் என்ன சின்னப் பொருளா? காணாமப் போக்கிடறது சுலபமில்லை. வீட்டு போன் நம்பர் தந்திருக்கேன். தகவல் வந்தாலும் நிமிஷத்திலே. கவலைப்படாதீங்க.”

“கார் கிடக்குதுங்க குப்பை! பிரேமா எங்கே?”

“காரன்னா கார் மட்டுமா? கார்ல இருக்கிறவங்களைத் தெரிஞ்சுக்கத்தானே கார்த்தேடல்? யானையோட பாகன் ஓடிட்டான்னா... யானையைத் தானே முக்கியமா தேடணும்? அதானே சுலபம்?”

“இப்ப எங்கே போறோம்?”

“நேரா உங்க வீட்டுக்கு. கார் வந்திருக்கலாம். ஒரு வேளை நியாயமான காரணம் எதுவும் இருக்கலாம். இல்லை, ஏதாச்சும் தகவலாவது வந்திருக்கலாம்.”

வீட்டிற்கு வந்தார்கள். போர்ட்டிகோவில் கார் இல்லை. கதவு திறந்த மாணிக்கம் கேட்டதற்கு “போன் எதுவும் வரலையே” என்றான்.

கீழே முன் ஹாலில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“மாணிக்கம், தண்ணி கொண்டா”

“மகேந்திரன், நான் சொல்றதைக் கேக்கிறங்களா?”

“என்ன?”

“உங்க பெண்ணுக்கு நானாச்சு. ரெண்டு கார்டினால் போட்டுட்டுத் தூங்குங்க. பொண்ணைக் கொண்டாந்து சேர்த்துட்டுத்தான் வீடு, தூக்கம் எனக்கு. நீங்க பதட்டமா, கலவரமா புலம்பிட்டே இருந்தா... என் புத்தி மழுங்கிப் போகும்.”

“என்ன சார் இது? காலேஜை விட்டுப் புறப்பட்ட காரைக் காணோம். பொண்ணைக் காணோம். தகவலைக் காணோம். ஏற்கனவே மிரட்டல் இருக்கு. பத்து மாத்திரை போடுங்களேன், எவனுக்கு தூக்கம் வரும்?”

“சரி, வராது. ஆனா புலம்பக் கூடாது. தைரியமா இருக்கணும். சரியா?”

“என்னை நெருப்புத் தீண்டினா எனக்குத்தான் உறைக்கும்.”

“எனக்கும் தீண்டனுன்றிங்களா?”

“சேச்சே. என் கவலை. என் பதட்டம். உங்களை நோக்கிக்குமின்னு நோக்கமில்லை.”

ராஜப்பா போனை எடுத்து மடியில் வைத்து தன் வீட்டுக்கு முதலில் போன் செய்தார். எதுவும் விசேஷம் உண்டா என்றார். முக்கிய போன்கள் உண்டா என்றார். பெருமூச்சு விட்டார். ஸ்டேஷனுக்கு போன் செய்து குறிப்புகள் கேட்டுக் கொண்டு யோசனைகள் சொன்னார். வைத்தார்.

“மாணிக்கம், சூடா ஒரு டீ கொண்டா” என்றார்.

நகம் கடித்துத் துப்பும் மகேந்திரனைப் பார்த்தார்.

“மூணு நிமிஷமா, நாலு நிமிஷமா?”

“என்ன?”

“மிஞ்சிப் போனா அஞ்சு நிமிஷமா? எங்கே வந்து நிக்குது பார்த்திங்களா? வேலியோட தான் பாட்டுக்குப் போயிட்டிருந்த ஓணாணை எடுத்து...”

“என்னை வதைக்காதீங்க. ராஜப்பா, நூறு தரம் அதுக்காக மானசீகமா அழுதாச்சு. எல்லாருக்குள்ளேயும் குரங்கு இருக்கு. என் குரங்கு அந்த சந்தர்ப்பத்திலே சங்கிலி அறுத்துப் பாய்ஞ்சிடிச்சி.”

“பாஞ்சது தப்பில்லே மகேந்திரன். பாய்ஞ்ச இடம் தப்பு. காசுக்கு பூ அடுக்கின மெத்தை எத்தனை இருக்கு? வேலி பிரிச்சி பயிர் அறுக்கறதுன்னா... ஷாக் அடிச்சா வாங்கிக்கத்தான் வேணும்.”

“என்னைக் குத்தறதிலே உங்களுக்கு சந்தோஷம். செய்ங்க.”

“சரி விடுங்க. மாணிக்கம் வர்றான்.”

டீ சாப்பிட்டு விட்டுக் காத்திருக்க... டெலிபோன் அடித்தது. ராஜப்பா எடுத்து, “ஆமா, ராஜப்பா தான் சொல்லுங்க” என்றார்.

மகேந்திரன் நிமிர்ந்தார்.

“எங்கே, பீசலயா? காந்தி சிலைகிட்டேயா? சரி, யாரும் இல்லை? சரி, ரொம்ப தாங்கல். மெக்நானிக்கை அழைச்சுட்டுப்போயி... நான் பார்த்துக்கறேன். ரொம்ப தாங்கல்ங்க. பேர் என்ன சொன்னிங்க? கணேசனா? மறக்க மாட்டேன்.”

வைத்து விட்டு எழுந்தார்.

“என்ன சார்?”

“நமம கார் காந்தி சிலை கிட்டே கடல் காத்து வாங்கிட்டிருக்காம். உள்ளே யாருமில்லையாம். நாலு கதவும் சுத்தமா சார்த்திப்

பூட்டிருக்காம். சுத்து வட்டாரத்தில யாருதுடா காருன்னு விசாரிச்சாராம். எல்லாரும் எனக்குத் தெரியாதுன்றாங்களாம்.”

“அய்யோ! அப்படின்னா?”

“இப்ப நாம மெக்கானிக்கை அழைச்சுப் போயி...”

“எதுக்கு மெக்கானிக்?”

“சாவி இல்லையே நம்மகிட்டே?”

“மாத்து சாவிக்கு கொத்து வச்சிருக்கேன்.”

“வெரிசூட். எடுத்துட்டு கிளம்புங்க.”

“பிரேமா எங்க சார்?”

“காருக்குள்ளே தகவல் இருக்கலாம்.”

வந்து... காற்றில் காலர்கள் படபடக்கத் திறந்துபார்த்த போது தகவல் ஏதுமில்லை. ஸ்டியரிங்கில், டேஷ் போர்டில், எங்கும்... எதுவும் அசங்கவிலை. ராமையா, பிரேமாதான் இல்லை.

“நில்லுங்க” என்று சற்றுத் தள்ளி வரிசையாய் புல்லில் படுத்து தம்மடித்த இளைஞர்களை அணுகினார் ராஜப்பா. அப்புறம் சற்றுத் தள்ளி காரின் கதவுகளைத் திறந்து வைத்து ஒரு சேட்டுக் குடும்பம் அந்த பத்தரை இரவில்தான் ஒன்று சேர்ந்து சுகமாய்ப் பேச நேரம் கிடைத்து. டேப் அலற... அதை மீறிப் பேசிக் கொண்டு இருந்தவர்களைத் தொல்லைப்படுத்தி விட்டுத் திரும்பினார்.

“ரொம்ப நேரமா நிக்குன்னு மட்டும் சொல்றாங்க. வந்ததோ, ஓட்டினவனையோ யாரும் கவனிக்கலை” என்றார்.

“நம்ம வீடு எங்கே இருக்கு? பீச் எங்கே இருக்கு? இதுக்கு என்ன அர்த்தம்?”

“வீட்ல போய்ப் பேசுவோம். நீங்க இதை எடுங்க. நான் அதை எடுக்கறேன். உடைஞ்சுடாம வாங்க.”

ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் மறுபடி வீடு வந்தார்கள்.

“சார் போன் வந்துச்சி” என்றான் மாணிக்கம்.

“யாரு?”

“பேரு சொல்லலை. அய்யா பேரைச் சொல்லி கேட்டாங்க. ஆம்பளை ஆளுதான். சின்ன வயசுக் குரல். வீட்ல இல்லைன்னேன்.

கொஞ்சம் கழிச்சுக் கூப்பிடறேன்னாரு.”

“சரி, நீ சமையக்கட்ல படுத்துக்க போ”

போனதும்... ராஜப்பாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார் மகேந்திரன். “சார், எனக்கு ஒரே குழந்தை. பிரேமா தளிரு. பாவம். எதுவுமே தெரியாது. எப்படியோ காப்பாத்துங்க. எத்தனை லட்சம் வேணும்?”

“பணத்தில அடங்கறவனாத் தெரியலையே மகேந்திரன்! மறுபடி பேசுவான். பேசுங்க. கொஞ்சம் இறங்கித்தான் ஆகணும்னு நினைக்கிறேன். நம்மை விட புத்தில பலமாய் இருக்கான் அவன். பிடிவாதமா மூர்க்கம் தெரியுது. எதிர்க்கிறதிலே மூளை தெரியுது. உறுதி தெரியுது. என்கிட்டே கெஞ்சறதை அவன் கிட்டே கெஞ்சுங்க. கண்டுபிடிக்கறது அப்புறம். சேதமில்லாம பொண்ணு வேணும் முதல்ல. பலம் குறையறப்போ போர்ல வெள்ளை கொடி உசத்தறது தப்பில்லை. ஆளும், அம்பும் சேர்ந்து அப்புறமா திருப்பி தாக்கலாம். அது அப்புறம். இப்போ நமக்கு பிரேமா வேணும்.”

டெலிபோன் ஒலித்தது.

22

“நீங்களை எடுங்க மகேந்திரன். நான் காதோட வைச்சி கேக்கறேன்” என்றார் ராஜப்பா.

லேசாய் நடுங்குகிற விரல்களுடன் போனை எடுத்தார் மகேந்திரன்.

“ஹலோ, மகேந்திரன்”

“வணக்கம் சார்.”

அவனேதான்!

“வணக்கம் சொன்னா பதிலுக்கு வணக்கம் சொல்றதில்லையா?”

“தம்பி, நீ யாரா இருந்தாலும் சரி, உனக்குத் தெரிஞ்சது கொஞ்சம் விபரங்கள். மிச்சத்தை நீயா கற்பனை பண்ணி ஒரு முடிவுக்கு வந்து அநாவசியமா என்னை அலைக்கழிக்கறே. என் பிரேமா எங்கே?”

“யாரு பிரேமா?”

“வினையாடாதே. ப்ளீஸ், அவளை விட்டுடு.”

“யாரை?”

“பிரேமாவை?”

“எந்த பிரேமா? எனக்கு ஆயிரம் பிரேமாவைத் தெரியும்.”

“என் பொண்ணைக் கார்லேர்ந்து கடத்திட்டுப் போகலை? டிரைவரை என்ன செஞ்சே?”

“கடத்திட்டுப் போனேனா? நானா?”

“போதும்பா கிண்டல்.”

“என்ன கிண்டல் மிஸ்டர் மகேந்திரன். உங்களுக்கு தெரிஞ்ச கொஞ்சம் விவரங்களை வச்சிக்குட்டு.... மிச்சத்தை நீங்களா கற்பனை பண்ணி ஒரு முடிவுக்கு வந்து அநாவசியமா என்னை அலைக்கழிக்கிறிங்க. எப்படி? சொரக்குன்னு குத்துது. இல்லை?”

“பிரேமாவை எங்க வச்சிருக்க?”

“என் மடியிலே...”

“டேய்!”

“.... வச்சிக்கணும்னு ஆசை. இன்னும் செய்யலை.”

“பாவி!”

“அப்புறம்?”

“ஸ்கவுண்ட்ரல்.”

“அப்புறம்?”

“ப்ளீஸ்... அவளை விட்டுடு.”

“மகேந்திரன், நான் சொல்லாமலேயே... பிரேமா என்கிட்டதான் இருக்கான்னு எப்படி தீர்மானிச்சிங்க?”

“லெட்டர் எழுதி வைக்கிறே. போன்ல மிரட்டே. தந்தி கொடுக்கிறே. கார் சம்மந்தமில்லாத இடத்தில நிக்கிது. பொண்ணைக் காணோம். வேற யாரு?”

“ஆக... சூழ்நிலைகளை வச்சும் தீர்மானத்துக்கு வரலாமில்லையா?”

“ஆமாம்.”

“அப்படித்தான் நானும் வந்தேன் - நீங்கதான் ஸ்வர்ணாவைக் கொலை செஞ்சிங்கன்னு.”

குப்பென்று வியர்க்க மகேந்திரன் சைடில் திரும்பி ராஜப்பாவைப் பார்த்துக் கொண்டார்.

“என்ன பேச்சைக் காணோம்?”

“தம்பி, நாம நேர்ல பேசலாம்.”

“பஞ்சாப் தேர்தல் பத்தியா?”

“எல்லாம் பேசலாம். உன் நோக்கம் என்ன?”

“உண்மை தெரியணும்.”

“என்ன உண்மை?”

“ஸ்வர்ணாவை ஏன் கொலை செஞ்சிங்க?”

“இல்லை. இல்லை. இல்லை.”

“நானும் பிரேமாவை கடத்திட்டு வரலை, வரலை, வரலை.”

“போன்ல பேச வேணாம் தம்பி. பேரென்ன சொன்னே?”

“பிரேமா.”

“உன் பேரு...”

“எப்போ சொன்னேன்?”

“சொல்லேன்.”

“நாய்க்குட்டி. மகேந்திரன். நான் கழுவின மீன். சொக்குப் பொடி செல்லாது.”

“ரைட், எதுக்காக போன் செஞ்சே?”

“அதாவது பிரேமாவை நான் என்ன செய்யப் போறேன்னு கேக்கிறிங்க.”

“ஆமாம்.”

“நீங்க ஸ்வர்ணாவை என்ன செஞ்சிங்களோ, அதேதான்.”

“அய்யோ! அவளைத் தொட்டுடாதே!”

“வாரே வா! இந்தப் பதிலுக்குத்தானே இவ்வளவு மெனக்கெட்டேன். ஆக... ஸ்வர்ணாவை நீங்க தொட்டிங்க? எங்கே?

உங்க ஆபீஸ் தனி ரூம்ல. எப்போ? அவளை மறந்து உள்ளே வச்சி எல்லாரும் பூட்டிட்டுப் போனதும். எப்படி? அவ உங்களுக்கு போன் செஞ்சா, நீங்க போனாங்க. கட்டிடத்தில் ஆளே இல்லை. தொட்டிங்க கதவை சாத்திட்டு. அதான் அவ சாவோட ஆரம்பம். சரியா நான் சொல்றது?"

கிறுகிறு என்று மயக்கமே வந்தது. கூடவே கோட்பாக்கெட்டுக்குள் உட்கார்ந்து வந்து பார்த்தவன் மாதிரி... அத்தனையும் சொல்கிறான். கடவுளே, இது எப்படிச் சாத்தியம்?

அருகே ராஜப்பா இல்லை. அவர் பக்கத்து வீட்டு டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்ச் மனிதர்களைத் தொடர்பு கொண்டு பேசிக் கொண்டிருக்க...

தான் நிறுத்தாமல் பேச்சைத் தொடர வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தார்.

"சரி, தூக்கமா வருது. போனை வைக்கட்டுமா? நாளைக்குப் பேசலாமா?"

"அய்யோ! வச்சுடாதே, வச்சுடாதே. இதோ பாரு - திருப்பித் திருப்பிச் சொல்றேன். எதுவுமே நடக்கலை. சூழ்நிலை என்னை சந்தேகப்பட வைக்குது. ஸ்வர்ணா போன் செஞ்சது உண்மை. நான் சாவி எடுத்துட்டுப் போனது உண்மை. கதவைத் திறந்து சீக்கிரம் போம்மா, நேரமாச்சுன்னு அனுப்பி வைச்சதும் உண்மை.

"அப்புறம் நேரா கிணத்துக்குப் போய் தற்கொலை செஞ்சுக்கிட்டாளா?"

"தம்பி, நேர்ல பேசுவோம்ப்பா."

"இருக்கட்டும். பீசல் காந்தி சிலைகிட்டே கார் நிக்கிது. எல்லா கதவையும் பூட்டிட்டேன். சாவி என்கிட்டே இருக்கு. உங்க கிட்டே மாத்து சாவி இருக்கா?"

கொஞ்சம் யோசித்து.

"இல்லையே..."

"சரி, அனுப்பி வைக்கிறேன். போய் காரை எடுத்துக்கங்க."

"டிரைவரு எங்கே?"

"சொத்தை ஆளா வச்சிருக்கிங்களே... நாப்பத்தஞ்சு வயசிலையே தலை எல்லாம் நரை. தம் பத்தாது. கொஞ்சம் இளம் ஆளா வச்சுக்கக் கூடாது? மயக்கமா கிடக்கிறான். என்கிட்டே தான் கிடக்கிறான். தெளிஞ்சதும் வந்து சேருவான், தானாக."

"பிரேமா?"

"உங்க வீட்டு வசதியிலே ஒரு வசதி குறையாமத் தூங்க வச்சிருக்கேன். சுகமாத் தூங்கறா. கவலைப்படாதிங்க. அவசரப்பட்டு கை வச்சிட மாட்டேன்."

"என்னதான்யா எதிர்பார்க்கறே?"

"ஸ்வர்ணாவை நான்தான் கற்பழிச்சுக் கொன்னேனு போர்டு எழுதி கழுத்தில மாட்டிக்கிட்டு அண்ணா சாலையில் ஊர்வலம் வரணும் ஒத்தையா, வர்றிங்களா? மகேந்திரன். கொசு கடிச்சா அதை நளினமா பிடிச்ச ஜன்னல் வழியா வெளில விட்டு புறந்து போன்னு சொல்லிடுறிங்களா? கொசு கடிச்சதுக்கே அத்தனை வேகம்னா... ஒரு அழகான உயிரையே கசக்கிக் குடிச்சிருக்கியே மேன் - என் வேகம் சாதாரணமானதா? நீங்க ஒத்துக்கப் போறதுமில்லை. என் வேகம் குறையப் போறதுமில்லை. பார்த்துடலாம். உங்க ராஜப்பா கிட்ட சொல்லி பட்டாளத்தையே துணைக்குக் கூப்பிட்டு... முடிஞ்சா உங்க பொண்ணை மீட்டுக்கங்க. கார் சாவி வரும். போனை வைங்க."

படக்கென்று எதிர்முனை வைக்கப்பட... மகேந்திரன் தன் நெற்றியில் பச்சென்று அடித்துக் கொண்டு சோபாவில் சரிந்தார்.

சோர்வாய் உள்ளே வந்த ராஜப்பா, "கால் ட்ரேஸ் பன்றது சுலபமில்லை மகேந்திரன். முதல்லயே செஞ்சிருக்கணும். விட்டாச்சு. நான் கேட்காம விட்டதிலேந்து சொல்லுங்க."

குரல் கம்ம சொன்னார்.

"உங்க வீட்டு வசதியில ஒண்ணு குறையாம பிரேமாவுக்கு அமைச்சிருக்கானா... அது பங்களாவா? இல்லை நட்சத்திர ஹோட்டலா? இவன் பணக்காரனா? இல்லை நடுத்தட்டா? காரை விட்டுட்டான் முன்னெச்சரிக்கையா. சகலமும் சொல்றான். யாருக்குமே தெரியாதுன்னு நீங்க சாதிக்கிறிங்க. பின்னே இவன் பிட்டுப் பிட்டு வைக்கிறது எப்படி? மை வித்தையா? இல்லை ஸ்வர்ணா பேயாப் போய் சொன்னாளா? எதை நம்பச் சொல்றிங்க மகேந்திரன்?"

“எல்லா விவாதமும் அப்புறம். மொதல்ல பிரேமாவைக் காப்பாத்தணும்.”

“பணம் இல்லை அவன் நோக்கம்; பழி! மாறாத பழி! இவனை எதிலே மடக்கறதுன்னுதான் புரியலை. திட்டமிட்டு செய்றான். கார் டிரைவரை அனுப்பிடறேனங்கறான். வரட்டும். உபயோகமா தகவல் கிடைக்கலாம். காருக்கு மாத்து சாவி இல்லைன்னு சொன்னது புத்திசாலித்தனம் மகேந்திரன். அனுப்பி வைக்கிறேன்னு சொல்லி இருக்கான். எப்போ அனுப்புவான்?”

“தெரியலையே...”

“நாம கார் எடுத்துட்டு வந்தது அவனுக்குத் தெரியலை.”

“ஆமா.”

“அனாதையா ஒரு கார் நிக்கிறதை அவன் விரும்ப மாட்டான். அதனால ராத்திரிக்குள்ள சாவியை அனுப்புவான். எப்படி அனுப்புவான்? ஆள் மூலமா அனுப்பினா... அவனை நாம விசாரிக்க மாட்டமா?”

“புரியலையே...”

“நாய் கவ்விக்கிட்டு வருமா?”

“சினிமா மாதிரி யோசிக்கிறங்க!”

“நடந்து போனதெல்லாம் மட்டும் என்ன? அத்தனையும் யதார்த்த வாழ்க்கையை மீறின் செயல்கள் தானே. சரி, நமக்குள்ளே வாதம் வேணாம். ராமையா வரட்டும், சாவி வரட்டும், இதை வச்சத்தான் அடுத்த நடவடிக்கை.”

“ஒண்ணு சொல்லட்டுமா ராஜப்பா. பேசினதிலே வேகம் பார்த்த பிறகு இவன்தான் அந்த உண்மையான காதலனங்கிற அனுமானத்தைத் தவிர வேற இல்லை.”

“அப்படின்னா வேற யோசனைகள் வச்சிருக்கேன்.”

வாசல் கதவின் பஸ்ஸர் சத்தம் கேட்க...

இருவருமாய் போய் திறந்தார்கள். காக்கிச்சட்டை?

“நாப்பத்தெட்டுல கையெழுத்து போடுங்க சார். இந்தாங்க தந்தி.”

வாங்கிப் பிரிக்க... Open Your Letter Box. (உன் தபால் பெட்டியைத் திற!)

வாசல் கம்பெளண்ட்டில் பதிக்கப்பட்டிருந்த தபால் பெட்டியை, சாவி போட்டுத் திறந்து பார்க்க...

உள்ளே காரின் சாவிக் கொத்து இருந்தது.

23

லெட்டர் பாக்கில் இருந்து கார் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு ஏமாற்றமாக ராஜப்பாவைப் பார்த்தார் மகேந்திரன்.

ராஜப்பா, தலையைக் குறுக்கில் ஆட்டிக் கொண்டு நீளமான பெருமூச்சு விட்டு மௌனமாக வீட்டுக்கு உள்ளே நுழைந்தார்.

“மகேந்திரன், அவன் ரொம்பவும் கெட்டிக்காரனா இருக்கான். இப்ப வந்த தந்தியை வச்ச விசாரிச்சாலும் பிரயோஜனம் இருக்காது. இதையும் யாரையாவது விட்டுக் கொடுக்கச் சொல்லியிருப்பான்.”

“சரி, சாவியைக் கொண்டாந்து இங்கே போட்டது?”

“அவனே வந்து போட்டிருக்கலாம். இல்லை அவனுக்கு யாரோ உதவி ஆளும் இருக்கலாம்.”

“எது எப்படியோ... என் பிரேமா எனக்கு வேணும். என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“ஒரு வழி அவனே சொன்னானே...”

“என்ன?”

“நீங்க குற்றத்தை ஒப்புக்கிட்டு சரணடையறதுன்னு ஒரு வழி...”

“விளையாடறிங்களா ராஜப்பா? சரணடைஞ்ச வாக்குமூலம் தரட்டுமா? இந்த மாதிரி ஏதேச்சையா செத்துப்போச்சி - எனக்கு என்ன பண்றதுன்னு தெரியலை. அதனால என் ஃபிரண்டு இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பாவை காண்டாக்ட் பண்ணேன். அவர் வந்து...”

“ஸ்டாப் த நான்சென்ஸ்” என்று கத்தினார் ராஜப்பா.

“பின்னே என்ன சார்? நீங்கதானே அப்படி ஒரு வழி இருக்குன்னு சொல்றீங்க...”

“ஆத்திரத்தைக் கிளப்பாதிங்க மகேந்திரன். இப்போ பிரச்னை ரொம்ப சிக்கலா இருக்கு. முள்கம்பியிலே புடவை மாட்டிக்கிட்டிருக்கு. இழுத்தா புடவை போய்டும் - பீஸ் பீஸா. ரொம்ப நிதானமா செயல்பட்டாகணும் மகேந்திரன். அவன் ஒண்ணு சொன்னான் - உங்க பொண்ணை உங்க வீட்ல இருக்கிறதை விட வசதியா வச்சிருக்கேன்னான். சொன்னானா?”

“ஆமாம்.”

“ஸோ ஏதோ ஒரு பெரிய ஹோட்டல்ல ஏ.சி.ரூம்ல வச்சிருக்கணும் அவனை. நம்ம டிரைவரை அவன் தன் பொறுப்பிலே வச்சிக்கிற மாதிரி ஐடியா எதுவும் இல்லை. மயக்கம் தெளிஞ்சதும் வந்துடுவான்னு சொன்னான். ஆக காலேஜை விட்டு கார்ல இவங்க ரெண்டு பேரும் வந்தப்போ ரொம்ப சாமர்த்தியமாக குறுக்கிட்டு - மயக்கத்திலே ஆட்படுத்தி பீசுக்கிட்டே காரை நிறுத்தி, அங்கே இன்னொரு கார்ல இவங்களை மாத்திருக்கலாம். ராமையா வந்தா என்ன நடந்துச்சின்னு விவரம் புரியும். அது அப்புறம். இப்போ டிரிஸ்ட் இன்ஸ்பர்மேஷன் புகு எதுவும் இருக்கா உங்ககிட்டே?”

“இருக்கு”

“எடுத்துட்டு வாங்க உடனே.”

ராஜப்பா சோபாவில் உட்கார்ந்து ஒரு சிகரெட் எடுத்துக் கொள்ள... மகேந்திரன் தன் வயதுக்குப் பொருந்தாமல் ஓட்டமாய் தன் அறைக்குப் படிகள் ஏறினார்.

நிமிடங்களில் ஒரு புத்தகத்துடன் வந்து மூச்சிறைத்தார்.

“ஈஸி... ஈஸி...” என்று ராஜப்பா வாங்கிப் புரட்டி ஏ.சி.வசதி உள்ள ரூம்கள் கொண்ட ஹோட்டல்களின் பெயர்களைப் பார்த்தார். கன்னிமரா, ஹாலிடே இன், தாஜ், சோழா, சவேரா, சுதர்ஸன், அட்லாண்டிக், ப்ளூ டைமண்ட், தாசப்பிரகாஷ், கண்பட், கோகுலா, இம்பீரியல், அஷோகா, பாம்குரோவ், பிரசிடெண்ட், ஸ்வாகத்... “மைகாட்! எக்கச்சக்கமா இருக்கே...” என்று பின் தலையைச் சொறிந்தார்.

“மகேந்திரன், பிரேமாவோட போட்டோ வேணும் எனக்கு.”

“நிறைய இருக்கு.”

“முகம் பளிச்சுன்னு தெரியற மாதிரி ரெண்டு, மூணு போட்டோ எடுங்க. ஒரு நாலு பேரை டெப்யூட் பண்ணி... சிட்டில் இருக்கிற

அத்தனை ஹோட்டல்லயும் ராத்திரியோட ராத்திரியா செக் பண்ணிடலாம். இன்னிக்கோ, நேத்தோ ரும் புகு பண்ணியிருக்கணும் அவன். நான் பார்த்துக்கறேன் அதை. நீங்க மனசை அலட்டிக்காமத் தூங்குங்க.”

“எப்படி முடியும்?”

“அப்போ முழிச்சிக்கிட்டிருங்க. அது உங்க சௌகரியம். நம்மாலான முயற்சிகளைச் செய்வோம். அவ்வளவுதான் முடியும். குவிக், போட்டோ எடுத்துட்டு வாங்க. ராமையா வந்துட்டா அவனை வீட்லயே வச்சிக்கங்க. நான் நடுவிலே போன்ல உங்களைக் கூப்பிட்டுத் தெரிஞ்சுக்கறேன்.”

மகேந்திரன், பிரேமாவின் அறைக்குச் சென்று அவள் ஆல்பத்திலிருந்து அருகில் சிரிக்கிற புகைப்படங்களாக உருவிக் கொண்டு வந்தார்.

“ராஜப்பா, இங்கே எனக்கு இருப்புக் கொள்ளாது. நானும் வர்றேனே...”

“இங்க நீங்க இருக்க வேண்டியது அவசியம் மகேந்திரன். மறுபடி அவன் போன்ல உங்களைக் கூப்பிடலாம். ஏதாவது தகவல் சொல்லலாம். ஒரு பிரச்னை வந்துடிச்சி. அதுக்காக அய்யய்யோ, அய்யய்யோன்னு புலம்பிக்கேட்டே இருந்தா தீர்ந்துடுமா? சரி, அதுக்கு என்ன செய்யலாம்னு புத்திசாலித்தனமா காரியம் செய்யணும். ஒரு பெரிய இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட் இப்படி கலங்கலாமா?”

“கலங்கறது இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட் இல்லை ராஜப்பா. ஒரு அப்பா.”

“இவ்வளவு தெளிவா வசனம் பேசற நீங்க, அப்படி ஒரு கீழ்த்தரமான... சரி, வேணாம், இனிமே பேசி என்ன பிரயோஜனம், வரட்டுமா? கதவைச் சாத்திக்கங்க.”

“எப்ப வருவிங்க?”

“விசாரிச்ச வச்சுட்டு, சில தீர்மானமான ஐடியாக்களோட வர்றேன்.”

ராஜப்பா புறப்பட்டு தனது பைக்கை விட்டு இருட்டில் கலந்ததும், சற்று நேரத்திற்கு வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருந்த மகேந்திரன் - கதவைச் சாத்தி விட்டு போன் அருகில் வசதியான நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு...

மௌனமாக அழுதார்.

★ ★ ★ ★

அழைப்பு மணி கனவில் ஒலிப்பது போலத் தோன்றி - பின் முழு உணர்வுகளும் உடம்புக்குத் திரும்ப, நாற்காலியிலேயே சாய்ந்திருந்த மகேந்திரன் பதட்டமாய் விழித்து மணி பார்த்தார்.

காலை 5.05. அருகே ஜன்னலுக்கு அந்தப் பக்கம் இன்னும் இருட்டாய்த்தான் இருந்தது. மறுபடி அழைப்பு மணி கிரீர்ரிங் என்றது.

மகேந்திரன் எழுந்து வாசல் கதவை அடைந்து, தாழ் திறக்கும் முன், “யாரது?” என்றார் உரக்க.

“நான்தானுங்கய்யா!”

ராமையாவின் குரல்!

அவசரமாகத் திறந்தார்.

டிரைவர் ராமையா முகமெல்லாம் வாடலாய், கண்கள் சிவப்பாய், வெள்ளை யூனிஃபார்ம் முழுக்க அழுக்காய், பதட்டமாய் நின்றவன்...

கதவைத் திறந்த உடனேயே சடாரென்று மகேந்திரனின் காலில் விழுந்தான். “அய்யா என்னென்னமோ நடந்து போச்சிங்க. பிரேமாம்மா வீட்டுக்கு வந்துட்டாங்களாய்யா?” என்றான்.

“வீட்டுக்கா? வரலைப்பா. எழுந்திரு முதல்ல. உள்ளே வா.”

அவனை உள்ளே வரச் சொல்லிக் கதவைத் தாளிட்டு விட்டு, “சொல்லு, நிதானமா, விவரமா சொல்லு. என்ன நடந்திச்சி?”

“பிரேமாம்மா நிஜமாலுமே வரலையாங்க?”

“வரலை.”

“காரு வந்திருக்குதே, எப்படி?”

“பீச்சிட்டே நின்னுக்கிட்டிருந்ததா தகவல் வந்திச்சி... நான் போய் எடுத்துட்டு வந்தேன். நீ சொல்லு. என்ன ஆச்சு?”

“அய்யா, காலேஜில காரை நிறுத்திட்டு மரத்தடியில நின்று பீடி குடிச்சிட்டிருந்தேன். பிரேமாம்மா திடீர்னு பாதிலயே வந்து ‘வா ராமையா, அப்பா போன் பண்ணாரு, வீட்டுக்குப் போகணும்’னு சொன்னாங்க. சரின்னு வண்டியை எடுத்துக்கிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

மேயின் ரோடு கிட்டே வார்ப்போ ஒரு ஆளு கை நீட்டி காரை நிப்பாட்டச் சொன்னான். பிரேமாம்மாதான் நிறுத்தி என்னென்னு கேளுன்னாங்க. சரின்னு ஓரங்கட்டி நிறுத்தினேன். அவன் ஓடி வந்து “ரொம்ப முக்கியமான வேலை. தயவு செஞ்சி என்னை ஒரு ஸ்டாப் கிட்டே, இல்லேன்னா ஆட்டோ ஸ்டாண்ட் கிட்டே இறக்கி விடுங்க”ன்னு கேட்டான். வேற வண்டி பாருங்கன்னு புறப்பட்டுட்டேன். பிரேமாம்மாதான் ‘பரவாயில்லை ராமையா, ஏத்திக்க’ன்னு சொன்னாங்க. அந்தாளு முன் சீட்ல என் பக்கத்தில உக்காந்துகிட்டான்.

ஒரு பத்தடி போயிருக்க மாட்டேன். சடார்னு அவன் ஒரு கத்தியை விரிச்சி, சத்தம் போடாம ஓரமா நிப்பாட்டுன்னான். பிரேமாம்மா கத்திட்டாங்க. சப்தம் வந்தா குத்திடுவேன்னு மிரட்டினான். வேற வழி இல்லாம ஓரமா நிப்பாட்டினேன். அவன் அப்படியே பின் சீட்லிருந்த பிரேமாம்மாவை இழுத்து அவங்க முகத்தில கத்தியால அழுத்தினான். பொடக்குன்னு அவங்க மயக்கம் போட்டுட்டாங்க. கைல கத்தி வச்சிக்கிட்டு டிரைவிங் சீட்லேர்ந்து என்னை இறங்கச் சொன்னான். நகர்ந்தேன். அவன் இறங்கி, சுத்தி வந்து டிரைவிங் சீட்ல உக்காந்தான்.

கத்தியை என் பக்கம் காட்டிக்கிட்டே சடார்னு என் முகத்திலயும் கர்ச்சிப்பை வச்சி, நான் திமிற... திமிற... அழுத்திட்டான். எனக்கு மூச்சுத் திணறலே வந்துடிச்சி. நரம்பெல்லாம் பிடிச்சி இழுத்திச்சி. கிரீர்னு தலை சுத்தி, ஞாபகம் பிசகிடுச்சி. முழிப்பு வார்ப்பு பார்த்தா... கையையும் காலையும் பரப்பிட்டு பீச்சு மணல்ல கெடக்கறேன். எந்திரிச்சி பார்த்தா... ஒண்ணுமே புரியலை. காலேஜுக்குப் பக்கத்திலே கார்ல மயக்கம் போட்ட என்னை பீச்சுல கொண்டாந்து போட்டது யாரு, பாப்பா எங்கே, காரு எங்கே எதுவும் புரியலை. வேகமாக ஆட்டோ பிடிச்சு வந்து... அய்யடா.”

ராமையாவின் கைகள் லேசாய் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. நரையோடிய தலை சுத்தமாய் கலைந்திருக்க இன்னும் மணல் ஒரு பகுதியில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“கார் பீச் பக்கத்தில இருந்திச்சாங்கய்யா?”

“ஆமாம்.”

“அந்தப் பக்கம் போகவே இல்லிங்களே அய்யா...”

“ரெண்டு பேரையும் மயக்கப்படுத்திட்டு பீச் சைடு வந்து உன்னை மணல்ல கிடத்திட்டு... பிரேமாவை மட்டும் வேற வண்டில மாத்திக் கடத்திட்டுப் போயிருக்கான்... ராஸ்கல்.”

போன் ஒலிக்க... மகேந்திரன் எழுந்தார்.

“ராஜப்பா பேசறேன், ராமையா வந்தாச்சா?”

“வந்தாச்சு.”

“வெரிசூட். எங்க முயற்சிகள் பூரா வேஸ்ட். என்ன சொல்றான் அவன்?”

“பீசல் மயக்கமா கிடந்து எந்திரிச்சி வந்திருக்கான்.”

“ஐ.சி. நான் உடனே வீட்டுக்கு வர்றேன்.”

அரை மணி நேரத்தில் ராஜப்பா தூக்கமிழந்த கண்களோடு மறுபடி மகேந்திரன் வீட்டு வாசலில் பைக்கை நிறுத்தினார்.

ராமையாவைத் துருவித் துருவி ஒன்றரை மணி நேரம் தனியறையில் வைத்து விசாரித்தார். ஒரு காகிதத்தில் குறிப்புகளாக எழுதிக் கொண்டார்.

“எனக்கு ஒரு பாயிண்ட் ஸ்டரைக் ஆகுது ராமையா. வா, என்னோட வந்து அவன் காரை எந்த இடத்தில் மடக்கினான்னு காட்டு” என்றார் ராஜப்பா.

24

அந்த தினம் முழுக்க ராமையாவை வைத்துக் கொண்டு அவனைக் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு அவன் மண்டையைக் குழம்பினதில்... அவனுக்கு தன் பெயரே மறந்து போகும் அளவிற்கு தடுமாற்றம் வந்து விட்டது.

“தலை எப்படி சீவியிருந்தான்?”

“உயரம் என்ன?”

“என்ன கலர் சட்டை?”

“என்ன கலர் பேண்ட்?”

“மீசை வைத்திருந்தானா?”

“கறுப்பா, சிவப்பா?”

“கையில் என்ன வைத்திருந்தான்?”

“கெடிகாரம் கட்டியிருந்தானா?”

“செயின் உண்டா?”

“சிகரெட் வாடை அடித்ததா?”

“என்ன என்ன பேசினான்?”

“வலது கையா? இடது கையா?”

“பார்த்தால் அடையாளம் காட்டுவாயா?”

ராமையா ஏற்கனவே பிரமிப்பில் இருந்தான். நுணுக்கமான கேள்விகள் அவனைக் கலக்க... “இப்போ அவன் முகம் எனக்கே மனசிலே தெளிவில்லாம இருக்குங்க” என்றான்.

“சரி, வந்து இடம் காட்டு” என்றார் ராஜப்பா.

கல்லூரியை விட்டு புறப்பட்டு மெயின் சாலையில் திரும்பி கொஞ்ச தூரத்தில் அவன் காரை வழி மறித்ததாகச் சொன்ன இடத்தைக் காட்டினான் காரில் வந்து.

ராஜப்பா அந்த இடத்தில் சாலையோரமாக நின்று கொண்டார். அது சாலையின் சுறுசுறுப்பில்லாத பகுதி. கண்ணாம்பும், கிழிந்த போஸ்டருமாய் ஒரு விளக்குக் கம்பம் அருகே நாய் ஒன்று அருகாமை இட்லிக் கடையில் இருந்து கொட்டப்படும் எச்சிலைகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“மகேந்திரன்” என்றழைக்க... காருக்குள் திகைப்பாய் உட்கார்ந்திருந்த மகேந்திரன் இறங்கி அவர் அருகே வந்து நின்றார்.

“பாதி விழாவிலே பிரேமாவை நாம கூப்பிடப் போறோம்கிறது அவனுக்கு தெரியுமா மகேந்திரன்?”

“எப்படித் தெரியும்?”

“லோ... தெரியாது. ஆனா சரியா காரை வழிமறிச்சிருக்கான். அப்படின்னா என்ன அர்த்தம்?”

“சொல்லுங்க.”

“கார் எப்போ இந்தப் பச்சம் வந்தாலும், அதை மறிச்சி பிரேமாவைக் கடத்தறதுதான் அவன் திட்டம். அதனால் அந்த இடத்திலே அவன் ரொம்ப நேரம் காத்துக்கிட்டிருந்திருக்கணும்.”

“இருக்கலாம்.”

“நில்லுங்க. இந்த இடத்திலே அந்த இட்லி கடை தவிர வேற எல்லாம் வீடுகள். அலுவலகக் கட்டிடங்கள். அந்தக் கடையிலே விசாரிச்சுட்டு வர்றேன்.”

ராஜப்பா கடை நோக்கி நடந்தார்.

ஸ்பீக்கர் கட்டி கூட்ஸ் வண்டியிலே காதலை சத்தமாக அனுப்பிக் கொண்டிருக்க... ‘ப’ வடிவத்தில் பெஞ்சு போட்டு, இட்லியும், தோசையும் நாலு பேர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்க... நெற்றியில் அகலமாய் விபூதி அடித்த முண்டா பனியன் கல்லாக்காரர் சிலேட்டில் குச்சி வைத்து அறுபது பைசாவையும், எண்பது பைசாவையும் சைபருக்கு சைபர் என்று வாய் விட்டுக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

“நீங்கதான் முதலாளியா?”

உடுப்பைப் பார்த்து எழுந்து, கை கட்டிக் கொண்டு, “அய்யா, ஆமாங்க... டேய்... ஸ்டூலு கொண்டு வாடா” என்றார்.

“இருக்கட்டும்! தெனம் கடை எத்தனை மணிக்கு சாத்துவாங்க?”

“அது... எப்படியும் பன்னெண்டு ஆய்டும் சார்.”

“நேத்து கல்லாவில நீங்கதானே இருந்தீங்க?”

“நான்தான். ஏங்க சார்?”

“நேற்று உங்க கடைகிட்டே அதோ நிக்குது பாருங்க பெரிய காரு, அதை நிறுத்தி ஒரு ஆளு ஏறிக்கிட்டதை பார்த்தீங்களா?”

அவன் எட்டி காரைப் பார்த்து, “அப்படி எதுவும் பார்த்ததா ஞாபம் இல்லிங்களே, வியாபார மும்முரம் சார், ஒரு பய வரலை நேத்து. அதனால நானே சப்ளையும் பண்ணிக்கிட்டு, காசும் வாங்கிப் போட்டுக்கிட வேண்டியிருந்திச்சி. நீங்க சொல்ற மாதிரி நடந்திருக்கலாம். நான் கவனிக்கலை சார்.”

“சரி, ஒல்லியா, கறுப்பா, உயரமா, தொங்கு மீசை வச்சிக்கிட்டு, காக்கி கலர் பேண்ட், வெள்ளை சட்டை போட்டுக்கிட்டு உங்க கடையிலே நேத்து ராத்திரி எட்டு ஒன்பது மணி சுமாருக்கு யாராச்சும் சாப்பிட வந்தானா?”

அவன் பின் மண்டையைச் சொறிந்தான். “ஞாபகம் இல்லையே சார்.”

“சரி, அது வேணாம். ரொம்ப நேரமா உன் கடையிலே எவனாவது உட்காந்து எதுக்காகவாவது காத்துக்கிட்டிருந்தானா?”

“இருக்கிறதே மூணு பெஞ்சு. உக்காந்துகிட்டே இருந்தா தொழிலுக்கு சிரமம் சார். சில பேர் சாப்பிட்டுக் கைகழுவி விட்டு உக்காந்து அரட்டை அடிப்பாங்க. நான் விடறதில்லை, நைஸா கழட்டி விட்டுடுவேன். நேத்து யாரும் அப்படி உக்காரலை.”

ராஜப்பா ஏமாற்றமாய் எழுந்து பெருமூச்சு விட்டு, “சரி, உன் வேலையைப் பாரு. வர்றேன்” என்று எழுந்து காருக்கு நடந்தார், சாலையின் இரண்டு பக்கங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு.

“என்ன சார்?”

“ஒண்ணும் தகவல் தெரியலை. வாங்க வீட்டுக்குப் போய்டலாம். யோசிப்போம்.”

ராமையா காரை ஸ்டார்ட் செய்ய... மறுபடியும் பங்களா வந்தார்கள். வெளிச்சமாக விடிந்து விட்டிருக்க...

“டிரைவர், நீ குவாட்டர்சுக்குப் போய் குளிச்சிட்டு வா” என்றார் ராஜப்பா.

“வெளில போகணுமாங்க?”

சமையலறையிலிருந்து ஒரு தலை எட்டிப் பார்த்து விட்டு மறைந்ததைக் கவனித்த ராஜப்பா சடாரென்று எழுந்து வந்து பார்க்க...

மாணிக்கம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“ஆமாம். நான் வெய்ட் பண்ணேன். வா.”

அவன் பங்களாவின் பின் பகுதிக்குச் செல்ல... “மகேந்திரன், தண்ணிக்குள்ளே நிக்கிறோம். மேலே எத்தனை அடி தண்ணி இருந்தா என்ன? மனசை அலட்டிக்காதிங்க. இப்போ பிடி அவன் கைல இருக்கு. முறைப்படி அவனைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி எடுக்கறேன். உங்க டிரைவரை என்னோட அழைச்சுட்டுப் போறேன். அவன் தர்ற தகவலை வச்சி கம்ப்யூட்டர்கிட்டே கொடுத்து ஓரளவு அவன் உருவ அமைப்பை தெரிஞ்சுக்க முயற்சிக்கலாம். இதுக்கு நடுவிலே அவன் மறுபடி உங்களை ஏதோ

ஒரு விதத்திலே தொடர்பு கொள்வான். உங்க போன் நம்பருக்கு வர்ற கால்ஸ் எல்லாத்தையும் டேப் பண்றதுக்கும் ட்ரேஸ் பண்றதுக்கும் ஏற்பாடு செஞ்சிட்டேன். என்னப்பா, எட்டிப் பார்த்தே?”

“டிஃபன் செஞ்சி ரெடியா இருக்கு. சாப்பிடக் கூப்பிடலாம்னு வந்தேன். நீங்க பிரேமாப் பொண்ணு பத்தி மும்முரமா பேசிக்கிட்டிருந்திங்க. சரி, கொஞ்சம் கழிச்சிக் கூப்பிடலாம்னு திரும்பிட்டேன்.”

“சரி, உள்ளே போ. பசிக்கிறப்போ வருவார் அவர்.”

ராஜப்பா திரும்ப வந்து மகேந்திரன் அருகில் அமர்ந்து சன்னமான குரலில் கேட்டார். “மகேந்திரன், உங்க சமையல்காரன் மாணிக்கம் எப்படிப்பட்டவன்?”

“தங்கமான ஆளு.”

“இல்லை. எதுக்குக் கேக்கறேன்னா... நிகழ்ச்சியிலே... பாதியிலே திரும்பி வரச் சொல்லி நீங்க பிரேமாவுக்குப் போன் செஞ்சப்போ, பக்கத்தில நான் இருந்தேன். வீட்ல அவன் இருந்தான். கரெக்டா காத்திருந்து அவன் எப்படி காரை வழிமறிச்சான்ங்கிறதிலே ஒரு நெருடல் இருக்கு எனக்கு. ஒரு வேளை இவன்...”

“சேச்சே, ஏழெட்டு வருஷமா என்கிட்டே உண்மையா இருக்கான் அவன்.”

“அப்படி யாரையும் சந்தேகத்திலேர்ந்து விலக்கிடறது சரியில்லை மகேந்திரன்.”

“வாஸ்தவம் தான். நான் ஒரு பெரிய சந்தேக லிஸ்ட்டே தயாரிச்ச வச்சிருக்கேன் மனசில.”

“சொல்லுங்க உங்க லிஸ்ட்டை.”

“ஸ்வர்ணாவோட அண்ணன் விஸ்வநாதன்.”

“சரி”

“என் பி.ஏ.அசோக்.”

“சரி”

“என் ஆபீஸ் ஸ்டாப் கங்காதரன்”

“சரி.”

“சிரிக்கலைன்னா சொல்றேன். நீங்களும் என் லிஸ்ட்டை உண்டு.”

ராஜப்பா உக்கிரமாய்ப் பார்த்தார்.

“உமக்குப் போய் நான் உதவி செஞ்சேன் பாருங்க. எனக்கு வேணும். ரொம்ப முக்கியம் பாருங்க எனக்கு... ராப்பூரா ஹோட்டல் ஹோட்டலா ஏறி இறங்கி தூக்கமில்லாம அலையணும்னு... முதல் நம்பிக்கை வேணும் மகேந்திரன்.”

“சீரியஸா எடுத்துக்காதிங்கன்னு சொல்லிட்டுத்தானே இதைச் சொன்னேன்...”

“சரி, விடுங்க. உங்க நிலைமையிலே நானும் இப்படித்தான் பேதலிச்சுப் பேசவேன். டிஃபன் சாப்பிடுங்க போங்க.”

“யாருக்கு வேணும் டிஃபன்! ராஜப்பா, இப்போ என் மகளை மீட்க என்னதான் வழி?”

“தெரியலை. அவன்தான் கூப்பிட்டுச் சொல்லணும்.”

“அதுவரைக்கும்.”

“நாம காத்துக்கிட்டிருக்கிறதைத் தவிர வேற ஒண்ணும் செய்றதுக்கில்லை. ஏன்னா... உங்க கேஸ் சிக்கலானது. சிக்கலைத் தீர்க்கறேன்னு பெரிய சிக்கலா செஞ்சிடக் கூடாது. பொறுமை முக்கியம். நான் தனிப்பட்ட முறையிலே சில நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கிட்டு தான் இருப்பேன்.”

மகேந்திரன் மண்டையில் கை வைத்து சோபாவில் சாய்ந்து, “இப்படி என்னை ஆட்டிப் படைக்கிறானே அவன்...” என்றவர் “சார்... சார் ஒருவேளை... ஒருவேளை” என்று அவசரமாக எழுந்தார்.

“என்ன, என்ன?”

“எதிர் வீட்ல பிரதிப் குமார்ன்னு ஒரு பையன் இருக்கான். அவன் கொஞ்சநாளா என் பொண்ணுக்கிட்டே பழக்கம் ஏற்படுத்திக்குட்டு அவளோட சேர்ந்து டேபிள் டென்னிஸ் அடிக்கடி ஆடுவான். நிறைய தடவை வீட்டுக்கு வருவான். அவனைக் கூப்பிட்டுக் கண்டிச்சேன் நான். அவன்தான் இந்த வேலையெல்லாம் செய்றானா?”

“எதிர்த்த வீடுன்னுதானே சொல்றீங்க? உங்க சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கிட்டாப் போச்சி. வாங்க, விசாரிச்சுட்டு வரலாம்.”

இருவரும் எதிர் வீட்டிற்கு வந்து, பெல் அடித்து... வேலைக்காரன் கதவு திறந்து, பிரதீப் குமார் இல்லை என்று சொல்லி, அவன் அப்பா பூஜையில் இருக்கிறார் எனச் சொல்ல...

உள்ளே வந்தமர்ந்தார்கள். காத்திருந்தார்கள்.

கொஞ்ச நேரத்தில், “அட்டே, மிஸ்டர் மகேந்திரன், வாங்க வாங்க... சார்” என்று வந்து அமர்ந்து, “என்ன... போலீசோட வந்திருக்கிறீங்க? என்ன விஷயம்?” என்று சிரித்தார் அவன் அப்பா.

“உங்க பையன் பிரதீப் குமாரோட பேசனுமே...”

அவர் கொஞ்சம் தயங்கி விட்டு “இங்கே இல்லையே சார். வார்த்தை மீறிப் போறான். நினைச்சப்போ வெளில போறான். வர்றான். சொல்றதில்லை. எங்கேன்னு தெரியலை. மூணு நாளாச்சு சார் வீட்டுக்கு வந்து” என்றார் அவர்.

25

“பிரதீப் இப்போ எங்கே இருப்பான்னு கூட உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்றார் ராஜப்பா.

“சொல்லிவிட்டுப் போனா தெரியும். எங்க சொல்றான்?” என்றார் பிரதீப்பின் அப்பா. “என்ன விஷயம்னு சொல்ல மாட்டேங்கறீங்களே...”

“சொல்றேன். பிரதீப் வந்ததும் கொஞ்சம் எதிர் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லுங்க. ஒரு விவரம் கேக்கணும்.”

“என்ன விவரம்?”

“உங்க பையனைக் கேக்க வேண்டிய விவரத்தை உங்களைக் கேக்க முடியாது சார். வர்றோம். வாங்க மகேந்திரன்.”

மகேந்திரனும் எழுந்து கொள்ள... மறுபடி தங்கள் வீட்டிற்கு வந்து குழப்பமாய் திசைக்கு ஒருவராய்ப் பார்த்துக் கொண்டு தாடை சொறிந்தார்கள்.

“அந்தப் பையன் பிரதீப் எப்படி?” என்றார் ராஜப்பா.

“நிறைய பழகினதில்லை. பிரேமாவோட டேபிள் டென்னிஸ் விளையாட வருவான். நான் இவளைக் கூப்பிட்டு ஒரு வயசுப் பையனோட பழகாதேன்னு கண்டிப்பேன். அவனையும் ஒரு நாள் கடுப்படிச்சேன். அந்தக் கோபத்திலே...”

“நான்சென்ஸ்! இருக்கலாம். இல்லாமலும் இருக்கலாம். ஒரே சுத்தலா இருக்கே மகேந்திரன். சரி, அவன் எவனா வேணும்னாலும் இருக்கட்டும். அடிப்படையா ஒரு கேள்விக்கு நம்மகிட்டே பதிலே இல்லையே...”

“என்ன கேள்வி?”

“உங்க ஆபீஸ்ல பர்சனல் ரூம்ல நடந்த விவரங்கள் உங்களுக்குத் தெரியும். அந்த ஸ்வர்ணாவுக்குத் தெரியும். ஸ்வர்ணா செத்துப் போய் விட்டதிலே சந்தேகமே இல்லை. நாம ரெண்டு பேரும் தான் சவத்தை டிஸ்போஸ் பண்ணோம். அப்புறம் பிணத்தை எடுத்து போஸ்ட் மார்ட்டத்துக்கு அனுப்பினேன் நான். விவரம் தெரிஞ்சு இன்னொருத்தரான நீங்க என் முன்னாடியே நிக்கிறீங்க. இந்த முணாவது மனுஷன் அன்னைய சம்பவத்திலே எப்படி நுழைஞ்சான்?”

“இதே கேள்வியைத்தான் ஆயிரம் தடவை நாம் நம்மையே கேட்டுக்கிட்டாச்சு. பதில்தான் கிடைக்கலையே. இப்போ எனக்கு பிரேமா வேணும் ராஜப்பா.”

ராஜப்பா ஒரு சிகரெட்டுடன் சோபாவில் அமர்ந்து விட்டத்தைப் பார்த்தார்.

“மகேந்திரன், நம்ம முயற்சியை முழு அளவில செஞ்சாச்சு. இனிமே பிரேமா திரும்பி வர... கடத்திட்டுப் போன அவன் தான் மனசு வைக்கணும். அவனோட அடுத்த நடவடிக்கைக்காகக் காத்துக்கிட்டிருக்கிறதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இருந்தாலும், நான் ஒரு காரியம் செய்யப் போறேன்.”

“என்ன?”

“கொஞ்சம் மெதுவான காரியம்தான். நாம யார் யாரைச் சந்தேகப்படறோமோ அவங்க ஒவ்வொருத்தரையும் ஆராய்ஞ்சு இவன் இல்லை, இவன் இல்லைன்னு தெளிவுபடுத்திக்கப் போறேன்.”

“செய்யுங்க.”

“மகேந்திரன், உங்க வீட்ல உங்களோடவே இருபத்தி நாலு மணி நேரமும் இருக்கிறவன் வேலைக்காரன் மாணிக்கம். அவனை

கண்காணிக்க வேண்டியது உங்க வேலை. உங்க ஆபீஸ் வாட்ச்மேன், ஸ்டாப் கங்காதரன், பி.ஏ.அசோக், ஸ்வர்ணாவோட அண்ணன் விஸ்வநாதன் இவர்கள் ஒவ்வொருத்தரா ஆராயப் போறேன். நீங்க எதுவுமே நடக்காத மாதிரி புறப்பட்டு கலக்கத்தை வெளியே காமிச்சுக்காம ஆபீஸ் போய் வேலைகளிலே இருங்க. நான் நேராக விஸ்வநாதனை முதல்ல சந்திச்சுட்டு ஆபீஸ் வர்றேன். மத்தவங்க வீட்டு விலாசம் கொடுங்க. இதுக்கு நடுவிலே நம்ம நாய்க்குட்டி குலைக்குதான்னு பார்க்கலாம். வரட்டுமா?”

“அந்த எதிர் வீட்டுப் பையன்?”

“ம், மறந்துட்டேன் அவனை. அவன் வந்தா, இங்கே வச்சிக்கிட்டே எனக்கு போன் பண்ணுங்க. நான் வந்து பேசறேன்.”

ராஜப்பா புறப்பட்டு வெளியே செல்ல, இப்போது அவருடைய நடையில் கம்பீரம் காணாமல் போய் ஒரு சோர்வு தொற்றிக் கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★ ★

இன்ஸ்பெக்டர் ராஜப்பா பைக்கை நிறுத்தி இறங்குவதை, தலை சீவிக் கொண்டிருந்த விஸ்வநாதன் சற்று அதிர்ச்சியோடு ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தான்.

அவர் உள்ளே வருமுன் அவசரமாக ஸ்டாண்டில் மாட்டியிருந்த சட்டையை எடுத்து பனியன் மேல் போட்டுக் கொண்டான்.

“ஹலோ மிஸ்டர் விஸ்வநாதன்...”

“அடடே... வாங்க சார்” என்றான் கடைசி பட்டன் போட்டுக் கொண்டே.

சுதந்திரமாய் நாற்காலியில் அமர்ந்து, “எப்படி இருக்கிங்க?” என்றார் ராஜப்பா.

“ஏதோ இருக்கேன்.”

“இந்தப் பக்கம் போனாலே உங்களைச் சந்திக்காமப் போறதில்லை.”

“அதெல்லாம் ஏன் சார்? ஏதோ விஷயமாகத்தான் வந்திருக்கிங்க. சுமமா சொல்லுங்க. என்ன விஷயம்?”

விஸ்வநாதன் பேசப் பேச... அவன் குரலை மனதில் போன் குரலோடு ஒப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார் ராஜப்பா. ஒரு தெளிவுக்கு வர இயலவில்லை.

“சரி, நேரா வரட்டுமா, உங்க தங்கையோட சாவிலே ஒரு சந்தேகம் உங்களுக்கு இருந்திச்சி, இல்லையா?”

“இப்பவும் இருக்கு.”

“யார் மேல?”

“இன்னார்தான் காரணகர்த்தா, இதுதான் காரணம்தான் எனக்கு சுத்தமாத் தெரிஞ்சா நான் இந்நேரம் ஜெயில்ல இருப்பேன் சார்.”

“புரியலை.”

“நேரா அந்த ஆளைக் கழுத்தை நெறிச்சுட்டு சரண்டர் ஆயிருப்பேன்னு சொல்றேன்.”

“ஓ, வேகம் அப்படியே இருக்கு.”

“மாறக்கூடிய நினைவு இல்லையே... அது சரி, இப்ப என்ன திடீர்னு அதைப் பத்தி?... இத்தனை மாசத்துக்கப்பறம்?”

“அந்த கேஸைப் பத்தி நேத்து யோசிச்சுட்டு இருந்தேன். மனசிலே ஒரு சின்ன நெருடல் ஏற்பட்டுச்சி. உடனே உங்க ஞாபகம் வந்திச்சி. அதான் வந்தேன்.”

“என்ன நெருடல்?”

“மழை பெய்த அந்த ராத்திரில உங்க தங்கையைத் தேடி நீங்க அவங்க ஆபீஸ் போனப்போ... வாட்ச்மேனைத் தவிர... ஆபீஸ் உள்ளே எம்.டி.மகேந்திரன் மட்டும்தான் இருந்ததா நீங்க சொன்ன ஞாபகம்.”

“ஆமாம்.”

“மகேந்திரன் எனக்கு ஓரளவு பழக்கம் உண்டு. கொஞ்ச நாளை அவர் என்கிட்டே எதையோ மறைக்கிற மாதிரி ஒரு உணர்வு. மொட்டைத்தலை - முழங்கால் முடிச்சி போட்டுடறதுக்கு முன்னாடி உங்களைச் சந்திக்க விரும்பினேன்.”

“சந்திச்சி?”

“மகேந்திரனைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறிங்க?”

“எனக்கும் பழக்கம் இல்லை அதிகம். பழகினவரைக்கும் ஒரு நல்ல மனுஷனாத்தான் படறார். உங்களுக்குப் பழக்கம் உண்டுன்னு சொல்றிங்க. பழக்கமே இல்லாத என்னை வந்து விசாரிக்கிறிங்களே.”

“காரணம் இருக்கு. உங்க தங்கை ஸ்வர்ணா எப்பவாவது தன் பாஸ் தன்கிட்டே தப்பா பேசினதா, தப்பா நடந்துக்க முயற்சி பண்ணினதா ரிப்போர்ட் சொல்லி இருக்காளா?”

“இல்லை.”

“அப்பாடா! இப்பத்தான் எனக்கு திருப்தி. நேத்திலேர்ந்து ஒரு சின்ன சந்தேக முடிச்சு இருந்தது. இப்போ அவுந்துடுச்சி. அப்புறம்...நீங்க மனம் விட்டு ஒண்ணு சொல்லணும். உங்க தங்கை சாவு சம்பந்தமா சந்தேகம் ஏற்பட்டு... ஏதாவது நடவடிக்கை இறங்கினிங்களா?”

சற்று அமைதியாய் இருந்தான் விஸ்வநாதன்.

“சும்மா சொல்லுங்க.”

“ஆமாம் சார்.”

“என்ன நடவடிக்கை?”

“ஒரு பிரைவேட் டி.டெக்ஸ்ட் ஏஜென்சியை அணுகினேன். என் மனக் குழப்பத்தை எடுத்துச் சொன்னேன். 9 பி ஃபிராங்க், நீங்க சொல்ற மகேந்திரன் மேல எனக்குக் கொஞ்சமா சந்தேகம் உண்டு. அதையும் சொன்னேன். அவங்க நபர் ஒருத்தர் ஒரு வாரம் அந்த ஆபீஸ்ல விசாரிச்சு, மகேந்திரனை ஃபாலோ பண்ணி... உங்க சந்தேகம் தப்பானதுன்னு ரிப்போர்ட் கொடுத்துட்டார். நான் ச்சேன்னு வெறுத்துப் போய் சொந்த வேலையைப் பார்க்க ஆரம்பிச்சிட்டேன்.”

“ஏஜன்சி விலாசம் இருக்கா?”

“தர்றேனே...”

வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டார் ராஜப்பா.

குறிப்பிட்ட அந்த ஏஜன்சியில் “இவர்தான் கிரிதர்” என்று காட்டப்பட்ட கிரிதரிடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு விசாரித்த போது...

“யெஸ். நான்தான் விசாரிச்சேன். மிஸ்டர் மகேந்திரனுக்குத் தெரியாம அவரைப்பத்தி தொழிலாளிகள்கிட்டே, ஆபீஸ் ஸ்டாப்கிட்டே விசாரிச்சேன். ஸ்வர்ணா சாவு பத்திய போலீஸ் ரிப்போர்ட்ஸ் கலெக்ட் பண்ணிப் படிச்சப் பார்த்தேன் மூணு நாள் மகேந்திரனை அவர் போற இடமெல்லாம் தொடர்ந்து போனேன். நெருடலா எங்கேயும் இல்லை. போலீஸோட முடிவை உறுதி செஞ்சிட்டேன்” என்றான்.

ராஜப்பா பெருமூச்சு விட்டு, கை குலுக்கிப் புறப்பட்டார்.

ச்சே! பின்னே யார்தான் அந்த நாய்க்குட்டி?

சாலையில் படுத்திருந்த தெருநாயின் வாலின் முனையில் பைக்கின் சக்கரம் ஏற.. ‘லொன்’ என்று சிறி விலகி ‘நான்தான்’ என்றது அது.

★ ★ ★ ★

டி.ரேவர் காரோட்ட... பின் சிட்டில் குழப்பம் நிறைந்த மனதுடன் அமைதியாய் தன் அலுவலகத்திற்கு புறப்பட்டார் மகேந்திரன்.

இந்த நேரம் பிரேமா என்ன நிலையில் இருக்கிறாளோ, அவன் அவளை என்ன செய்வானோ என்கிற கேள்விகள் விடாமல் கொத்திக் கொண்டே இருந்தன.

தன் இண்டஸ்ட்ரி காம்பெளண்ட்டுக்குள் கார் நுழைந்து, அலுவலகக் கட்டிடத்தின் போர்ட்டிகோவில் நின்று, டி.ரேவர் ராமையா இறங்கி கதவு திறந்து விட்டபோது...

“ஏன்?” என்று சம்மந்தமில்லாமல் கேட்டு அப்புறம்தான் அலுவலகம் வந்து விட்டதை உணர்ந்தார் மகேந்திரன்.

மௌனமாக ஹாலில் நடந்து குட்மார்னிங்குகளுக்குத் தலையை மட்டும் அசைத்து விட்டு, மாடியேறி, தன் அறைக்கு வந்தார்.

கோட்டைக் கழற்றி அருகில் உள்ள பர்சனல் ரூமில் மாட்டின போது...

இந்த அறைதான்! இங்கேதான் எல்லா வில்லங்கமும் ஆரம்பம்! என் பணத்திமிர்! ஆண்மைத் திமிர்! அதிகாரத் திமிர்! தன்மானத் திமிர்!

இப்போது அனுபவிக்கிறேன்.

வெளிவந்து தனது நாற்காலியில் அமர்ந்து அலுவலக வேலைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள முயன்றார். தொழிற்சாலைக்கு விசிட் செய்து திரும்பினார். ஃபைல்கள் பார்த்தார். கால்கள் பேசினார். கையெழுத்துகளைப் போட்டார்.

மதிய உணவு வேளையின் போது...

ஒலித்தது பிரைவேட் டெலிபோன்.

“ஹலோ, மகேந்திரன்.”

“நான் நாய்க்குட்டி.”

“ஏய்! பிரேமா எப்படி இருக்கா?”

“இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் நல்லா இருக்கா. என்ன முடிவு செஞ்சிங்க?”

“எதுக்கு?”

“எதுக்கா? இன்னும் என் இறுதியான கடிதம் பார்க்கலையா?”

“இறுதியான கடிதமா?”

“யெஸ். உங்க பொண்ணை அனுப்பறதுக்கு ஒரு கண்டிஷன் போட்டு எழுதின கடிதம்.”

“இன்றைய தபால் வரலையே...”

“நான் போஸ்டல் டிபார்ட்மெண்ட்டை அவ்வளவா நம்பறதா இல்லை. நேரடியா அனுப்பியிருந்தேனே... காலையில் போட்டுக் கிட்ட கோட் பாக்கெட்டுக்குள்ளே கையை விட்டுப் பார்க்கிற பழக்கமே இல்லையா? உங்க கோட் பாக்கெட்ல லெட்டர் இருக்கு. படிங்க. மறுபடி தொடர்பு கொள்ளேன்.”

மகேந்திரன் பதட்டமாக அந்த அறைக்குள் ஓடி வந்து தன் கோட் பாக்கெட்டுக்குள்ளிருந்து அந்த கடிதத்தை எடுத்தார்.

26

கோட் பாக்கெட்டில் இருந்து எடுத்த கடிதத்தை விரித்து அவசமாகப் படித்தார் மகேந்திரன்.

‘ஹலோ சார்,

ஆக... இப்போ ஒரு முடிவுக்கு வந்திடலாமா? ஸ்வர்ணாவை சாமர்த்தியமா அனுபவிச்சி, கொலை செஞ்சு, தற்கொலைன்னு செட்டப் பண்ணின மகாபுலிபுலி மகேந்திரன் அவர்களுக்கு இந்த நாய்க்குட்டியின் பீனல் கோட் படி உச்சமான தண்டனை வழங்கப்பட்டே ஆக வேண்டும்.

அதாகப்பட்டது... ஸ்வர்ணாவுக்கு நேர்ந்த அதே கதி தன் மகள் பிரேமாவுக்கு ஏற்படுவதை விரும்புவாரா அவர்? மாட்டார்.

அதனால் அவர் ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும். சிம்பிளான காரியம்தான். ஒரே ஒரு கொலை செய்ய வேண்டும். யாரை? தனது உற்ற நண்பரும், கடமை தவறாத போலீஸ் ஆபீசருமான ராஜப்பாவை. அதுவும் நிறைய சாட்சிகளை வைத்துக் கொண்டு! நேர்மை தவறின போலீஸ் அதிகாரியும் தண்டிக்கப்படுகிறார். அதே சமயம் சாட்சி இல்லாமல், சட்டச்சிக்கல் இல்லாமல் ஸ்வர்ணாவைக் கொன்ற பெரிய மனிதரும் சாட்சியோடு, சட்ட சம்பிரதாயங்களோடு தூக்கிலேறுவார்.

என்ன மிஸ்டர் மகேந்திரன், எப்படி ஐடியா?

சிலிரிக்கிறதா?

இதை உங்கள் மகள் பிரேமாவிடம் சொன்னேன். சுதறுகிறாள், அப்பா தூக்கில் தொங்கிய பின் எனக்கென்ன வாழ்க்கை? என்னை எது வேண்டுமானாலும் செய்து கொள் என்று (அழகான) நெஞ்சை நிமிர்த்துகிறாள் வீரமங்கை.

எதற்கும் உங்களை கன்சல்ட் செய்து விடலாமே என்றதான் இந்தக் கடிதம். யோசித்து முடிவு செய்க! - நாய்க்குட்டி.

மகேந்திரன் படித்து முடித்த போது, “மே ஐ கமின்” என்று அதற்கு பதில் வராமலேயே உள்ளே வந்தார் ராஜப்பா. “விஸ்வநாதன் இல்லைன்னு ஆய்ஞ்சு... மகேந்திரன், என்ன லெட்டர்? ஆபீஸ் விஷயமா?” என்று அமர்ந்தார்.

“இல்லை. நம்ம விஷயம்தான்.”

மகேந்திரன் கொடுத்ததும் - அவர் படித்ததும்... முகமெல்லாம் சிவந்து போய்...

“ராஸ்கல்! மேல மேல துள்ளான். எப்படி வந்திச்சி இந்த லெட்டர்?”

“என் கோட் பாக்கெட்டுக்குள்ளே இருந்திச்சி...”

“கோட்டுக்குள்ளேயா?”

“யெஸ். இப்பதான் கொஞ்ச முன்னாடி போன் வந்திச்சி. அவன் தான் பேசினான். என்ன முடிவு செஞ்சிங்கன்னான். எனக்குப் புரியலை. கோட்டுக்குள்ளே இருக்கிற லெட்டரை முதல்ல படிங்க. நான் மறுபடியும் போன் பண்ணேன்னான்.”

“மை காட்! எப்போ, எப்படி உங்க கோட் பாக்கெட்ல வச்சான்?”

“தெரியலை”

“வீட்லயே வச்சிருக்கலாமா?”

“இருக்கலாம். நான் குளிக்கப் போறதுக்கு முன்னாடி அன்னைக்கு போட்டுக்கப் போற டிரஸ்ஸை அலமாரியிலேர்ந்து எடுத்து தனியா ஹேங்கர்ல மாட்டி வச்சிடுவேன். நான் போட்டுக்கிறதுக்கு முன்னாடியே வச்சிருக்கலாம்.”

“நீங்க குளிச்சப்போ ருமுக்கு வந்தது யாரு?”

“யாரும் இல்லை. இருங்க, சொல்றேன். நான் குளிச்சிட்டு வந்தப்போ நியூஸ் பேப்பர் எல்லாம் மாடியில என் மேஜை மேல இருந்திச்சி. நான் குளிக்கப் போனப்போ அந்த பேப்பர்கள் இல்லை. வழக்கமா மாணிக்கம்தான் பேப்பர்களைக் கொண்டாந்து மாடி ல வைப்பான்.”

“வெரிசூட். அப்போ அவன்தான் கொண்டாந்து வச்சிருக்கணும். எனக்கும் குழப்பம் தெளிவாகிட்டே வருது மகேந்திரன். ஒண்ணு - அந்த மாணிக்கம்தான் நாய்க்குட்டி. இல்லைன்னா... இவன் அவனோட உதவியாள்.”

“இருங்க ராஜப்பா. அவன்தான் வச்சிருப்பான்னு சொல்ல முடியாது?”

“ஏன்?”

“நான் என் ஆபீஸ் ருமுக்கு வந்ததும் கோட்டைக் கழட்டி உள்ளே பர்சனல் ரூமிலே மாட்டிட்டேன். அப்புறம் ஃபாக்டரி விசிட் போய்ட்டு வந்தேன். ஒரு மணி நேரம். அந்த ஒரு மணி நேரத்திலே

என் ருமுக்குள்ளே யார் வேணும்னாலும் நுழைஞ்சி என் கோட் பாக்கெட்ல இதை வச்சிருக்கலாம்.”

“ரும் வாசல்ல பியூன் உக்காந்திருக்கானே, அவனைக் கூப்பிடுங்க முதல்ல.”

மகேந்திரன் மேஜை மேல் பஸ்ஸர் சவிட்சை அழுத்தியதும்... கதவு திறந்து உள்ளே வந்தான் பியூன்.

“இங்கே வாப்பா. காலையிலே நான் ஃபாக்டரி விசிட் போயிருந்தப்போ... என் ருமுக்குள்ளே யாராச்சும் வந்தாங்களா?”

“ம். வந்தாங்க.”

“யாரு?”

“அசோக் சார் உள்ளே வந்துட்டு வெளியே போனாரு.”

“வேற?”

“வேற... ம்... கங்காதரன் சார் ஒரு ஃபைல் எடுத்துக்கிட்டு உள்ளே வந்து வச்சிட்டு திரும்பிப் போய்ட்டாரு.”

“வேற?”

“வேற யாரும் உள்ளே வரலை சார்.”

“சரி, நீ போ.”

போனதும், “போச்சடா! மறுபடி மறுபடி நம்ம சந்தேக வட்டம் பெரிசாகிட்டே போய்டுது. ஏதாச்சும் ஒரு வட்டத்துக்குள்ளே அவன் விழுவான்னு பார்த்தா... சிக்க மாட்டேங்கறான். அசோக்கையும் சந்தேகப்படறோம். கங்காதரனையும் சந்தேகப்படறோம். ரெண்டு பேரும் வந்துட்டுப் போயிருக்காங்க. வீட்ல மாணிக்கம். வாவ்! இன்னொரு ஐடியா” என்றார் ராஜப்பா.

“என்ன?”

“மறுபடி போன் பண்ணேன்னு சொன்னானா?”

“ஆமாம்.”

“வெரிசூட். இப்ப என்ன செய்றிங்க நீங்க. உங்க பி.ஏ.அசோக், கங்காதரன் ரெண்டு பேரையும் உங்க ருமுக்குக் கூப்பிட்டு வச்சி ரெண்டு மணி நேரத்துக்கும் மேல் எதையாச்சும் டிஸ்கஸ் பண்ணுங்க.

அந்த டயத்துக்குள்ளே அவன் போன் செஞ்சா இவங்க இல்லைன்னு ஆய்ந்து. அதே சமயம் நான் உங்க வீட்ல புக் படிச்சுக்கிட்டு மாணிக்கத்தை என் கண்காணிப்பிலே வச்சுக்கிறேன். இதை மீறி அவன் போன் செஞ்சா, லிஸ்ட்லேர்ந்து இவங்களை ஓரளவுக்குத் தள்ளி வைக்கலாம்.”

“எல்லாம் சரி, இதெல்லாம் எதுக்கான முயற்சிகள்?”

“அவனைக் கண்டுபிடிக்கிறதுக்காகத்தான்.”

“செய்வோம். இந்த லெட்டர்?”

“கால வரம்பு எதுவும் இல்லை இதிலே. இந்த தேதி இத்தனை மணிக்கு நீங்க செய்யணும்னு எதுவும் குறிப்பிடலை. அதனால இதுவும் ஒரு பூச்சாண்டி காட்டற வேலைதான். அவன் தலையைச் சுத்தி மூக்கைத் தொட வர்றான். அதுக்குள்ளே தொட வர்ற கையை முறுக்கிப் பிடிச்சிடறேன். பாருங்க, நான் சொன்னபடி செய்ங்க. அசோக், கங்காதரன் விலாசம் கொடுங்க” பெற்றுக் கொண்டு புறப்படுமுன் “என்ன மெளன யோசனை? உங்க யோசனைப்படி பார்த்தா... லெட்டர்ப்படி என்னைத் தீர்த்தே கட்டிடுவீங்க போலிருக்கே... ஜாக்கரதையா இருக்கணும்யா” என்று சிரித்து விட்டு வெளியேறினார் ராஜப்பா.

மகேந்திரன் கடிதத்தைப் படித்தார். மறுபடி, மறுபடி.

★

★

★

★

கீதவைத் திறந்த மாணிக்கம், “வாங்க சார், அவர் ஆபீஸ் போய்ட்டார். வீட்ல இல்லை” என்றான்.

“தெரியும். என்னை வீட்ல வெய்ட் பண்ணச் சொன்னார் மகேந்திரன். சூடா ஒரு கப் டீ போட்டுக் கொண்டா மாணிக்கம்” என்று உள்ளே வந்து சோபாவில் அமர்ந்து ட்ரே மேலிருந்த ஆங்கில இதழ்களை எடுத்து மடியில் போட்டுக் கொண்டார் ராஜப்பா.

குட்டி டம்ளரில் டீ எடுத்து வந்தான் மாணிக்கம்.

அதன் அடிப்பக்கமும், மேல் முனையும் மட்டும் கையில் பட வாங்கிக் கொண்ட ராஜப்பா, “மாணிக்கம், நீ வித விதமா குரல் மாத்திப் பேசுவியாமே - ஒரு தடவை பிரேமா சொல்லிச்சு” என்றார் சாதாரணமாக.

“யாரு? நானா பேசுவேன்? என்னைச் சொல்லிருக்காதுங்க”

“இந்த வீட்ல எத்தனை மாணிக்கம் இருக்காங்கப்பா? ஏன் சங்கோஜப்படறே? இதிலே என்ன இருக்கு? எங்கே பேசிக்காட்டு.”

“அட நீங்க ஒண்ணு. அதெல்லாம் தெரியாதுங்க எனக்கு.”

“நாடகத்திலே நடிச்சிருக்கியா?”

“இல்லிங்க. கிராமத்தில புலி வேஷம் போட்டுக்கேன். ரெண்டு தடவை.”

“இப்ப நாய் வேஷமா?”

“என்னங்கய்யா?”

“இப்போ இங்கே நாய் மாதிரி உழைக்கிறேன்னு சொல்றேன்.”

“அதை வேஷம்தான் சொல்லிட்டிங்களேய்யா... ரொம்ப சாதாரணமா. எத்தனை வருஷ பழக்கம் தெரியுமா? பிரேமாம்மாவுக்கு என்னவோ, ஏதோன்னு மனசு கிடந்து அல்லாடுதுங்க. ராமையாவை கேட்டா சரியா சொல்ல மாட்டேங்கறான். பெரிய அய்யாவைக் கேக்க பயமா இருக்கு. நீங்களாச்சும் சொல்லுங்கய்யா... பிரேமாம்மா எங்கே?”

“அவங்க சொந்தக்காரங்க வீட்டுக்குப் போயிருக்குன்னு மகேந்திரன் சொன்னார்.”

“அப்படித்தாங்க என்கிட்டேயும் சொன்னாரு. இந்த டிரைவர் என்னடான்னா என்கிட்டே என்னென்னவோ உளர்றான். மனசு தாங்கலை. என்கிட்டே சொல்றதுன்னா சொல்லாம இருக்க மாட்டாங்க. அந்தப் பொண்ணுக்கு ஒண்ணும் ஆகாதுங்க. நான் முப்பாத்தம்மனை வேண்டிக்கிட்டிருக்கேன்.”

ராஜப்பா நிதானமாக நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தார். குண்டான உடல்வாகு. காட்டன் சட்டை. தோளில் ஒரு அழுக்குத் துண்டு. நெற்றியில் சுருக்கங்கள். நடுவில் குங்குமம். இவனா?

நம்ப முடியவில்லை. சந்தேகப்படாமலும் இருக்க முடியவில்லை.

ராஜப்பா அமைதியாய் படிக்கத் துவங்க... கொஞ்ச நேரத்தில் ஒரு பையுடன் வந்தான் மாணிக்கம்.

“அய்யா இருங்க. கொஞ்சம் காய்கறி வாங்கணும். வாங்கிட்டு வந்துடறேன்.”

“சரி. போ.”

மாணிக்கம் வெளியேறின ஒரு நிமிஷம் கழித்து... சுறுசுறுப்பாக எழுந்து கதவைச் சாத்தி விட்டு சாலையில் தூரமாகச் சென்று கொண்டிருந்த அவனைத் தொடர்ந்தார் ராஜப்பா.

மாணிக்கம் சொன்னபடி ஒரு காய்கறி கடைக்குச் சென்று, வாங்கி திரும்புவதைக் கண்டு... அவசரமாக அவனுக்கு முன்னதாக விட்டுக்குத் திரும்பி வந்து, புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஒரு மணிக்கு ஒரு முறை மகேந்திரனை போனில் தொடர்பு கொண்டு “போன் வந்திச்சா?” என்று கேட்டு “இல்லை” என்கிற பதிலைப் பெற்றார்.

மாலை அஞ்சரை மணிக்கு மகேந்திரனின் கார் வந்து நிற்க, மகேந்திரன் உள்ளே வந்தார். இருவரும் மாடிக்கு மகேந்திரனின் தனியறைக்கு வந்தார்கள்.

“ராஜப்பா, நீங்க சொன்ன மாதிரி இவ்வளவு நேரமும் அவங்க ரெண்டு பேரையும் என் எதிரிலேயே என் ரூமிலேயே வச்சிருந்தேன். போன் வரலை.”

“மகேந்திரன், இந்த மூணு பேர்ல ஒருத்தன்தான் அவன்.”

இப்போது டெலிபோன் ஒலிக்க...

மகேந்திரன் எடுத்தார்.

“ஹலோ சார், என்னைக் கண்டுபிடிக்க ரொம்ப தீவிரமா முயற்சிகள் நடக்குது போலிருக்கே... என் லெட்டரை ராஜப்பா கிட்டே காட்டியாச்சு. சரி, என்ன சொன்னார்? மூகம், சரிப்பட்டு வரமாட்டிங்க போலிருக்கே... நீங்க ராஜப்பாவைக் கொலை செய்வீங்கன்னு எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அதனால...”

“அய்யோ! வேணாம்! அவனை விட்டுடுப்பா. ப்ளீஸ்... அவனை ஒண்ணும் செஞ்சடாதே.”

“அவசரப்படாதீங்க. அது கடைசி கட்டம். இப்போ உங்களுக்கு ரெண்டாவது சாய்ஸ் ஒண்ணு தரலாம்னு நினைக்கிறேன். நீங்க ஆஃபிசுக்கு எடுத்துட்டு வந்த சூட்கேஸைத் திறந்து பாருங்க” என்று தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

27

ரிசீவரை வைத்து விட்டு, அலுவலகத்திற்குத் தான் எடுத்துச் சென்று திரும்பி கட்டில் மேல் விசிறின சூட்கேஸை அவசரமாக எடுத்துத் திறந்தார் மகேந்திரன்.

உள்ளே முக்கியமான ஃபைல்களும், செக் புத்தகங்களும் இருக்க, மேல்புற உள்பகுதியில் கைவிட்டபோது மடக்கப்பட்ட கடிதம் கிடைத்தது.

எடுத்து விரிக்க...

ராஜப்பாவும் எட்டிப் பார்த்தார்.

‘கடிதத்தின் இரண்டாம் பாகம் இது. இரண்டு உயிர்களுக்கு ஈடாக பிரேமாவின் உயிர் என்று அவ்வளவு கொடூரமாகப் போகக் கூடியவனல்ல நான். எனக்கு வேண்டியது நீதி. தப்பு செய்தவர்கள் தண்டனை அடைந்தே ஆக வேண்டும். கடமை தவறின ராஜப்பா தன் பதவியை ராஜினாமா செய்ய வேண்டும். பணத்திமிரில் விளையாடிய நீங்கள் இருபத்தி அஞ்சு லட்ச ரூபாய் மதிப்புள்ள ஒரு சொத்தை அடையாளில் இருக்கும் மேரி அனாதைப் பள்ளிக்கு எழுதி வைக்க வேண்டும். இந்த இரண்டு செய்தியும் நாளைக்குக் காலையில் செய்தித்தாள்களில் வர வேண்டும். வந்தால்... உங்கள் மகள் பிரேமா திரும்பி வருவாள். இல்லை என்றால் நாளை இரவு இரண்டு மணிக்கு எனக்கும், உங்கள் மகளுக்கும் சாந்தி முகூர்த்தம். அதைத் தொடர்ந்து அவளுக்கு சிவலோகப் பதவி. பிணம் கண்டிப்பாக அனுப்பி வைப்பேன். அதில் சந்தேகம் வேண்டாம். இதுவே என் இறுதியான முடிவு. இனி முடிவு எடுக்க வேண்டியதும் செயல்பட வேண்டியதும் நீங்கள்தான். இனி... என்னிடமிருந்து போன் மூலமோ, கடிதம் மூலமோ எந்தவிதமான தொடர்பும் இருக்காது. நாளை தினசரிகளுக்காகக் காத்திருக்கும்... நாய்க்குட்டி.’

படித்தவுடன் கேட்டார் ராஜப்பா.

“இந்த சூட்கேஸை உங்க ஆஃபீஸ் ரூமிலே எங்கே வச்சிருந்திங்க?”

“என் மேஜை மேலதான்.”

“இதைப் பூட்டறதில்லையா?”

“இல்லை.”

“ஸோ, அசோக், கங்காதரன் ரெண்டு பேர்ல ஒருத்தர்தான் வச்சிருக்கணும். முதல் லெட்டர் படிச்சது, என்னோட ஆலோசனை பண்ணினது எல்லாம் தெரிஞ்சிருக்கு அவனுக்கு. மாணிக்கத்தை விட்டு நான் அந்தண்டை, இந்தண்டை நகரலை. அதனால் இந்த நாய்க்குட்டி உங்க ஆஃபீஸ் நாய்க்குட்டி தான். அசோக் இல்லை, கங்காதரன்!”

“அப்படித்தான் தெரியுது.”

“ஊர்ல எத்தனையோ அனாதைப் பள்ளி இருக்கிறப்போ... குறிப்பா அடையாறு, மேரி அனாதைப் பள்ளி மேலஎன்ன அக்கறை இவனுக்கு?”

“புரியலையே...”

“கொலை செய்யணும்னு கண்டிஷன் எழுதினவன், தடால்து கவிழ்ந்து - இப்படி எழுதி இருக்கான்னா... காரணமென்ன?”

“அது... எதுவா வேணும்னாலும் இருக்கட்டும். பிரேமாவுக்காக நான் சொத்தை இழக்கத் தயார். இருபத்தஞ்சு லட்சம் என் முழுச் சொத்தும் இல்லை. கிட்டத்தட்ட கால்பகுதி! பரவால்லை ராஜப்பா.”

“அசட்டுத்தனமா பேசாதீங்க.”

“இல்லை! உறுதியா சொல்றேன்.”

“என்ன?”

“அவன் கண்டிஷனுக்கு நான் தயார். வேளச்சேரி ரோட்ல இருக்கிற ரெண்டு பில்டிங்கையும் இழக்க நான் ரெடியா இருக்கேன். பிரேமாதான் முக்கியம்.”

“எனக்கு குற்றவாளிதான் முக்கியம். ரெண்டாவது, இவன் மிரட்டலுக்காக, உங்க மகளுக்காக நான் வேலையை ராஜினாமா பண்ணுது முட்டாள்தனம்! கோழைத்தனம்! என்னால முடியாது!”

“ஆத்திரப்படாதிங்க ராஜப்பா. உங்களால் ஆன எல்லா முயற்சியையும் பண்ணிட்டிங்க. நானும் பொறுமையா ஒத்துழைச்சேன்.

அவன் கில்லாடிக்குக் கில்லாடியா இருக்கான். நம்ம பிடி அவன் கிட்டே இருக்கு. அவன் சொல்றபடி கேக்கறதைத் தவிர வேற வழி இல்லை.”

“நானைக்கு ராத்திரி ரெண்டு மணி வரைக்கும் கெடு கொடுத்திருக்கான். அதுக்குள்ளே அவனைப் பிடிச்சிக் காமிக்கிறேன் மகேந்திரன்.”

“நீங்க ஒருவேளை பிடிச்சிடலாம் சார். ஆனா அந்த ஆத்திரத்திலே... அப்புறம் அவன் எந்த கண்டிஷனுக்குமே வராம பிரேமாவைச் சேதப்படுத்திடுவான்.”

“அப்படியெல்லாம் நடக்காது.”

“இல்லை. அவன் துணிச்சல்காரன். செய்யக் கூடியவன். என் முதுகு பின்னாடியே ஒளிஞ்சுக்கிட்டு இவ்வளவு காரியங்களைச் சாமர்த்தியமா செய்யலையா அவன்? எதையும் செய்வான்.”

மகேந்திரனை ராஜப்பா உற்றுப் பார்த்தார்.

எழுந்தார். அவர் தோளில் கை வைத்து, “இப்ப மணி ஆறு. எட்டு மணிக்குள்ளே நான் மறுபடி வர்றேன். அதுக்குள்ளே இன்னும் ஒரே ஒரு முயற்சி செஞ்சிடறேன். அப்புறம் முடிவுக்கு வரலாம். அவசரப்படாதிங்க.” என்றார்.

★ ★ ★ ★

மேரி அனாதைப் பள்ளி விழத் தயாராய் இருக்கும் கட்டிடங்களுடன், சரியக் காத்திருக்கும் காற்றோட்டமான கூரைகளுடன் இப்பவோ, அப்பவோ என்று நின்றது.

ஒல்லி ஒல்லியாய்க் குழந்தைகள் டீச்சரின் பிரம்புக்கு பயந்து ஆங்கிலம் திணறித் கொண்டிருந்தன. கண்ணாடி அணிந்த டீச்சர் அடித் தொண்டையில் பாடம் கத்திக் கொண்டிருக்க...

பள்ளியின் அலுவலகம் எனப்படும் சற்று தெம்பான தனிக் கட்டிடத்தின் முன்னால் பைக்கை நிறுத்தி ஸ்டாண்ட் போட்டார் ராஜப்பா.

உள்ளேயிருந்து தலை நரைத்த கிறிஸ்தவ அம்மா வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்து, ராஜப்பாவின் உடைக்குப் பரபரப்பு காட்டி, “வாங்க சார்” என்று உள்ளே அழைத்துப் போய் அலைந்து திரிந்து ஒரு நாற்காலி கொண்டு வந்தார்.

இருவரும் அமர்ந்ததும்...

“ஒரு விசாரணைக்காக வந்திருக்கேன். இந்த பள்ளி, இல்லம் இதோட நிர்வாகி யாரு?” என்றார் ராஜப்பா.

“நான்தான்.”

“உங்க பேரு.”

“ரூபிஜோன்”

“எத்தனை வருஷமா இந்த அனாதை இல்லம், பள்ளி இதெல்லாம் நடத்தறீங்க?”

“முப்பத்தஞ்சு வருஷமா.”

“இப்போ நிதி நெருக்கடியா?”

“ஆமாம்.”

“எதால?”

“விலைவாசி காரணமா செலவுகள், சம்பளங்கள் அதிகமாயிடுச்சு. ஆனா இல்லத்தோட வருமானம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுதான் இருக்கு. அதனால திணறிக்கிட்டிருக்கோம். தனியார் டொனேஷன்ஸ் எதிர்பார்த்து பேப்பர்களிலே கூட விளம்பரம் செஞ்சிருக்கோம்.”

“ஐ.ஸி.உங்களுக்கு போன் இருக்கா?”

“இல்லை.”

“சமீபத்திலே யாராவது ஒரு இளைஞன் உங்களை சந்திச்சி ஒரு பெரிய தொகை ஏற்பாடு செய்றதா எதுவும் பேசினானா?”

“இல்லை சார்.”

“உங்க இல்லத்திலே வளர்ந்து பெரிய மனிதர்களாகி வெளியே போயிட்ட இளைஞர்கள் நிறைய பேர். இல்லையா?”

“ஆமாம்”

“சமீபத்திலே ரெண்டு, மூணு வருஷத்திலே வெளியே போன இளைஞர்கள் விலாசம் தர முடியுமா?”

“தரலாம். சமீபத்திலே நீங்க சொன்ன வருஷங்களுக்குள்ளே ரெண்டே பேர்தான் வெளியே போனவங்க. ஒருத்தன் துபாய்

போய்ட்டான். இன்னொருத்தனுக்கு டெல்லி வேலை கிடைச்ச போயிட்டான்.”

ராஜப்பா யோசித்தார்.

“விளம்பரம் பார்த்துட்டு யாருமே உங்களைத் தொடர்பு கொள்ளலையா?”

“நிறைய பேர் நூறு, இருநூறுன்னு அனுப்பிக்கிட்டிருக்காங்க. சில பேர் அனுப்பறதா லெட்டர் எழுதறாங்க. சில பேர் வித்தியாசமா கிண்டலா எழுதறாங்க.”

“என்ன கிண்டல்?”

“இன்னைய தபால்ல ஒரு லெட்டர் வந்திச்சி. ‘இன்னும் இரண்டு தினங்களில் உங்கள் அனாதைப் பள்ளிக்கு இருபத்தி அஞ்சு லட்சம் ரூபாய் கிடைக்கும் - நாய்க்குட்டி’, அப்படின்னு இருக்கு.”

“எங்கே, எடுங்க.”

எடுத்ததும், பார்த்தார். அதே கையெழுத்து. அப்படியென்றால்? அவன் உறுதியாய் இருக்கிறான். இந்தப் பள்ளியில் படித்தவனாய் தெரியவில்லை. ஒரு வேளை - படித்தும் இருக்கலாம். தன்னை அடையாளம் காட்டிக் கொள்ள விரும்பாமல் - ஜாக்கிரதையாக இருக்கலாம்.

“போட்டோ ஆல்பம் மாதிரி எதுவும் வச்சிருக்கிங்களா?”

“இருக்கு சார். ஒவ்வொரு வருஷமும் ஆண்டு விழா சமயத்திலே இங்கேர்ந்து ஆளான எல்லாரும் சேர்றதுண்டு. அப்போ எடுத்த போட்டோக்கள் இருக்கு.”

ரூபிஜோன் எழுந்து மர அலமாரியை அதன் முக்கல், முனகலுடன் திறந்து, ஒரு ஆல்பத்தை தூசி தட்டி எடுத்து வந்தார்.

ராஜப்பா அதை வாங்கிப் புரட்டினார்.

இருபது பக்கங்கள் தள்ளி... ஏழெட்டு இளைஞர்கள் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் புகைப்படம் அவரைக் கவர்ந்தது. குறிப்பாக அதில் நீல சட்டையும், வெள்ளை பாண்ட்டும் அணிந்திருந்தவன் முகம் உடனே மூளையில் நெருடியது.

இவனை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேனே...

சற்றே நீளமான மூக்கு, கண்ணுக்கு கீழே வீக்கம் போல லேசான

உப்பம், தாடையில் ஒரு குழைவு. இதே சாயல் என் நினைவில் இருக்கிறது.

எங்கே பார்த்தேன் இவனை?

ஆனால் பார்த்த ஞாபகம் இருக்கிறது.

“மேடம்... இவன் பேர் என்ன...”

“இவனா? விஜய்ன்னு பேரு.”

“எங்கே இருக்கான் இவன்?”

“ஆறு ஏழு வருஷமாச்சு இவன் இங்கேர்ந்து போய். இதே மெட்ராஸ்ல ஏதோ ஒரு பிரைவேட் கம்பெனில வேலை பார்க்கிறதா ஒரு லெட்டர் அப்போ எழுதி இருந்தான். அப்புறம் தொடர்பே இல்லை.”

“கொஞ்சம் அந்த லெட்டரைத் தேட முடியுமா?”

“தேட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. வருஷ வாரியா எல்லா லெட்டர்களையும் நான் ஃபைல் செஞ்சி வச்சிருக்கேன். எழுபத்தி ஒம்போதில அவன் எழுதினதா ஞாபகம்.”

பத்து நிமிஷத்தில் அந்தக் கடிதத்தோடு வந்தார்.

அவசரமாக அதை வாங்கின ராஜப்பா - ஏற்கனவே காட்டின நாய்க்குட்டி கடிதத்தை அருகில் வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்து “வாவ்!” என்று விசிலடித்தார்.

இரண்டு கையெழுத்துக்களும் ஒன்றாய் இருந்தன.

மைகாட்! இந்த விஜய்தான் நாய்க்குட்டி!

இவன் விலாசம்?

இதோ இந்த பழைய கடிதத்தில் இருக்கிறது. அதில் விஜய் தான் வேலை பார்க்கும் ‘சிவா எண்டர்பிரைசஸ்’ விலாசத்தையும், தங்கியிருக்கும் முகவரியாக ஒரு வெஸ்ட் மாம்பலம் முகவரியையும் தெளிவாகக் கொடுத்திருந்தான்.

ராஜப்பா அந்த விலாசங்களை சரசர என்று எழுதிக் கொண்டார்.

“மேடம், இன்னொரு நாள் வர்றேன். இந்த விசாரணைக்கான விளக்கம் சொல்றேன். நீங்க அற்புதமான உதவி செஞ்சிருக்கிங்க.”

வெளியேறி பைக்கை உச்சத்தில் விரட்டினார்.

வானம் முழுக்க இருட்டியிருக்க... செயற்கை வெளிச்ச சிந்தல்கள் நகரமெங்கும் பரவிக்கிடக்க... ராஜப்பா நேராய் தன் ஸ்டேஷன் வந்தார். தனது ரிவால்வரை எடுத்து இடுப்பு பெல்ட்டின் உறையில் வைத்துக் கொண்டார்.

மகேந்திரனுக்கு போன் செய்தார். “நான் அவனைக் கண்டுபிடிச்சிட்டேன். பிரச்னை முடியப் போகுது. தீர்த்து முடிச்சிட்டு உங்களைச் சந்திக்கிறேன்” என்றார்.

வெஸ்ட் மாம்பலம் முகவரிக்கு விரைந்தார்.

28

வெஸ்ட் மாம்பலத்தில் அந்த விலாசம் மாத வாடகைக்கு அறைகளை விடுகிற ஒரு லாட்ஜ். அதில் குறிப்பிட்ட 19ம் நம்பர் அறையில் ஒரு பஞ்சாபி இளைஞன் வெற்று மார்புடன், கையில் கஞ்சா அடைத்த சிகரெட்டுடன் கதவு திறந்து “வாட் யு வாண்ட்?” என்றான். உள்ளே மேலும் இருவர்.

“விஜய் யாரு?” என்றார் ராஜப்பா.

“விஜய்? அப்படி யாரும் இல்லை இங்கே. எந்த ரும்?”

“19”

“இதான் பத்தொம்பது. நான் மாதவசிங். நான் மட்டும்தான் தங்கி இருக்கேன் நாலு வருஷமா.”

“அதுக்கு முன்னாடி அந்த விஜய் தங்கியிருக்கலாமா?”

“கீழே வழக்கை மண்டை மானேஜர் இருப்பான். ஆஸ்க் ஹிம்.”

அந்த வழக்கை ஆமாம் என்றான். நாலு வருஷம் முன்பு இருந்தான். இப்போது அவனிக்குமிடம் தெரியாது. அதற்குப் பின் பார்க்கவில்லை என்றான்.

தேனாம்பேட்டையில் இருந்த சிவா எண்டர்பிரைசஸ் ஆஃபிசுக்கு விரைந்தார் ராஜப்பா. தாட்டியாக வாட்ச்மேன் மட்டும்தான் இருந்தான்.

“உங்க ஆபீஸ்ல விஜய்ன்னு யாராச்சும் வேலை பார்க்கிறாங்களா?”

அவன் யோசித்தான்.

“இப்ப இல்லையே. மூணு நாலு வருஷத்துக்கு முன்னாடி வேலை பார்த்தாரு.”

“அப்புறம்?”

“வேலையை ராஜினாமா செஞ்சுட்டாரு.”

“ஏன்?”

“வேற ஏதோ வேலை கிடைச்சதா ஞாபகம், மறந்து போச்சு.”

“விஜய் கூட வேலை பார்த்தவங்க இப்போ வேலை பார்க்கிறாங்களா?”

“நிறைய பேர் மாறிக்கிட்டே இருக்காங்க சார். மொத்தமே இருபத்தி ஏழு பேர்தான் ஆபீஸ். நாதன்னு ஒருத்தரும், அரிச்சந்திரன்னு ஒருத்தரும்தான் பத்து வருஷத்துக்கு மேல இங்கு தொடர்ந்து வேலை பார்க்கறாங்க.”

“ஐ.சீ. அவங்களை நான் உடனடியா சந்திக்கணுமே...”

“இப்பவா? இந்த ராத்திரி பத்து மணிக்கா?”

“ஆமாம். உடனே பார்க்கணும். அந்த விஜய் ஒரு குற்றவாளி. அவனைப் பிடிச்சாகணும்.”

“அப்படியா? விலாசம் உத்தேசமா சொல்றேன் - புரிஞ்சுக்கறிங்களா?”

சொன்னான். புரிந்து கொண்டார். புறப்பட்டார்.

ராத்திரி பதினொன்றரை மணிக்கு “யார் அது?” என்று கொட்டாவியைக் கடித்துக் கொண்டு தகவு திறந்த அரிச்சந்திரன், விஜயுடன் அதற்குப் பிறகு தொடர்பில்லை - எங்கே, என்ன செய்கிறான் என்று தெரியாது என்றான்.

பன்னிரெண்டேகால் மணிக்கு அந்த நாதன் வீட்டில் அவன் மனைவியிடம், அவர் செகண்ட் ஷோ போயிருக்கிறார் என்ற பதிலைப் பெற்றார்.

ஒரு டீக்கடையில் ஒரே டீயை ஒரு மணி நேரம் உறிஞ்சிவிட்டு மறுபடி நாதன் வீட்டிற்கு வந்து அவனைச் சந்தித்த போது...

“விஜய்? எனக்கு முகமே ஞாபகத்துக்கு வரலை சார். வேலை செஞ்சிருக்கலாம். எனக்கு மறதி அதிகம்” என்றான்.

மேலும் சில ஸ்டாப் விலாசங்கள் தெரிந்து கொண்டு இரவு முழுக்க அல்லாடி காலை ஆறு மணிக்கு மகேந்திரன் இல்லத்திற்கு வந்தார் ராஜப்பா.

“என்னாச்சு?” என்றார் மகேந்திரன் ஆர்வமாய்.

“த்சு! ரொம்ப நெருங்கிட்டேன். ஆனா மறுபடி அவன் தூரமா போய்ட்டான். ஒண்ணு ஊர்ஜிதம் ஆயுடுச்சு மகேந்திரன். நாம சந்தேகப்பட்ட விஸ்டிலேயே அந்த நாய்க்குட்டி இல்லை. இவன் அறிமுகமே இல்லாத ஆள். விஜய்ன்னு பேரு. உங்க ஸ்டாஃப் வித்யா சொன்னாங்களே ஸ்வர்ணா யாரையோ நிஜமாவே காதலிச்சதா... அந்தக் காதலன் தான் இந்த விஜய். இப்போ நமக்கு ஆள் தெரியும். பேர் தெரியும். விலாசம்தான் தெரியாது.”

“ஆனா அவன் கொடுத்திருக்கிற கெடுவுக்கு அதிக நேரமில்லையே சார்.”

“எந்த வழில போனாலும் ஒரு சுவர் வந்து நிச்சிது மகேந்திரன். அந்தப் பள்ளிக்கு நம்பிக்கையா கடிதம் எழுதியிருக்கான். கோபம் உள்ளவன். காதலியை முழுசா இழந்த தீவிரமான கோபம்! இனிமே தொடர்பு கொள்ள மாட்டேன்னு எழுதிட்டான். இப்போ என்ன பண்ணது?”

“ராஜப்பா சார், நான்தான் நேத்தே சொன்னேனே... சொத்து எனக்கு பெரிசே இல்லைன்னு. நீங்கதான் காலம் தாழ்த்திட்டிங்க...”

“இல்லை மகேந்திரன். ஒரு போலீஸ்காரன் அவ்வளவு சிக்கிரம் ஓய்ஞ்சுட மாட்டான். நான் முயற்சி எடுத்துக்கிறதிலே தப்பில்லை. அவன் யாருங்கிறது இப்போ தெரிஞ்சாச்சு.”

“சரி, ஆனா... அதனால என்ன பிரயோஜனம்? இன்னிக்குக் காலை பேப்பர்களிலே அவன் விளம்பரத்தை எதிர் பார்த்திருப்பான். இல்லைன்ன உடனே ஆத்திரமடைஞ்சு இருப்பான். எனக்கு பயமா இருக்கு சார்.”

“இருங்க. பதறாதீங்க. இன்னிக்கு ராத்திரி ரெண்டு மணிக்கு முன்னாடி அவன் நம்ம பிரேமாவைத் தொட மாட்டான்னு நம்பலாம். அதுக்கு முன்னாடி நமக்கு ஏராள நேரம் இருக்கு.”

“எதுக்கு?”

“விசாரிக்கிறதுக்கு. ஒரு கம்பெனில வேலை பார்த்தவனுக்கு பாங்கு கணக்கு இருக்கலாம். இன்ஷூரன்சு பண்ணியிருக்கலாம். அங்கெல்லாம் அவன் தன்னோட புது விலாசத்தைத் தெரியப்படுத்தியே ஆகணுமே...”

“போதும் சார் உங்க வேட்டை. ஈவினிங் பேப்பர்களிலேயாவது விளம்பரம் கொடுத்துடலாம்” என்ற போது,

போர்டிகோவில் கார் வந்து நிற்கிற சத்தம் கேட்டது. டிரைவர் படபடப்பாக ஒரு பெரிய பார்சலைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

“என்ன ராமையா? என்ன இது?”

“அய்யா. வண்டிக்கு பெட்ரோல் போட உங்ககிட்டே பணம் வாங்கிட்டுப் போனேன் இல்லையா? பங்க்கிலே உள்ளே போய் பணம் கொடுத்துட்டு காருக்கு வந்தப்போ காருக்குள்ளே முன் சீட்ல இந்தப் பார்சல் இருந்திச்சிய்யா. மேலே ‘உன் முதலாளியிடம் தரவும்’ அப்படின்னு எழுதிருக்கு. பாருங்க.”

மகேந்திரன் அதை வாங்கிக் கொண்டு, டிரைவர் அங்கேயே ஆர்வமாக நிற்பதை விரும்பாமல், “நீ போய் வெளில இரு” என்றுவிட்டு... பார்சலைப் பிரித்தார்.

உள்ளே...

பிரேமா கடைசியாக கல்லூரி விழாவுக்கு அணிந்து சென்ற சேலை கசங்கிய நிலையிலும், அதே நிறத்தில் அவளுடைய ஜாக்கெட் கிழிந்த நிலையிலும், மற்றும் உள்ளாடைகளும் இருக்க... கூடவே கடிதமும். அதில்...

‘மகேந்திரன், பொறுமைக்கு இந்த உலகத்தில் மதிப்பே இல்லை போலிருக்கிறது. காலையில் தினசரிகளில் ஏமாந்தேன். என் கடிதப்படி நீங்கள் நடக்காத போது - நானும் நடக்கத் தேவையில்லையே... ஆகவே என் திட்டத்தில் மாற்றம் செய்து இருக்கிறேன். உங்கள் மகள் பிரேமாவை இன்று... காலை 7.10க்கு நான் சுவைத்தேன் - பலத்த போராட்டங்களுக்கு நடுவில். நான் கைப்பற்றின ஆடைகள் இத்துடன் இணைப்பு. கடைசி கடைசியாக ஒரு சலுகை தரட்டுமா? கற்பு போன பின் உங்கள் மகளுக்கு வாழ்க்கை தேவையில்லை என்று கருதினால் எதற்கும்

கவலைப்படாதீர்கள். அவள் உயிர் மட்டுமாவது மிஞ்ச வேண்டும் என்று நினைத்தால்... இன்றைய மாலைத் தினசரிகளில் விளம்பரம் வரட்டும். தவிர... சொத்து எழுதுகிற விவகாரங்களில் உங்களை இனி நம்பத்தயாராய் இல்லை. அதனால் இருபத்தி ஐந்து லட்சம் ரூபாய்க்கு பணமாக மேரி அனாதைப் பள்ளி நிர்வாகி ரூபி ஜோனிடம் தாங்கள் தர வேண்டும். அந்த ராஜப்பா ராஜினாமா செய்த செய்தி வர வேண்டும். ரூபிஜோன் - மகேந்திரன் புகைப்படமும் தினசரிகளில் வர வேண்டும்.

இல்லை என்றால் உமது மகள் அடுத்த அனுபவமாக மரணத்தைச் சந்திக்கிறாள்.

நேரம்: இந்திய நேரம் 2 A.M.

இறுதியாக, உறுதியாக... நாய்க்குட்டி.

மகேந்திரன் படித்து முடித்ததும் பளிச் பளிச் என்று மண்டையில் அடித்துக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தார்.

ராஜப்பா மௌனமாக தன் நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு கவலைப்பட்டார்.

“எல்லாம் உங்களால்தான். கண்டுபிடிக்கிறேன். கண்டுபிடிக்கிறேன்னு என் பிரேமாவை நாசம் பண்ண விட்டுட்டிங்க. நான்தான் எல்லாத்தையும் இழக்க சம்மதிச்சேனே...”

“பதட்டப்படாதீங்க.”

“இன்னும் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கிட்டே இருங்க. நான் தீர்மானிச்சுட்டேன். எந்த நிமிஷமும் அம்பது லட்ச ரூபாய்க்கு மேல கூட என்னால பணமா புரட்ட முடியும். இனிமே உங்க ஆலோசனையும் தேவையில்லை. ஒரு எழவும் தேவையில்லை. என் பிரேமாவோட உயிரையாவது நான் காப்பாத்தியாகணும்” என்று எழுந்து டெலிபோன் அருகில் சென்றார் மகேந்திரன் வேகமாக.

“ஒரு நிமிஷம் மகேந்திரன். நீங்க பணம் கொடுத்துட்டா மட்டும் போதாது அவனுக்கு. நான் ராஜினாமா செய்யணும்னு இன்னொரு கண்டிஷன் வருது இதிலே.”

வெடுக் என்று திரும்பினார் மகேந்திரன்.

ராஜப்பாவே எதிர்பார்க்காமல்... மகேந்திரன் தடால் என்று அவர் காலில் விழுந்து கதற ஆரம்பித்தார். “எனக்காக இந்த ஒரே ஒரு கடைசி

உதவியைச் செஞ்சுடுங்க சார். உங்க குடும்பத்தை ராஜா வீட்டுக் குடும்பம் மாதிரி நான் பார்த்துக்கறேன். இன்னும் மிஞ்சிப்போனா மூணு, நாலு வருஷம்தான் நீங்க சர்வீஸ்ல இருக்கப் போறீங்க. சொல்லுங்க, எவ்வளவு வேணும்னாலும் தொகை சொல்லுங்க. தர்றேன். அவன் சொன்னபடி ராஜினாமா பண்ணிடுங்க.”

“இது என் தன்மானப் பிரச்னை மகேந்திரன்.”

“எனக்கு என் மகளோட உயிர்ப் பிரச்னை சார். எனக்காக வேணாம். ஒரு உயிருக்காக செய்ங்க. நான்தான் நீங்க கேக்கற நஷ்ட ஈடு தொகை தர்றேன்னு சொல்றேன்.”

ராஜப்பா மிஸ் யோசித்தார்.

மகேந்திரன் மீண்டும், மீண்டும் கெஞ்ச... கதற...

அரைமணிக்குப் பிறகு ராஜப்பா தீர்மானித்தார்.

“ஓக்கே, நான் இப்பவே என் சொந்த காரணங்களுக்காக ராஜினாமா செய்றதா எழுதிக் கொடுத்திட்டு பத்திரிகைகளுக்கும் செய்தி தந்துட்டேன். ஆனா அவன் சொல்லி இருக்கிற கடைசி கெடு வரைக்கும் அவனைக் கண்டுபிடிக்க தனிப்பட்ட முறையிலே முயற்சி பண்ணத்தான் போறேன்” என்று விட்டு வெளியேறினார்.

மகேந்திரன் உற்சாகமாக நிறைய போன்கள் செய்தார்.

★ ★ ★ ★

அன்றைக்கு மாலைத் தினசரிகளில்...

தொழிலதிபர் மகேந்திரன் 25 லட்சம் அனாதைப் பள்ளிக்கு அன்பளிப்பு! -என்று புகைப்படத்தோடு வந்திருக்க... ராஜப்பாவின் ராஜினாமா செய்தியும் அனைத்துப் பத்திரிகைகளிலும் வந்திருந்தது.

ராஜப்பா மட்டும் சிவா எண்டர்பிரைசஸ், அது இருக்கும் ஏரியாவில் உள்ள வங்கிகள், இன்ஷ்யூரன்ஸ் அலுவலகம் என்று அலைந்து விட்டு... இரவு எட்டு மணிக்கு சோர்வாய் மகேந்திரனின் பங்களாவுக்குத் திரும்பினார்.

“என்ன ராஜப்பா சார், அவன் சொன்னபடி நாம நடந்துக்கிட்டாச்சு. இன்னும் பிரேமா வந்து சேரல்லையே” என்றார் மகேந்திரன்.

“நிச்சயம் அனுப்பிடுவான்னு நம்புவோம்.”

ஒன்பது மணிக்கு மேல் கதவு தட்டப்பட்டு... திறக்கப்பட உதடுகளில் புன்சிரிப்புடன் பிரேமா நின்று கொண்டிருந்தாள். மகேந்திரன் பரவசப்பட்டார்.

“வாம்மா. வா. வந்து ஆத்திரம் தீர என்னை அறை! உன் மானத்தை காப்பாற்ற முடியாமல் போன, இயலாத அப்பா மேல காறித்துப்பு. வாம்மா.”

“என் மானத்தைக் காப்பாத்தலையா? என்ன சொல்றீங்க? நான் நல்லாத்தானே அப்பா இருக்கேன்?” என்றாள் சிரிப்பாய் பிரேமா.

29

கையில் ஒரு சின்ன குட்கேசுடன், உதட்டில் ஓட்டின சிரிப்புடன், புதிய நாகரிக உடையுடன் உள்ளே வந்த பிரேமாவை...

‘எனக்கென்ன நல்லாத்தானே இருக்கேன்’ என்று அலட்சியமாய் சொன்ன பிரேமாவை...

ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தார்கள் மகேந்திரனும், ராஜப்பாவும்.

“என்னம்மா சொல்றே? உனக்கு ஒண்ணும் ஆகலையா?” என்றார் ராஜப்பா.

“என்ன ஆகணும்?”

“அவன்... உன்னை...”

“யாரு?”

ராஜப்பாவும், மகேந்திரனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“நம்ம ரூமுக்குப் போயிடலாம் முதல்ல. வாம்மா, ராஜப்பா, நீங்களும் வாங்க.”

மாடிப்படிகள் ஏறி மகேந்திரனின் தனியறைக்கு மூவரும் வந்ததும், ராஜப்பா கதவைச் சாத்தினதும்...

“இப்ப சொல்லுமமா... அவன் உன்னை எங்கே அடைச்சி வச்சிருந்தான்?” என்றார் மகேந்திரன்.

“யாரும் என்னை அடைச்சி வைக்கலையே... நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“என்னம்மா இது குழப்பறே? இந்த ரெண்டு நாளும் நீ எங்கே இருந்தே?”

“விஜய்ன்னு ஒரு ஃபிரண்டு வீட்ல.”

“எதுவுமே புரியலையே. காலேஜ் விழாவில பாதியிலே உன்னை வரச் சொன்னதும் நீ நம்ம கார்ல புறப்பட்டியா, இல்லையா?”

“ஆமா.”

“அப்புறம் என்ன நடந்திச்சி?”

“ஒண்ணும் நடக்கலையே...”

“நேரா வீட்டுக்கு வர வேண்டிய நீ எங்கே போனே? விஜய்னு சொல்றே... ஃபிரண்டுன்னு சொல்றே... தகவலும் தெரிவிக்கலை. இங்கே என்ன நடந்துச்சின்னு தெரியுமா உனக்கு?”

மார்புக்கு குறுக்கே கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு மகேந்திரனை நேரடியாய், கொஞ்சம் முறைப்பாய் பார்த்து, “எல்லாம் தெரியும்.”

“என்ன தெரியும் சொல்லு?”

“என்னைக் கற்பழிச்சிடுவேன்னு கொலை பண்ணிடுவேன்னு நாய்க்குட்டின்னு சொல்லிகிட்டு ஒருத்தன் உங்க ரெண்டு பேரையும் மிரட்டி அவரை ராஜினாமா பண்ண வச்சான். உங்களை இருபத்தி அஞ்சு லட்சம் ஒரு அனாதைப் பள்ளிக்கு டொனேஷன் செய்ய வச்சான். சரியா, நான் சொல்றது?”

மறுபடி குழப்பமாய் அவளைப் பார்த்தார்கள்.

“இதெல்லாம் தெரியும்தான் சொல்றே, ஆனா நீ கடத்தப்படலைன்னு சொல்றியே...”

“யெஸ். இப்பவும்தான் சொல்றேன். நான் கடத்தப்படலை.”

“பின்னே?”

“என்னோட ஒத்துழைப்பிலேதான் எல்லாம் நடந்திச்சி. நான் இஷ்டப்பட்டுதான் அந்த விஜய் கூடப் போனேன். எந்த எதிர்ப்பும் காட்டாம அவர் வீட்ல தங்கி இருந்தேன். அவர் செய்ற ஒவ்வொரு காரியத்தையும் என்கிட்டே சொல்லிட்டுத்தான் செஞ்சார்.”

“வாட் நான்சென்ஸ் யு ஆர் டாக்கிங்?”

“கோப்பப்பாதிங்க டாடி. நான் பேசறது நான்சென்ஸ் இல்லை. உண்மை.”

“யார் அந்த விஜய்?” என்றார் ராஜப்பா.

“நாய்க்குட்டி.”

“அதான், யார் அந்த நாய்க்குட்டி.”

“விஜய்”

“மகேந்திரன், உங்க பொண்ணு எரிச்சல் தர்றா.”

“சொல்லு பிரேமா, இதெல்லாம் என்ன கூட்டுச் சதி? இருபத்தி அஞ்சு லட்ச ரூபாய் நான் உனக்காகத் தந்தேனம்மா.”

“இல்லைப்பா. உங்க உயிருக்காகத் தந்திருக்கிங்க.”

“கொஞ்சம் விளக்கமா சொல்லித் தொலையேன்.”

“விஜய் யார் தெரியுமா?”

“யாரு?”

“செத்துப் போனாளே உங்க ஆபீஸ் ஸ்டாஃப் ஸ்வர்ணா - அவளை உயிருக்கு உயிரா நேசிச்ச காதலன். அந்த ஸ்வர்ணா எப்படி செத்தாங்கிறது இப்போ நான் உங்ககிட்டே பேசறது கண்ணியம் இல்லை. அந்தக் காதல் ஜோடியைப் பிரிச்சது நீங்கதான்னு விஜய்க்கு நல்லாத் தெரியும்.”

“எப்படித் தெரியும்?” என்றார் மகேந்திரன் அவசரமாக.

“எப்படியா? ஸ்வர்ணா உங்க பர்சனல் ஆபீஸ் ரூமிலே மாட்டிக்கிட்டது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“அவளே போன் செஞ்சி சொன்னா.”

“உங்களுக்கு போன் செஞ்சி சொல்லிட்டு விஜய்கூட போன்ல பேசுருக்கா ஸ்வர்ணா. இது மாதிரி ஆபீஸ்லே மாட்டிக்கிட்டேன். எங்க எம்.டி. வீட்டுக்கு போன் பண்ணிட்டேன். அவரே சாவி எடுத்துக்கிட்டு வர்றேன்னிருக்காருன்னு சொல்லிருக்கா. விஜய் கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டு வச்சிட்டார். மறுநாள் அவர் தன் ஆபீஸ் வேலையா பம்பாய் போய்ட்டு ஒரு வாரம் கழிச்சதான் திரும்பியிருக்கார். ஸ்வர்ணா தற்கொலையை நம்பலை அவர். விபரம் பூரா திரட்டியிருக்கார் - பொறுமையா, எல்லாம் புரிஞ்சி போச்சு.”

“எப்படி விபரம் திரட்டினான்?” என்றார் ராஜப்பா.

“சொல்றேன். ஒரு விபரம் விடாம சொல்றேன். இதை அப்புறம் சொல்றேன். விஜயோட நோக்கம் என்ன தெரியுமா? பழிக்குப் பழி வாங்கற விதத்திலே என்னை கற்பழிச்சு, கொலை செய்யணும். அதோட இல்லாம உங்களையும், எங்கப்பாவையும் கொலை பண்ணணும்.”

“இதெல்லாம் உனக்கு எப்படிம்மா தெரியும்?”

“வர்றேன்பா. ஒரு நாள் நல்ல போதையிலே நீங்க ரூமிலே புரண்டுகிட்டு இருந்தப்போ என் ரூமிலே நுழைஞ்சு கதவை தாழ் போட்டுட்டு என்னைக் கட்டிப்பிடிக்க வந்தான் விஜய். ஏன் இப்படி நடந்துக்கிறேன்னு கதறினப்போ... உங்கப்பா என் காதலியை எப்படி சேதப்படுத்தினாரோ... அதே வழியிலே நானும் செயல்படணும். அதுக்கப்புறம் உங்கப்பாவைக் கொல்லணும்னு விபரம் பூரா சொன்னான். கேட்டதும் எனக்கு அதிர்ச்சியாய்டுச்சி. அவனோட வேகம் புரிஞ்சது. ஆனா விவேகம் தான் தப்பா பட்டுது. உடனே நான் எந்திரிச்சி, நீ எடுத்திருக்கிற முடிவுதான் சரி. என்னை நீ அனுபவிக்கிறதாலே உன் ஆத்திரம் தீர்ந்துடும்னா... வா, வந்து அனுபவிச்சுக்கோன்னு சொல்லி பேசாம நின்னேன். அவன் இதை எதிர்பார்க்கலை. ரும் பூரா ஓடுவேன் - சுத்துவேன்னு நினைச்சான். ஒரு போராட்டத்தை எதிர்பார்த்தான். நான் அப்படிச் சொன்னதும் அவன் வேகம் பூரா வடிஞ்சிடுச்சி. உடனே ரியலைஸ் பண்ணினான். உங்கப்பா செஞ்ச தப்புக்கு உன்னை தண்டிக்கிறது தப்பு. என்னை மன்னிச்சிடு. ஆனா... நான் உன் அப்பாவை கொலை பண்ணித்தான் திருவேன்னு சொன்னான்.

ரொம்ப நேரம் அவன்கிட்டே பேசினேன். கொலை செஞ்சிடறதாலே உன் காதலி திரும்ப கிடைக்கப் போறதில்லைன்னு எடுத்துச் சொன்னேன். அவன் ஆத்திரம் அடங்கலை. அதெல்லாம் முடியாது. பழி வாங்கியே திருவேன்னு சொன்னான். எங்கப்பாவுக்கு வயசு அம்பதுக்கு மேலே. வாழ்ந்தவர். பணம் பார்த்தவர். அனுபவிச்சவர். இயற்கையா இன்னும் பத்து, பதினைஞ்சு வருஷம் கழிச்சு சாகறதை முன்னாடியே உன் மூலமா செத்துடறதாலே யாருக்கும் எந்தப் புண்ணியமும் இல்லை. அதனால அவரையும், ராஜப்பாவையும் பழிவாங்கணும்னா கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமா யோசி. எங்கப்பாவோட அலட்சியப் போக்குக்குக் காரணம் பணத்திமிர். ராஜப்பாவோட கடமை மீறலுக்குக் காரணம் அதிகாரத்

திமிர். அந்தத் திமிர்களை மட்டும் அடக்க திட்டம் போடுன்னு சொன்னேன். யோசிச்சு மறுநாள் சொல்றதா சொன்னான். மறுநாள் நான் சொன்னதை ஏத்துக்கிட்டான். ஒவ்வொண்ணா திட்டம் போட்டான். நான் ஒத்துழைச்சேன். சொன்னபடி நடந்துக்கிட்ட ஜென்டில்மேன் அவன்.”

கொஞ்ச நேரம் அனைவரும் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

“உங்க விரலே உங்க கண்ணைக் குத்தியிருக்கு” என்றார் ராஜப்பா வெறுப்பாக.

“இல்லை ராஜப்பா, என் கண்ணை நோக்கி வந்த அம்பைத் தடுத்திருக்கு” என்றார் மகேந்திரன் நாதமுதமுக்க. “பிரேமா தடுத்து அவனை சமாதானம் செய்யலைன்னா இப்போ நாம மூணு பேருமே உயிரோட இருக்க மாட்டோம் ராஜப்பா.”

“பாஸ்டர்” என்றார் ராஜப்பா.

“திட்டாதீங்க அவனை. இத்தனை கருணையோட பழி வாங்கறவனை நீங்க எங்கேயும் பார்த்திருக்க முடியாது” என்றார் பிரேமா.

“பார்சல்ல அனுப்பின புடவை, ஜாக்கெட்?”

“வெறும் பயமுறுத்தல்! நானாதான் கிழிச்சேன்.”

“அப்பப்போ எல்லா விபரங்களும் அவனுக்கு எப்படித் தெரிஞ்சது பிரேமா?”

“உங்க பர்சனல் போனுக்கு அடியிலே, கீழே ஹால்ல ஆபீஸ்ல உங்க ரூமிலே சின்ன மைக்ரோ போன்ஸ் அட்டாச் பண்ணிருக்கு. அதோட ரிசீவர் அவனோட சட்டைப் பாக்டெட்ல எப்பவும் இருக்கும். போதாதா?”

“மைகாட்! நம்ப வீட்டையே சுத்திக்கிட்டிருந்தானா எப்பவும்.”

சிரித்தான் பிரேமா பதில் சொல்லாமல்.

“சொல்லும்மா, விஜய் எங்கே இருந்தான்?”

மறுபடி பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான்.

“வெய்ட், ஏம்மா, டிரைவர் ராமையா பீச் மணல்ல கிடந்ததா வந்து சொன்னது?”

“நடிப்பு”

“உங்க சதியிலே ராமையாவுக்கு பங்கு உண்டா?”

“அவனுக்குத்தான் முக்கியமான பங்கு.”

“முக்கியமான பங்குன்னா?”

“கதாநாயகன்! இந்த சூட்கேஸைத் திறங்க.”

தான் கொண்டு வந்திருந்த சூட்கேஸைத் திறக்கச் சொல்ல...
திறந்ததும்...

உள்ளே...

டிரைவர் யூனிஃபார்ம், தொப்பி, மற்றும் நரையோடிய தலை விக்.
நரையோடிய ஓட்டு மீசை இருக்க... நடுவே ஒரு சின்ன காகிதம்.

அதில்...

‘ஹலோ மகேந்திரன், உங்களைப் பழி வாங்கும் நோக்கத்தோடுதான் விஜய் ஆன நான் வயதான ராமையா ஆனேன். வேலையில் சேர்ந்தேன். உங்கள் மகளால் நீங்கள் தப்பித்தீர்கள். இனியாவது தரய எண்ணங்களை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் நண்பர்களிடம் சொல்லுங்கள் - ஆத்திரப்பட்டு மறுபடி என்னைத் தேடி அலைய வேண்டாம் என்று. இந்தக் கடிதம் நீங்கள் படிக்கும் போது நான் இந்த ஊர் எல்லை தாண்டியிருப்பேன். பயந்து ஓடவில்லை. இதே சென்னையில் மறுபடி மறுபடி உங்களைச் சந்திக்கையில் என் கொலை வெறி அதிகமாகி விடக்கூடாதே என்பதற்காகவும்... உங்கள் மகளிடம் ஊரை விட்டே போவதாக சத்தியம் செய்து கொடுத்திருப்பதனாலும். கடைசியாக ஒரே ஒரு கேள்வி. பிரேமா உங்கள் குணத்தில் முரண்பட்டு எத்தனை நல்ல பெண்ணாக இருக்கிறாள்! உங்கள் மகள்தானா?... விஜய்.’

மௌனமாகத் தலைகுனிந்திருந்தார் மகேந்திரன்.

“ஷிட்! அனாதைப் பள்ளியில் இவனோட போட்டா பார்த்தப்பவே எனக்குள்ளே ஒரு சந்தேகம்! பார்த்த முகமா இருக்கேன்னு! ச்சே! விட்டுட்டேனே...” என்று அந்த சூட்கேஸைக் குத்தினார் ராஜப்பா.

“முற்றும் போடறவரைக்கும் சவால் விட்டுக்கிட்டே இருங்க நீங்க!” என்று சிரித்தாள் பிரேமா.

(முற்றும்)

துருப்புச் சீட்டு

துருப்புச் சீட்டு

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

துருப்புச் சீட்டு

1

உடம்பெங்கும் வைரமணிந்த மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் அந்த IA விமானம் சக்கரங்கள் பிரசவித்து ஓடுதளத்தின் முனை தொட்டு மென்மையான அதிர்ச்சியை பயணிகள் வயிற்றுக்குக் கொடுத்து, இரண்டு புறங்களிலும் விளக்கு ரிப்பன் தொடர... வேகம் குறைந்து திரும்பி நின்றதும், வாசல் நோக்கி ஸ்டெப்ஸ் வேன் நகர்ந்தது.

“திஸ் ஈஸ் மெட்ராஸ். இறங்கற மாதிரி அபிப்ராயம் இருக்கா மிஸ். தீப்தி?” என்றான் வினில்குமார்.

பம்பாயில் ஆரம்பித்த பப்பிள்கம்மை இன்னும் சப்பிக் கொண்டிருந்த தீப்தி தன் பாப் தலையை இடவலமாக மூன்று முறை வேகமாக அசைத்ததில் அவள் முகத்தை மறைத்து விலகி, மறைத்து விலகியது கூந்தல் கற்றைகள்.

“நீங்க முதல்ல மன்னிப்புக் கேட்டாகணும். அப்புறம்தான் நான் இறங்குவேன், மைடியர் சார்” என்று கைகளைக் கட்டிக் கொண்டாள், சாதம் வேண்டாமென மறுக்கும் பாப்பாவைப் போல.

“மைண்ட் இட். நான் உன் சீனியர் ஆபீஸர் தீப்தி.”

“தெரியும். அதுக்காக என்னை அவமானப்படுத்தற மாதிரி பேசறதுக்கெல்லாம் உங்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கா யங்மேன்?”

தீப்தியின் உருண்டையான முகத்தின் அந்த உதடுகள் மட்டும் யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் ஆஃப் அமெரிக்காவின் நேவியை கை கட்டி நிற்க வைக்கும் போலிருந்தது. ஆனால் டை கட்டின வினில்குமார் கை கட்டுவதாக இல்லை.

“தீப்தி, நம்ம தகராறை தங்கப் போற ஹோட்டல்ல வச்சிக்கலாம். இல்லேன்னா போற வழில டாக்ஸில வச்சிக்கலாம். யூ சீ, எல்லாரும் இறங்கிட்டாங்க...”

“ஸோ வாட்?” என்றாள் அமர்த்தலாக கைகளை அசத்தலான மார்புகளின் குறுக்காக கட்டிக் கொண்டு. சட்டையின் முதல் பட்டன் உயிரிழக்கும் அபாயத்தில் இருந்தது.

“அப்படி என்ன அவமானமா சொன்னேன்?”

“போலீஸ் துறைக்கு பெண்கள் தேவையில்லைன்னு சொன்னிங்க...”

“யெஸ்! ஐ ரிபீட். வேணும்னா பேட்ச் துடைச்சு பாஸிஷ் போட்டு வைக்க, பேனாவுக்கு இங்க் போட்டு வைக்க பயன்படுத்தலாம்...”

“யூ... யூ... பின்னே ஏன் என்னை உங்க உதவிக்கு அழைச்சுட்டு வந்திங்க?”

“யார், நானா? ஜோக் ஆஃப் தி நியூ இயர். அரசாங்கத்தோட பழப்புக் காகிதமும், அதில உள்ள பச்சைக் கையெழுத்தும் செஞ்ச வேலை! உனக்கு நான் ட்ரைனிங் கொடுக்கணுமாம். எனக்குத் தெரியும்- நீ எப்படி உள்ளே சேர்ந்தேன்னு...”

“இப்படியெல்லாம் பேசினா எனக்கு அழுகை வரும்...”

“என்கிட்டே கர்ச்சிப் இல்லை. ஹெல்ப் யுவர்செஃல்ப். நான் போறேன். பிளேனை கொண்டு போய் ஹேங்கர்ல நிறுத்தற வரைக்கும் இங்கேயே இருக்கறதா இருந்தாலும் எனக்கு அப்ஜெக்ஷன் இல்லை. மெதுவா வா. ஹோட்டல் டச்வுட்- ரூம் நம்பர் 507. ரைட்?”

வினில்குமார் தனது ப்ரீஃப்கேசை எடுத்துக் கொண்டு, மஃப்ளரை கழுத்தில் விசிறி, விமானத்தை விட்டு இறங்கினான். கன்வேயர் பெல்ட்டில் அனாதைகளாக சுழன்று கொண்டிருந்த இவனுடைய மற்றும் அவளுடைய பெரிய பெட்டிகளைப் பார்த்தான். முதலில் தன்னுடையதை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டான். மூன்று வினாடி யோசனைக்குப் பின் அவளுடையதையும் எடுத்து ஒரு டிராலியில் வைத்துத் திரும்ப...

“தேங்க்யூ. யு ஹேவ் ஹார்ட்” என்றாள் முதுகில் தீப்தி.

“உன் மேல இரக்கப்பட்டு எடுக்கலை. திருட்டு போய்டக் கூடாதேன்னு எடுத்து வச்சேன். டாக்ஸி ஏர்றதுக்கு முன்னாடி துப்பிடு. எனக்குப் பிடிக்கலை. கிழவி பாக்கு மெல்ற மாதிரி ஹோல் ஜர்னி...”

“துப்பியாச்” என்றாள் நடந்து கொண்டே ஒரு குப்பை பேஸ்கட்டில் துப்பி நிமிர்ந்த தீப்தி, “லெட் அஸ் டாக். எந்த வகையில போலீசுக்கு பெண்கள் அன்ஃபிட்?”

“டைம் என்ன தீப்தி?”

“டென் மினிட்ஸ் டு டென்”

“இந்தியால, இந்த மார்கழி மாச குளிர் ராத்திரில இப்போ யாரும் வாதம் பண்ணிட்டிருக்க மாட்டாங்க. நாம நாளைக்குப் பேசலாம். வில் யூ ப்ளீஸ் கீப் கொய்ட்?”

வினில்குமார் டாக்ஸி அமர்த்தி பின்சீட்டில் அமர்ந்து, அவளுக்காக மற்றொரு கதவைத் திறந்து விட, அவள் அதைக் கோபமாகச் சார்த்தி முன்புறம் திறந்து டிரைவருக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள். கார் புறப்பட்டது.

வினில்குமார் விரல்களால் தலையை கோதிக் கொண்டு, “டிரைவர்” என்று அவன் தோளில் தட்டி, சிகரெட் பாக்கெட்டை நீட்ட, டிரைவர் ஒன்றை உருவிக் கொண்டு, “தேங்ஸ் சார்” என்றான். லைட்டரில் தன்னுடையதைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, முன்புறம் எக்கி டிரைவர் சிகரெட்டுக்கும் பற்ற வைத்தான்.

“தீப்தி, யு ஸ்மோக்?” என்றான் கிண்டலாக.

“ஷ்யூர். ஆனா இந்த மட்டமான பிராண்ட் இல்லை.”

சீராக தடுக்கித் தடுக்கி அவளின் வலது கன்னத்தைத் தொட்ட சாலை விளக்கின் வெளிச்சத்தில் காதோர பூனை ரோமங்களும், கடைவாய்ப் பல் இறுக்கத்தின் மெல்லிய அசைவுகளும் ரசிக்கத் தகுந்ததாய் இருந்தது.

ஹோட்டல் டச்வுட் நேரு சிலைக்கு அருகாமையில் ஆறு மாடிகளுடன் நின்றது. ரிசப்ஷன் ஃபார்மாலிட்டீஸ் முடிந்து, லிஃப்ட்

உபயோகித்து, வராந்தாவில் நடந்து பத்தே நிமிடங்களில் அவர்கள் அந்த பெரிய அறைக்குள் இருந்தார்கள்.

கதவைச் சார்த்தியதும் சொன்னான்: “சில அடிப்படையான விஷயங்களை மனசில முதல்வ வாங்கிக்க. எனக்கு விருப்பமோ, இல்லையோ இந்தக் கேஸ்ல நீதான் எனக்கு அசிஸ்டண்ட். உனக்குப் பிடிக்குதோ இல்லையோ, நான்தான் உன் மாஸ்டர். முதல் விஷயம்: கேள்விகள் கேக்காதே, சொல்ல வேண்டிய எதையும் நானே சொல்வேன். நான் சொல்ற எதையும் சின்சியரா செய். இந்த ஹோட்டலைப் பொறுத்தவரைக்கும் நாம யார் தெரியுமா?”

“தெரியும். நீங்க மிஸ்டர் சந்தோஷ். நான் மிஸஸ் மாலினி சந்தோஷ். ஊர் சுத்திப் பார்க்க தம்பதியா டிரீஸ்ட்டா வந்திருக்கோம். சரியா?”

“இதைச் சொன்னதுக்கே பெருமிதமா? ரெண்டாம் வாய்ப்பாடு எல்லாரும் சொல்வாங்க. இப்போ எனக்குக் குளிசுது...” என்று சோம்பல் முறித்தான் வினில்குமார்.

“ஹேய்! அதுக்கு?” என்று நெஞ்சில் கை வைத்து மிரண்டான்.

“டோண்ட் பி ஸில்லி. குளிச்சுட்டு அப்படியே வந்து நின்னாக்கூட நான் உன்னை டச் பண்ண மாட்டேன். பிகாஸ் நீ என் ஜுனியர். ஹாட் ட்ரிங்ஸ் ஆர்டர் பண்ணப் போறேன். உனக்கு மறுப்பில்லையென்னு கேட்டேன்...”

“எனக்கு ஹாஃப் பாட்டில் பியர் சேர்த்து சொல்லுங்க. நான் குளிச்சிட்டு வந்துடறேன்...”

தீப்தி பாத்ரூமிற்குள் செல்ல, வினில்குமார் கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்து இன்ட்டெர்காம் எடுத்து ஆர்டர் செய்தான். ஜன்னல் திரைகளை விலக்கி இரவு சென்னையைப் பார்த்தான். ஹோட்டலின் நீச்சல் குளம் தெரிந்தது. இரண்டு பேர் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வினில்குமார் பாத்ரூம் கதவைத் தட்டினான்.

“தீப்தி, உனக்கு நீச்சல் தெரியுமா?”

“எல்லா ஸ்டைலும் தெரியும்...”

“ஹோட்டல்ல ஸ்விம்மிங் பூல் போய்ட்டு வரலாமா?”

“நீங்க போங்க. எதுக்கு நான்- நடுநடுவில திட்டுதுக்கா?”

“நீ இவ்வளவு சென்சிடீவா? ஸாரி சொல்லணுமா நான்?”

“ஆமாம். கடமையா இல்லை, உணர்ந்து...”

“பெட்டர் யூ பாத் இன் தி ரூம்” என்றவன் நடந்து மீண்டும் இன்ட்டெர்காம் எடுத்து, “நான் ஆர்டர் செஞ்சதை முக்காமல் மணி நேரம் கழிச்சி அனுப்பி வெச்சாப் போதும்” என்று சூட்கேஸ் திறந்து நீளமான டவல் எடுத்தான். பேண்ட், சட்டை மட்டும் களைந்து, ஜட்டி மேல் ஒரு ஹாஃப் பேண்ட் மட்டும் அணிந்து கழுத்தில் டவல் போட்டுக் கொண்டு அறையைச் சார்த்தி புறப்பட்டான்.

ஹோட்டலின் கீழ்த்தளத்தில் நீச்சல் குளம் போகும் வழியில் ஹாட்லைன் டெலிபிரிண்ட்டரில் லேட்டஸ்ட் செய்திகள் வரிவரியாய் வந்து கொண்டிருக்க, நின்று காகித வாலை உயர்த்திப் பிடித்து சில செய்திகளைப் படித்தான்.

பிறகு நீச்சல்குளம் வந்து நிமிர்ந்து வியந்தான்.

டைவிங் போர்டில் சிங்கின் பீஸ் நீச்சலுடையில் நின்று கொண்டிருந்த தீப்தி, “ஹாய்” என்றாள். அந்தரத்தில் ஒரு ட்விஸ்ட் அடித்து நீலத் தண்ணீரைக் கிழித்து உள்ளே சென்றாள்.

டவலை ஓரமாக ஒரு நாற்காலியில் வீசி விட்டு உள்ளே குதித்த வினில்குமார் மேற்பரப்புக்கு வந்து அவளைத் தேட... ஒரு ரப்பர் படுக்கையில் கால் நீட்டி பெருமாளாகப் படுத்திருந்தாள். வண்ணப் பந்தை அவன் மேல் எறிந்தான்.

வினில் நீந்தி அந்தப் படுக்கையை அடைந்து, “இந்த நிமிஷம் என் மனசில ஓடற வரியை உடனே சொல்லியாகணும் தீப்தி. இல்லைன்னா எனக்கு நரகம்தான்” என்றான்.

“சொல்லுங்க...”

“யூ ஆர் ப்யூட்டிஃபுல்” என்றான் வினில்குமார்.

“நான் உங்க ஜுனியர். மைண்ட் இட் சார்” கண்ணடித்தாள் தீப்தி. வினில்குமார் முதன்முறையாக அவளை நேராகப் பார்த்து சிரித்தான்.

2

பதினாறு கார்டுகளை ஐந்து முறை கலைத்து சங்கரனுக்கும் தனக்கும் மூன்று மூன்று கார்டுகள் போட்டான் யாதவ்.

இரண்டு பேரின் எதிரிலும் கசங்கின ஒரு ரூபாய் இரண்டு ரூபாய் நோட்டுகள் வேர்க்கடலை தோல் போல குவியலாக இருக்க, சங்கரனின் கிளாஸில் பாதி விஸ்கி அப்படியே இருந்தது.

அறை முழுக்க சிகரெட் புகையும், அதைக் கலைத்துக் கொண்டு- 'வெச்சாலும் வெக்காமப் போனாலும் மல்லி வாசம், அது குத்தால சுகவாசம்'

சங்கரன் தன் நரைத்த தாடியை ஒரு தரம் கோதி விட்டுக் கொண்டு தனது மூன்று கார்டுகளை கையில் சேர்த்தெடுத்தான்.

முதல் கார்டு A, மெதுவாக இரண்டாவதை விலக்கிப் பார்த்தான். அதுவும் A. லேசாக படபடக்கத் துவங்கிய நெஞ்சுடன் மூன்றாவது கார்டைப் பார்த்தான். அது K. சப்பென்று போனது.

ஆனாலும் இரண்டு ரூபாயைத் தூக்கிப் போட்டான்.

யாதவ் மேஜையின் இடுக்குப் பள்ளத்தில் ஊதுபத்தி போல செருகி வைத்திருந்த தன் சிகரெட்டை எடுத்து ஊதிவிட்டு, இரண்டு ரூபாயைத் தூக்கிப் போட்டான்.

“என்ன தாத்தா, பதுங்கறியா, பாயறியா?”

“தாத்தான்னா பேத்துடுவேன் பல்லை.”

“பின்ன வாலிப முறுக்கோ? வயசென்ன, அம்பத்தி...”

“அம்பத்தி ரெண்டு தாண்டா. ஆனா உன்னைவிட டபுள் மடங்கு வேலை செய்வேன். உடம்புல அவ்வளவு தெம்பிருக்கு.”

“நிஜமா? பந்தயம் வெச்சுக்கலாமா?”

“தாராளமா. என்ன?”

“நான் நாலு செங்கல் தூக்கினா, நீ எட்டு செங்கல் தூக்கறே. அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்...”

“இப்ப நான் நம்ம கல்யாணியை வரவழைச்சி ரெண்டு ஷோ நடத்தினா... நீ நாலு ஷோ நடத்தறே! அப்படித்தானே? ஹலோ தாத்தா, ஆயிரம் ரூபா பந்தயம் வெச்சுக்கலாம். மன்னர் காலம்னா ஆயிரம் பொற்காசுகளே வப்பேன். கோபமா வருது கோபம்! இங்க ஆட்டத்தை ஆடு தாத்தா”

சங்கரன் மௌனமாக தன் மூன்று கார்டுகளை ஒருதரம் பார்த்து விட்டு நான்கு ரூபாயைப் போட்டு, “ஒப்பன்” என்றான்.

யாதவ் தன் சீட்டுகளைக் காட்ட, அங்கே K, K, A.

“இப்படின்னு தெரிஞ்சிருந்தா இன்னும் கட்டியிருப்பேனே” என்று பணத்தைத் தன் பக்கம் வாரிக் கொண்ட சங்கரன், கார்டுகளை அடுக்கி கலைக்கத் துவங்கினான்.

“உன்னை ஒண்ணு கேக்கணுமே தாத்தா...”

“தாத்தான்னு சொல்லாம கேளேன்...”

“பழகிடுச்சே. எத்தனை தடவை ஜெயிலுக்குப் போயிருக்கே?”

“ஆறோ, ஏழோ.”

“ஜெயிலுக்குப் போய்ட்டு வந்தா திருந்திடுவாங்கன்னு சொல்றதெல்லாம் கதையா? தப்பு செஞ்சிட்டமேன்னு உள்ளே உக்காந்து யோசிக்கிறதில்லையா?”

“அடுத்த தடவை எப்படி மாட்டிக்காம தப்பு செய்றதுன்னுதான் யோசிக்கிறது.”

“இன்னொரு கேள்வி. இதுவும் ரொம்ப நாளா பெண்டிங்ல உள்ள கேள்வி. இன்னிக்கு நீ பதில் சொல்ற மூடல இருக்கிறதால கேக்கறேன். அடிக்கடி நீ தூக்கத்தில் உளறுவே ‘சுனந்தா உன்னைக் கொல்லணும்டி’ன்னு. யார் அந்த சுனந்தா? எதுக்காக அவனைக் கொல்லணும்?”

“இப்ப எதுக்கு அது?” என்ற சங்கரன் தன் விஸ்கி கிளாசை காலி செய்து வைத்தான்.

“தெரிஞ்சுக்கணும்னு ஆர்வமா கேக்கறேன். ஒரே இடத்தில் வேலை செய்றோம். ஒரே இடத்தில் தங்கியிருக்கோம். பசு வித்தியாசம் பார்க்காம பழகறோம். சொல்லேன். பிகு பண்ணாதே தாத்தா...”

“இதபாரு, தாத்தான்னா சொல்ல மாட்டேன்.”

“சரி, தாத்தான்னு சொல்லலை. சுனந்தா யாரு?”

“இன்னொரு கிளாஸ் ஊத்து. ஏத்திக்கிட்டு சொல்றேன்...”

ஊற்றப்பட்டதும், ஏற்றிக் கொண்டதும் சங்கரன் யாதவின் உதட்டில் இருந்து பிடுங்கி குப் குப்பென்று புகை விட்டு இருமி விட்டு, “அந்த சண்டாளியாலதான் என்னோட பையன் என் கிட்ட கோவிச்சுக்கிட்டு எங்கேயோ போய்ட்டான். புத்து வயசு கூட இருக்காது. என்னை உக்கார வச்சி புத்தி சொன்னான். ‘இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்காதே. அது அம்மாவுக்கு துரோகம்’னு சொன்னான். அந்தப் பிஞ்சுக்குத் தெரிஞ்ச நியாயம் எனக்குத் தெரியலை. சுனந்தா மேல எனக்கிருந்த மோகம் என் கண்ணு, புத்தி எல்லாத்தையும் மறைச்சது. இதோ இந்தக் காலாலேயே அவன் மூஞ்சில மிதிச்சி உதைச்சேன். கோபமாப் போனவன்தான். சுனந்தா என்னோட இருபதே நாள்தான் இருந்தா. வீட்ல இருந்த மொத பொண்டாட்டியோட எல்லா நகையையும் எடுத்துக்கிட்டு திடீர்னு காணாமப் போய்ட்டா அந்த ஓடுகாலி. அப்புறம் புத்தி வந்து என்ன பிரயோஜனம்? நாலஞ்ச வருஷம் பைத்தியக்காரன் மாதிரி அலைஞ்சி எம்புள்ளையைத் தேடினேன். அவன் எங்க போனான்னே தெரியலை. இப்பவும் சொல்றேன். அந்த முண்டையை என்னைக்கி எங்கே பார்த்தாலும் ஒரு கொலை நிச்சயம். எழுதி வெச்சிக்கோ...”

“உனக்குள்ள இப்படி ஒரு கதை இருக்கா சங்கரன்?”

“சந்தோஷமா, குடும்பத்தோட இருக்கிற எவனும் நம்ம தொழிலுக்கு வற்றதில்லை யாதவ். இந்த மாதிரி நெறைய அடிபட்டு, இழந்து, நொந்து போய் விரக்தியானவங்கதான் இப்படி மாறிடறாங்க.”

“இப்ப உன் பையன் இருந்தா என்ன வயசிருக்கும்?”

“இருபத்தஞ்சி, இருபத்தாறு வயசு இருக்கும். எங்க இருக்கானோ, என்ன பன்றானோ... எதிர்ப் வந்து பேசிட்டுப் போனாக்கூட அவனை எனக்கு இப்ப அடையாளம் தெரியாது யாதவ்.”

“நியாயம். ஆனா உன்னை அவனுக்கு அடையாளம் தெரியுமே. கவலைப்படாதே. என்னைக்காவது அவன் உன்னைப் பார்ப்பான்.”

“அது மட்டும் நடந்துச்சின்னா அவன் கால்ல விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுட்டு நேரா சமுத்திரத்தில போய் விழுந்துடுவேன் யாதவ்.”

டெலிபோன் ஒலிக்க, சங்கரன் கை நீட்டி எடுத்தான்.

“ஹலோ, சங்கரன்”

“எட்டு மணிக்கு ஹோட்டல் பாங்குரோவ்ல கல்யாண ரிசப்ஷன். ஜோடி: சுரேஷ் - ஜெயந்தி”

“ரைட் சார். பார்சல் என்ன கலர்?”

“நீலக் கலர். நீ எடுத்துட்டுப் போக வேண்டியது சிகப்பு கலர்.”

“வார்த்தை என்ன சார்?”

“பொண்ணுக்கு மூக்குத்தி எடுப்பா இருக்கு.”

“ஓக்கே சார். ஒம்போது மணிக்கு வேலையை முடிச்சுட்டு வந்துடறேன்.”

“தனியா போறியா?”

“இல்லை. யாதவ் இருக்கான். அவனை அழைச்சிட்டுப் போறேன்.”

சங்கரன் போனை வைத்து விட்டு வாட்சைப் பார்த்தான். மணி 6.30.

“யாதவ், பார்சல் ரெடி பண்ணு. அரை மணி நேரத்தில புறப்படணும். நான் குளிச்சிட்டு வந்துடறேன். ஸ்டாக் இருக்குதானே?”

“எத்தனை?”

“நேத்தே தலைவர் சொன்னதுதானே. நாலு!”

“ரெண்டு தானே இருக்கு. காலைல ரெண்டு கொடுத்தாச்சு சங்கரா.”

“அப்படின்னா உடனே போன் பண்ணு. கொண்டாந்து கொடுப்பாங்க.”

சங்கரன் குளித்து விட்டுத் திரும்ப வந்து, வேறு உடை மாற்றிக் கொண்டான். தலைக்கும், மீசைதாடிக்கும் எண்ணெய் போட்டு சீவிக் கொண்டான்.

யாதவ் மேஜை மேல் சிவப்பு நிற பூக்காகிதம் சுற்றின பார்சலைத் தயாராக வைத்திருந்தான்.

“ஆள் வந்து ரெண்டு கொடுத்தானா?”

“ஆமாம்.”

“வந்தது யாரு?”

“வழக்கமா வற்றவன்தான். ஜோதிராமன்னு பேரு.”

“வாசல்லயே வெச்சி வாங்கினியா?”

“இல்லை. உள்ள வரச் சொல்லி வாங்கினேன்.”

“சரி, நீ போய் ஒரு ஆட்டோ பிடி. புறப்படலாம்.”

சங்கரன் சாக்ஸ் அணிந்து, ஷூ அணிந்து, பேண்ட்டின் ஒரு பாக்கெட்டில் மணிபர்சும், மறு பாக்கெட்டில் மடக்குக் கத்தியும் வைத்துக் கொண்டு அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

3

அந்த புதிய மணமக்கள் ஹோட்டலின் திறந்தவெளி மேடையில் ஆளுக்கொரு ஆப்பிள் செருகின பூச்செண்டை கையில் பிடித்தபடி வந்து வாழ்த்துபவர்களுக்கு எல்லாம் மாறாத புன்னகையுடன் நன்றி சொல்லி புகைப்படத்திற்காக, வீடியோவிற்காக மறுபடி மறுபடி சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கொஞ்சம் இடைவெளி கிடைக்கும் போது, “ஹனிமூன் எங்கே போகலாம்?” என்று அவளை கேட்டு வெட்கப்பட வைக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான்.

மெல்லிசைக் குழுவில் ட்ரம்ஸ்காரன் மூக்கின் முனையில் கண்ணாடி மாட்டிக் கொண்டு தன் குச்சிகளை மேலே விசிறிப் பிடித்து சர்க்கஸ் காட்டியபடி வாசிக்க, கோவிலின் கர்ப்பக்கிரகத்திலிருந்து வந்தவள் போல அந்தப் பாடகி சேலைத்

தலைப்பைப் போர்த்தி நின்று கொண்டு, ‘ஓடைப் பக்கம் ஒரு குருவி வா, வாங்குது’ என்று தலையசையாமல் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஏழாவது நாற்காலி வரிசையில் அமர்ந்திருந்தார்கள் சங்கரனும் யாதவும். சங்கரன் மடியில் சிவப்புப் பார்சல். அவன் கண்கள் சுழன்று சுழன்று தேடிக் கொண்டிருந்தன.

பத்து நிமிஷம் கழித்து வாசல் மேஜையில் சந்தனம் தொட்டு, கல்கண்டு எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தவனைப் பார்த்தார்கள்.

அவன் கையில் நீலநிறப் பார்சல்.

யாதவ் இவன் தொடையைச் சுரண்ட, தன் பார்சலுடன் எழுந்து கொண்டான் சங்கரன். அந்த வெள்ளை பேண்ட்காரனை நோக்கி இயல்பாக நடந்தான்.

அவன் அருகில் சென்று, “ஹலோ” என்ற சங்கரன், “பொண்ணுக்கு மூக்குத்தி எடுப்பா இருக்கு” என்றான்.

உடனே அவன், “ஆனா பையனை விட நிறம் கம்மி” என்று விட்டு அருகில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்தான். அவனுக்கு அருகாமை நாற்காலியில் சங்கரன் அமர்ந்தான்.

சில வினாடிகளில் இவனுடைய சிகப்பு பார்சல் அவனிடமும், அவனுடைய நீலப் பார்சல் இவனிடமும் இடம் மாறியது.

அவன் தன் கையோடு கொண்டு வந்த ஜிப் வைத்த பெரிய பையைத் திறந்து உள்ளே பார்சலை வைத்து மூடிவிட்டு சில வினாடிகளில் எழுந்து நடக்கத் துவங்கினான்.

சங்கரன் டாய்லெட் எந்தப் பக்கம் என்று விசாரித்துக் கொண்டு சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வாங்கின நீலப் பார்சலை ஜாக்கிரதையாகப் பிரித்தான்.

உள்ளே ஐநூறு ரூபாய்க் கட்டுகள் இரண்டு இருந்தன. இரண்டையும் இரண்டு பேண்ட் பாக்கெட்டுகளில் நுழைத்துக் கொண்டு, பார்சல் காகிதத்தை பீஸ், பீஸாக கிழித்து பீங்கான் வட்டத்தில் போட்டு, செயினை இழுக்க... வேகமான தண்ணீர் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தையும் விடாமல் அடித்துக் கொண்டு சென்றது.

சங்கரன் வெளியே வந்து கட்டை விரல் நிமிர்த்திக் காட்ட, யாதவ் வாசலுக்கு நடக்கத் துவங்கினான். இருபதடி இடைவெளி விட்டு சங்கரன் அவனைத் தொடர்ந்தான்.

பிறகு ஒரு ஆட்டோ பிடித்து வழியெல்லாம் மெளனித்திருந்தார்கள்.

ராயப்பேட்டையில் 'உதயா பர்னிச்சர் மார்ட்' முன்னால் இறங்கிக் கொண்டார்கள்.

உதயா பர்னிச்சர் மார்ட் மூன்று மாடிகள் வைத்திருந்தது. நாற்காலிகள், ஸோபாக்கள், டிரெஸ்ஸிங், டைனிங் மேஜைகள் என்று ஒவ்வொரு பகுதியில் அடுக்கப்பட்டு, விலை ஒட்டப்பட்டு அதைப் படித்துச் சொல்லி பில் போட தாவணிப் பெண்கள் நிற்க வைக்கப்பட்டு இருந்தார்கள்.

சங்கரனும், யாதவும் பழகியவர்களாக அந்தக் கடைக்குள் நுழைந்து, படிசன் ஏறி மூன்றாவது மாடிக்கு வந்தார்கள்.

அங்கே ஒரு அறை வாசலில் ஸ்டூல் போட்டு அமர்ந்திருந்தவன் இவர்களைப் பார்த்ததும் எழுந்து கொண்டான்.

"இருக்கிறாரா?" என்றான் சங்கரன்.

"இருக்கார். யாரோடவோ பேசிகிட்டிருக்கார்..."

"அவர் வந்துட்டும்" என்று சங்கரன் அருகில் ட்ரம்மில் பைப் திறந்து தண்ணீர் பிடித்துக் குடித்தான். விற்பனைக்காகப் போடப்பட்டிருந்த ஒரு இரட்டைக் கட்டிலில் அமர்ந்து தன் தாடியைத் தடவத் தொடங்கினான். யாதவ் ஒரு ஓரமாகப் போய் நின்று சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

கால் மணி நேரம் கழித்து அறைக்குள்ளிருந்து குட்கேசுடன் ஒரு ஆசாமி வெளியேறியதும், சங்கரன் தான் மட்டும் உள்ளே சென்று வருவதாக யாதவிடம் சைகை காட்டி விட்டு அறைக்குள் நுழைந்து தானாக சார்த்திக் கொண்ட கதவின் தாழ்ப்பாளைப் போட்டான்.

விசால மேஜைக்கு அந்தப் பக்கம் அமர்ந்திருந்த கார்த்திகேயன், "வாய்யா சங்கரன், வியாபாரம் முடிச்சிட்டியா?" என்றார்.

சங்கரன் இரண்டு ஐநூறு ரூபாய் கட்டுகளை எடுத்து பவ்யமாக மேஜை மேல் வைத்து விட்டு தலையை மட்டும் அசைத்தான்.

சமீபத்தில் மொட்டையடித்து, மீண்டும் வளரத் துவங்கியிருந்த குத்தாசி தலைமுடியும், நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டுமாக இருந்த கார்த்திகேயன், முழுக்கை சட்டை போட்டு அதன் கைகளை முழங்கை வரை மடக்கி விட்டிருந்தார். பாலியெஸ்டர் வேஷ்டி.

கார்த்திகேயன் மேஜை டிராயரைத் திறந்து இரண்டு கட்டுகளையும் எடுத்து உள்ளே போட்டுக் கொண்டே, "எதுவும் பிரச்சனையில்லையே?" என்றார்.

"இல்லை தலைவரே."

"யாதவ் புது ஆளு. அவன்கிட்ட லொடலொடன்னு எதுவும் கொட்ட வேணாம். உன் உதவிக்குத்தான் அவன். அவனுக்கு ரொம்பவும் நுணுக்கமா எல்லாம் சொல்லிட்டிருக்க வேணாம். புரிஞ்சுதா?"

"சரி."

"ஹைதராபாத் சமாச்சாரம் கேள்விப்பட்டியா?"

"எது?"

"நம்ம கனெக்ஷன்தான். தேவபிரசாத்."

"ஆமாம். மாட்டிக்கிட்டதா பேப்பர்ல படிச்சேன்"

"அது நேத்தைய பேப்பர். போலீஸ் கஸ்ட்டில இருந்த அவனை இன்னைக்குக் காலைல தீர்த்தாச்சு. நாளைக்கு பேப்பர்ல படிப்பே."

"நிஜமாவா? அப்ப நிம்மதிதான். அவன் வாயைத் திறந்தா நமக்குக் கூட டேன்ஜர்ன்னு பேசிக்கிட்டோம்."

"நமக்கு மட்டுமில்லையா- இந்த சங்கிலி இருக்கிற அத்தனை பேருக்குமே டேன்ஜர்!"

"எல்லாம் பெங்களுர் தியாகேஸ்வரன் ஏற்பாடுதானே?"

"வேற யாரு? நாம மாநில அரசுன்னா அவன்தான் மத்திய அரசு! ஒரு தடவை உன்னைத்தான் கூட அழைச்சட்டுப் போனானே. பார்த்தயில்ல அவனோட ஆள், படை, அம்பை?"

"தனி ராஜாங்கம். பயமே கிடையாது."

"காரணம், துணிச்சலா எல்லாரையும் ஏதோ ஒண்ணு கொடுத்து விலைக்கு வாங்கிடறான். பணமா, வைரமா, நிலமா, இன்னொருத்தன்

பொண்டாட்டியா? எதைக் கேட்டாலும் மறுநாள் கொண்டு போய் காலடி வச்சிடறான். அகால மரணமா, ஆடம்பர வாழ்க்கையானனு யோசிச்சு அவனவன் சலாம் போட்டுடறானுங்க. இங்கதான் சில பேஜார் பிடிச்ச அதிகாரிங்க நேர்மை, நேர்மைன்னு காலத்துக்குப் பொருந்தாம கத்திக்கிட்டு நம்ம உசரை எடுக்கறாங்க. அதனால் நம்மளப் பொறுத்தவரைக்கும் எந்த புதியதையும் நம்ப முடியலை. நாம பால் வார்த்த பாம்பே கூட நம்மளைக் கொத்த வருது. அதனால் பயந்துதான் செய்ய வேண்டியிருக்கு...”

மேலே பேச்சைத் தொடர விடாமல் போன் ஒலித்தது.

“ஹலோ உதயா பர்னிச்சர் மார்ட்” என்றார் கார்த்திகேயன்.

“கார்த்திகேயன் சார். நான் ஜம்புலிங்கம்.”

“ஜம்புலிங்கம், ஏமி சமாச்சாரம்?”

“இங்க உள்ள ஆபீசருக்கெல்லாம் புத்தி பத்தலையாம். அதனால் ஸ்பெஷலா ஒரு ஆபீசரு இன்னைக்கு வந்து இறங்கியிருக்கான் சார். கூடவே ஒரு பொம்பளை அசிஸ்டெண்டு!”

“யாரு?”

“வினில்குமார்- தீப்தி. பம்பாய் சி.பி.ஐ. பிராஞ்ச். இங்கே ஹோட்டல் டச்வுட்ல ரூம் நம்பர் 507ல சந்தோஷ்-மாலினி சந்தோஷ்ங்கற பேர்ல தங்கியிருக்காங்க...”

“ரொம்ப தேங்ஸ் ஜம்புலிங்கம். நான் இப்பவே ஒரு நாயைப் போட்டு மோப்பம் பிடிக்க ஆரம்பிச்சுடறேன். நரி வலமா போனா என்ன, இடமா போனா என்ன... நம்ம மேலே விழுந்து பிராண்டாம போனா சரிதான். என்ன நான் சொல்றது?” தான் சொன்னது ஹாஸ்யம் போல அதற்குத்தானே சிரித்துக் கொண்டு போனை வைத்து விட்டு கார்த்திகேயன் சுழல் நாற்காலியைத் திருப்பிக் கொண்டு, “யாதவ் கூட வந்திருக்கானா?” என்றார்.

“ஆமாம்...”

“அவனைக் கூப்பிடு”

வினாடிகளில் அவசரமாக வாயில் மவுத் ரெஃப்ரஷ்னர் வில்லைகளைப் போட்டுக் கொண்டு உள்ளே வந்து ஆஜரானான் யாதவ்.

கார்த்திகேயன் ஒரு காகிதத்தில் எழுதினார். அவனிடம் நீட்டி, “படி” என்றார்.

யாதவ் வாய் விட்டுப் படித்தான். “ரூம் நம்பர் 507, ஹோட்டல் டச்வுட். சந்தோஷ் - மாலினி சந்தோஷ்” நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“அந்த பேர்ல தங்கியிருக்காங்க. நிஜப்பேரு வினில்குமார்- தீப்தி. பம்பாய்லேர்ந்து வந்திருக்கிற சி.பி.ஐ. ஆபீசர்ஸ். இனிமே அவங்களுக்கு சொந்த நிழல் கிடையாது. நீதான் நிழல். புரிஞ்சுதா?”

“புரிஞ்சுது சார்.”

“அப்பப்ப எனக்கு போன் பண்ணி தகவல் சொல்லு. எப்படி நிழலாகப் போறேடா மண்டு?”

“ஹோட்டல் வாசல்ல பீடாக்கடை வச்சிடறேன்.”

“பத்தாதும்மா. நிழல் ரொம்ப நெருக்கமா இருக்கணும். 506 இல்லேன்னா 508 ரூம்ல தங்கிக்க. நீதான் கேதாராம் சேட்ஜி. புரியுதோ? சப்ஜாடா வேஷம் மாத்தி போய்த் தங்கு. ஒட்டு கேக்க மைக்ரோபோன் அது இதுன்னு பெட்டி நிறைய வச்சி சங்கரன் தருவான். செலவைப் பத்தி கவலையே படாதே. ரூம் பையன்களுக்கு வாரி விடு” கார்த்திகேயன் ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டுக் கட்டை எடுத்து அவன் முன்னால் போட்டு, “தீர்ந்ததும் போன் பண்ணு. அனுப்பி வைக்கறேன்” என்றார்.

யாதவ் பணம் எடுத்து பனியனுக்குள் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட, வணக்கம் வைத்து சங்கரனும் புறப்பட்டான்.

சி.பி.ஐ. சென்னை கிளையில் சீனியர் ஆபீசர் விஜய்தத் தன் நரைத்த மீசையின் மேல் டை வைக்காமல் அப்படியே விட்டிருந்தார். நடு தாடையில் ஒரு கறுப்புப் பரு. மேஜை மார்கழி மாதத்தின் அக்ரஹார காலை வாசல் போல அவ்வளவு சுத்தமாக இருந்தது.

அது அறை அல்ல- ஹால். நூறு நாற்காலி அடுக்கி கல்யாணம் செய்யலாம். நான்கு அகல ஜன்னல்களை வெனிஷியன் பிளைண்ட் பாதுகாத்து சூரியனைத் தடுக்க... இரண்டு ஏர்கண்டிஷனர்கள் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு பக்கமாக ஸ்லைட் புரொஜெக்டர் நிறுத்தப்பட்டு எதிரே சுவரில் பதினாறு எம்.எம். சில்வர் ஸ்க்ரீன் பொருத்தப்பட்டிருந்தது.

வினில்குமார்- தீப்தி இருவருக்கும் முன்னால் வைக்கப்பட்ட ஐஸ் காப்பி மரியாதைக்கு உதடு தொட்டு மிச்சமிருந்தது. மேஜையில் இருந்த உள் உதிரி பாகங்களை வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்த டைம் பீஸ் கெடிகாரம் தீப்தியைக் கவர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஆபீசர் சிரித்துப் பேசும் பட்சத்தில், “என்ன விலைக்கு எங்கே வாங்கினீர்கள்?” என்று கேட்டேயாக வேண்டும். ‘கிவ் மி எ கிஸ்’ என்றால் பரவாயில்லை. கிழவன்தான்- கொடுத்து விட்டு வாங்கிக் கொள்ளலாம். தப்பில்லை.

விஜய்தத் இருவரின் அடையாள அட்டைகளையும் சரிபார்த்த பிறகு அவர்களிடம் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு, “மிஸ்டர் வினில்குமார். இங்கே சென்னை கிளையில் அதிபுத்திசாலிகள் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் எதற்காக விசேஷமாக உங்களை வரவழைத்தோம்? யூகிக்க முடிகிறதா?” என்றார் நிதானமான ஆங்கிலத்தில்.

“யெஸ் சார்” என்றாள் தீப்தி.

“என்ன அது?”

“அவர்களை நீங்கள் நம்பவில்லை என்று தெரிகிறது.”

விஜய்தத் கைக்குட்டையால் வாய் பொத்தி நளினமாகச் சிரித்து, “நோ மை யங் கேர்ஸ்! வினில்குமார் சொல்வார் கேள்” என்றார்.

“சார், இங்கே உள்ள அதிகாரிகள் அறிமுகமான முகங்கள். குற்றவாளிகளுக்கு அடையாளம் தெரிந்தவர்கள். இந்த கேசிற்கு உங்களுக்கு புதுமுகங்கள் தேவை. அதனால் நாங்கள் வரவழைக்கப் பட்டிருக்கிறோம்.”

தீப்தி முகம் சுருக்கி நெளிந்தாள்.

“ஓக்கே. லெட் அஸ் கம் டு தி மேட்டர். தமிழ்நாடு பொதுவாக அமைதியான மாநிலம். அவ்வப்போது மட்டுமே சலசலக்கும். அதுவும் பெரிய அளவில் இருக்காது. நக்ஸலைட், தமிழ் ஈழப் போராளிகள், முகமூடி கொள்ளை என்று திடீர் திடீரென்று பிரச்சனைகள் வெடிக்கும். சமனப்படும். ஆனால் சமீபகாலமாக குறிப்பாக, கடந்த நான்கு மாதங்களில் இந்தப் போக்கில் மாற்றங்கள். ஏராளமான வன்முறை சம்பவங்கள். காரணம் புரியாத குண்டு வெடிப்புகள். தீவிரவாத செயல்கள். மேலே நான் தொடர்வதற்கு முன்... உங்களுக்கு சில ஸ்டிக்களை நான் காட்ட விரும்புகிறேன். கம்”

விஜய்தத் தன் நாற்காலியை விட்டு எழுந்து புரொஜெக்டரிடம் சென்றார். இவர்களும் சென்றார்கள். விஜய்தத் சுவிட்ச்க்களை அணைத்து அறையில் இருட்டு ஏற்படுத்தி, புரொஜெக்டரை ஆன் செய்தார். திரையில் ஒரு இடிந்த கட்டிடம் தெரிந்தது.

“இது மதுரையில் நடந்தது. அரசுக்குச் சொந்தமான முக்கியமான கட்டிடத்தில் குண்டு வெடித்த பாதிப்பைப் பார்க்கலாம். ஏழு பேர் பலி. பனிரெண்டு லட்ச ரூபாய் நஷ்டம். அடுத்து... இது கோவையை அடுத்த ஒரு டவுனில் நடந்தது.”

விஜய்தத் ஒவ்வொரு ஸ்லைடாக மாற்றி மாற்றிப் போட்டு விளக்கம் சொல்லி முடித்து, புரொஜெக்டரை அணைத்து, அறையின் விளக்குகளைப் போட்டு தன் நாற்காலிக்குத் திரும்பினார். இவர்களும் திரும்பி வந்து அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

“சில சம்பவங்களில் குற்றவாளிகள் கைது செய்யப்பட்டு வழக்கு நடக்கிறது. சிலவற்றில் இன்னும் குற்றவாளிகள் அகப்படவில்லை. அத்தனை குற்றங்களும் தனித்தனியாக வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டு விசாரணை நடந்து வருகின்றன. தமிழக போலீஸ் நம்மிடம் ஒப்படைத்திருக்கும் பொறுப்பு அந்தக் குற்றவாளிகளைப் பிடிப்பதல்ல...”

“பின்னே?” என்றாள் தீப்தி ஆர்வக்கோளாறில்.

“குறுக்கிடாதே யங் கேர்ஸ். நானே சொல்ல மாட்டேனா?” புன்னகைத்த விஜய்தத்துக்கு தீப்தி தன் மனசுக்குள் பழிப்பு காட்டினாள். விஜய்தத் தொடர்ந்தார்.

“இந்தச் சம்பவங்களை நிகழ்த்தின குற்றவாளிகளுக்குள் எந்த வித சம்பந்தமும் இல்லை. ஆனால் மற்றொரு ஆச்சரியமான ஒற்றுமையை போலீஸ் கண்டுபிடித்திருக்கிறது. உபயோகிக்கப் பட்ட நவீனரக ஆயுதங்கள், வெடிகுண்டுகள் ஒரே மாதிரியானவை. அவை எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவை என்பதையும் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். அந்த நாட்டின் வெடிகுண்டுகளும், ஆயுதங்களும் வேறு சில மாநிலங்களிலும் கைப்பற்றியுள்ளார்கள். ஆனால் அவை அதிக அளவில் உபயோகிக்கப்படுவது தென் மாநிலங்களில். ஒரு திறமையான கும்பல் மிக அற்புதமாக இந்த ஆயுத வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கும்பலோடு எல்லா வகையான தீவிரவாத கோஷ்டிகளும் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டுள்ளன. அந்தக் கும்பல்தான் இந்த வன்முறை சம்பவங்களுக்கு உயிர்நாடி. அந்த நெட்வொர்க்கை பிளான் செய்து பிடித்தாக வேண்டும். இதுதான் உங்களுக்காக காத்திருக்கும் அசைன்மெண்ட்..”

வினில்குமார் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த போது...

“ஒரு சந்தேகம்” என்றாள் தீப்தி.

“புத்திசாலித்தனமாகக் கேள்” என்றார் விஜயத்த.

“இதுவரை சிக்கிய குற்றவாளிகளில் யாரும் தங்களுக்கு ஆயுதம் சப்ளை செய்தது யார் என்று சொல்லவில்லையா சார்?”

“சொல்லியிருந்தால் மெனக்கெட்டு வினில்குமாரையும் அவரோடு ஒரு அவசரக்குடுக்கை உதவியாளரையும் வரவழைத்திருக்க மாட்டோம்..”

தீப்திக்கு முகம் துடைக்க கைக்குட்டை தேவைப்பட்டது.

“அந்த ஆயுதங்களைப் பற்றி விபரங்கள் சேகரித்தவர் யார்?” என்றான் வினில்குமார்.

“நியூட்டன் என்று ஒரு ஸ்பெஷல் பிராஞ்ச் க்ரைம்ஸ் இன்ஸ்பெக்டர். அவர் விலாசம் தருகிறேன். அவரிடம் ஏற்கனவே உங்களைப் பற்றி சொல்லியிருக்கிறேன். உங்களுக்குத் தேவையான எல்லா தகவல்களையும் அவர் தருவார். எனிமோர் கொஸ்டன்ஸ்?” என்ற விஜயத்த, உறைக்குள் போடப்பட்டிருந்த ஒரு ஃபைலை வினில்குமார் பக்கம் நகர்த்தினார். “தேவையான மெட்டிரியல்ஸ் இதில் இருக்கிறது..”

வினில்குமார் தன் பிரிஃப்கேஸ் எடுத்து மடியில் வைத்துத் திறந்து அந்த ஃபைலை வைத்துக் கொண்டான்.

விஜயத்த இரண்டு விலாசங்கள் மற்றும் போன் நம்பர்கள் எழுதின காகிதத்தை நீட்டினார். “ஒன்று நியூட்டனின் விலாசம். மற்றொன்று ஆபீசர் கோதண்டராமன் விலாசம். உங்களுக்கு ஒட்டகம் அல்லது சிங்கப்பல் அல்லது ஏவுகணையே தேவைப்பட்டாலும் ஒரு மணி நேர அவகாசத்தில் உங்கள் முன்னால் நிறுத்துவார். விஷ் யு குட்லக்” கை குலுக்கினார்.

இருவரும் எழுந்து கொண்டார்கள்.

“கோதண்டராமன்தான் உங்கள் ரிப்போர்ட்டிங் ஆபீசர். அவரை வீட்டில் இன்று மாலை ஆறு மணிக்கு சந்திக்கிறீர்கள். ஒக்கே?”

“ஒக்கே சார்..” என்று வெளியே நடக்க, தீப்தி ஒரு வினாடி தயங்கி அந்த டைம்பீசைப் பார்த்தாள். கேட்க வேண்டாம் என்று முடிவு செய்து வினில்குமாரைத் தொடர்ந்தாள்.

அந்தக் கட்டிடத்தை விட்டு சாலைக்கு வந்ததும் கை தட்டி ஒரு ஆட்டோவை அழைத்தான் வினில்குமார். இருவரும் ஏறிக் கொண்டார்கள். “எக்மோர்” என்றான் வினில்.

“எல்லா ஆம்பளைங்களுக்கும் ஒரே குணம்” என்றாள் தீப்தி.

“என்ன அது?”

“பொம்பளைங்களை மட்டம் தட்டு குணம்..”

“ஆரம்பிச்சுட்டியா?”

“மிஸ்டர் விஜயத்த எவ்வளவு கிண்டல்!”

“நீ அவருக்கு அப்பப்ப தீனி வேற போட்டே..”

“உங்க உதட்டுக்குள்ளே எவ்வளவு நழுட்டுச் சிரிப்பு!”

“நேச்சுரலி! பைத்தியக்காரத்தனமா எதையாவது உளறிக் கொட்டிக்கிட்டே இருந்தா சிரிப்பு வராதா? லிசன்- இந்த பொம்பளைங்களுக்கு அழகான உறுப்பு வாய். ஆபத்தான உறுப்பும் அதே வாய்தான்”

“சந்தேகம் கேட்கக் கூடாதா?”

“நாறு தடவை மனசுக்குள்ளே யோசிச்சுட்டுத்தான் கேக்கணும். என் தலையெழுத்து- உன்னை வச்சி மேய்க்கணும்னு இருக்கு. இதபாரு- மறுபடி சொல்றேன். புலம்பாதே. உண்மையில் ஏதாச்சும் மசாலா இருந்தா புருவ் செய்.”

“எப்படி?”

“இப்போதைக்கு நான் சொல்ற வேலை எல்லாம் தப்பில்லாம, குழப்பமில்லாம கரெக்டா செய்துக்கிட்டே வா. அது போதும்.”

“ஒக்கே. முதல் காரியமா நான் என்ன செய்யணும்?” என்றான் ஒயிலாக தன் நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டே அவனைப் பார்த்து.

“உன் கைப்பைல நெய்ல் கட்டர் இருக்கா?”

“யெஸ்”

“கட் யுவர் நெய்ல்ஸ்”

தீப்தி ஒரு வினாடி அவனை முறைத்து விட்டு, பின் தீர்மானித்து தன் கைப்பையில் இருந்து நக வெட்டி எடுத்து தன் கை விரல்களின் அத்தனை நகங்களையும் படக், படக் என்று வெட்டினாள். கண்களில் நீர் முட்டியது. ஆசையாய் வளர்த்து அழகாய் ட்ரிம் செய்து பாலிஷ் போட்ட நகங்கள்!

இரண்டு கை மொட்டை விரல்களையும் அவன் முன்னால் நீட்டி, “திருப்தியா? சலுனுக்குப் போய் மொட்டையடிச்சுக்கட்டுமா? சொன்னாலும் சொல்வீங்க. பிகாஸ்... பிகாஸ்... யு ஆர் மை சீனியர்” என்றாள்.

“அழறியா?” என்றான் சிரித்து.

“அது என் சுதந்திரம்”

“என்ன சொன்னா சிரிப்பே பேசி?”

“உங்க இரக்கமோ, குழைவோ தேவை இல்லை. வி ஆர் ஆன் டீட்டி. கடமை தவிர வேற பேசத் தேவையில்லை.”

“யுவர் சண்டே ஈஸ் லாங்கர் தேன் மண்டேன்னு சொல்றது கூட என் கடமைதான்”

அவசரமாக குனிந்து பார்த்து பிரா பட்டையை ஜாக்கெட்டுக்குள் தள்ளி விட்டுக் கொண்டு, “திருட்டுப் பார்வை” என்று ஹஸ்கியாக முணுமுணுத்தாள்.

“இப்போ முதல் அந்த இன்ஸ்பெக்டர் நியூட்டனை மீட் பண்றமா?”

“இல்லை” என்ற வினில்குமார் டிரைவரின் தோளில் தட்டி, “தேவி தியேட்டர் காம்ப்ளெக்சுக்குப் போப்பா. எக்மோர் கேன்ஸல்ட்.” என்றான்.

“தியேட்டருக்கா? எதுக்கு?” என்றாள் தீப்தி.

“பாப்காரன் விக்க.”

“சொல்லுங்க சார்...”

“சினிமா பார்த்து நாளாச்ச...”

“வாட் நான்சென்ஸ்? அதுக்குத்தான் பாம்பேலேர்ந்து வந்தமா?”

“முதல் மூளையை கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ் பண்ணணும் தீப்தி.”

“எனக்குத் தேவையில்லை. படம் பார்க்கிறதானா நீங்க பாருங்க. எனக்கு உருப்படியா வேற ஏதாச்சும் வேலை கொடுங்க.”

“நோ ஆர்க்யூமெண்ட்ஸ். என் பக்கத்தில உக்காந்து படம் பார்க்கறே நீ” என்றான் ஆட்டோவை விட்டு இறங்கிக் கொண்டு. “பார், டிரைவர் சிரிக்கிறார். இறங்கு”

“புது கல்யாணமா சார்?” என்றான் டிரைவர் பணம் வாங்கிக் கொண்டு.

“இல்லை. புதுக்காதல்” என்றான் வினில்குமார்.

“ஹவ் டேர் யு லே!”

வினில்குமார் கட்-அவுட்ஸ் பார்த்து மலையாளப் படம் தேர்ந்தெடுத்து சென்று டிக்கெட்டுகள் வாங்கி அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்லாத குறையாக உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

ராஜஸ்தானில் என்னென்ன தாதுப் பொருள்கள் கிடைக்கின்றன, அவற்றை எந்தெந்த தொழிற்சாலைகளில் பயன்படுத்துகிறோம் என்று சுறுப்பு வெள்ளையில் நினைவு தெரிந்த நாளாய் கேட்கும் மார்க்கண்டேயக் குரலில் செய்தி சொல்லிக் கொண்டிருந்தது மத்திய சர்க்கார்.

டிக்கெட்டுகளில் டார்ச் அடித்து இடம் காட்டப்பட்டு, அமர்ந்தார்கள். தியேட்டரில் நிறைய காலி இருக்கைகள் இருப்பது கொஞ்ச நேரம் கழித்து அரையிருட்டுக்கு கண்கள் பழகிய பிற்பாடு தெரிந்தது.

“இது உங்களுக்கே நல்லா இருக்கா சார்?” என்றான் தீப்தி.

“ஓம்!” என்றான் வினில்குமார்.

“ஈவினிங் ரிப்போர்ட்டிங் ஆபீசர் கிட்டே நிச்சயமா நான் ரிப்போர்ட் பண்ணத்தான் போறேன்...”

செய்தி முடிந்து படம் துவங்கியது. முதல் ஷாட்டிலேயே காரில் இருந்து மம்முட்டி கீழே இறங்கி கதவை மூடியதும்... தியேட்டரில் கை தட்டினார்கள்.

வினில்குமார் கால் மேல் கால் அணிந்து சுவாரசியமாக படத்தைப் பார்த்தான். அவன் வலது கை பேண்ட் பாக்கெட்டில் காகிதம் ஒன்றை எடுத்தது. பேனாவை எடுத்தது. மௌனமாக எழுதத் துவங்கியது. பிறகு எழுதியதை தன் கைக்குட்டை மடிப்புக்குள் வைத்தது.

லேசாக சரிந்து அமர்ந்து தலையைத் திருப்பாமல், உதடுகளைத் திறக்காமல் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அவளிடம் சொன்னான்:

“காரணம் கேக்காதே. என் தொடைல இருக்கிற கர்ச்சிப்பை எடுத்துக்கிட்டு டாய்லட் போய்ட்டு வர்றதா சொல்லிட்டு மேனேஜர் ரூமுக்குப் போ. உள்ளே செய்தி இருக்கு”

தீப்தி புரிந்து கொண்டு, “சார், நான் டாய்லட் ரூம் போய்ட்டு வர்றேன்” என்று சொல்லி, கர்ச்சிப்பை எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தாள்.

வெளியே வந்து மேனேஜர் அறைக்கு நடந்து, கர்ச்சிப்புக்குள் இருந்த காகிதத்தை எடுத்துப் படித்தாள். அதில்-

‘இன்ஸ்பெக்டர் நியூட்டனுக்கு போன் செய்யவும். அவரை மஃப்டி உடையில் உடனே புறப்பட்டு இந்தத் தியேட்டருக்கு ரிவால்வருடன் வரச் சொல்லவும். நமது சீட் எண்ணைச் சொல்லவும். அவரை இயல்பாக நமது அடுத்த சீட்டில் வந்து அமரச் சொல்லவும். காரண காரியம் யோசிக்காமல் உடனே போன் செய்து சொல்லிவிட்டு வந்து அமரவும்’

-என்று கிறுக்கலாக எழுதியிருந்தது.

தீப்தி தோள்களை ஒருமுறை குலுக்கிக் கொண்டு அனுமதி பெற்று போன் செய்யத் துவங்கினாள். சுருக்கமாக தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு வினில் குறிப்பிட்ட விவரங்களைச் சொல்லி வைத்து விட்டு மறுபடி வந்து வினில்குமாரின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

மெதுவாகக் கேட்டாள்:

“யாராச்சும் நம்மை ஃபாலோ பண்ணாங்களா?”

“ஷட் அப்!” என்றான் சன்னமாக, ஆனால் கோபமாக.

அரை மணி நேரம் கழித்து ஒரு இருட்டு உருவம் கதவு தள்ளி உள்ளேவந்து வரிசை பார்த்து நடந்து வினில்குமாருக்கு அடுத்த சீட்டில் அமர்ந்து, ரகசியமாக கை கொடுத்து, “நியூட்டன்” என்றது.

வினில்குமார் முன்போலவே திரையைப் பார்த்துக் கொண்டே உதடு திறக்காமல் பேசினான்.

“கிளாட் டீ மீட் யூ சார். விபரமா அப்புறம் பேசிக்கலாம். இதே வரிசையில் கடைசி சீட்ல ஒரு சேட்டு உக்காந்திருக்கார். அவர் என்னை ஃபாலோ பண்ணிட்டிருக்கார். அனேகமா நாங்க காலைல ஹோட்டல்ல புறப்பட்டதிலேந்தே ஆரம்பிச்சிருக்கணும். கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி நாங்க புறப்படப் போறோம். நிச்சயமா அவன் ஃபாலோ பண்ணுவான். சந்தேகப்படாதபடி அவனை நீங்க ஃபாலோ பண்ணணும். நாங்க போக்கு காட்டி மறைஞ்சிடுவோம். அதுக்கப்புறம் அவன் எங்கே போறான், யாருக்கு மெசேஜ் தர்றான்னு நீங்க பாருங்க. மத்தியானம் லஞ்சுக்கு நாங்க ஹோட்டல் போய்ட்டுவோம். ஈவினிங் அஞ்சு மணி வரைக்கும் உங்க போனுக்காக காத்திருப்போம். ஒக்கே சார்?”

“ஓக்கே” என்றார் நியூட்டன் உற்சாகமாக.

பல நிமிடங்கள் இடைவெளி விட்டு சற்று உரக்கச் சொன்னான் வினில்குமார். “படம் போரடிக்கலை?”

“ஆமாம்” என்றாள் தீப்தி.

“போய்டலாம்” என்று எழுந்தான். தீப்தியும் அவனும் வெளியேறிய சில வினாடிகள் கழித்து சேட் எழுந்தார். அவர் எழுந்து வெளியேறிய உடன் நியூட்டன் எழுந்தார்.

6

ஹோட்டல் டச்வுட்.

மாலை வெயில் மணப்பெண் போல ஏராளமாய் மஞ்சள் தேய்த்துக் குளித்திருந்தது. கையில் பென்சிலுடன் அதிகாரி விஜய்தத் கொடுத்த ஃபைலை பக்கம் பக்கமாக கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் வினில்குமார்.

டெலிவிஷனில் கார்ட்டூன் வீடியோப் படம் போட்டுக் கொண்டு கையில் இருந்த குளிப்பானத்தை அரை மணி நேரமாக சொட்டுச் சொட்டாய் உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள் தீப்தி.

அறையின் அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

தீப்தி திரும்பி வினில்குமாரைப் பார்த்தாள்.

“பீப் ஹோல் வழியாகப் பார்த்துட்டுத் திற”

பார்த்து விட்டு, “இன்ஸ்பெக்டர் நியூட்டன்” என்று விட்டுத் திறந்தாள். நியூட்டன் உள்ளே வந்தார். நீராவி ரயில் எஞ்சினைப் போல ஒரு நீண்ட மூச்சு விட்டார். அவசர தாகத்திற்காக பானையோடு கவிழ்த்து சட்டையெல்லாம் நனைத்துக் கொண்டதைப் போல... அப்படி வியர்த்திருந்தார்.

“உக்காருங்க சார். என்ன ஆச்சு?” என்றான் வினில்குமார்.

தூர்ப்புச் சீட்டு

“நான் ரொம்ப வெக்கப்படறேன் சார்.”

“ஏன்?”

“நான் அவனை மிஸ் பண்ணிட்டேன். என்னை அவன் கவனிக்கக் கூடாதுன்னு எச்சரிக்கையாதான் ஃபாலோ செஞ்சேன். ஆனாலும் அவன் எப்படியோ புரிஞ்சுக்கிட்டான்னு நினைக்கிறேன். டிமிக்கி கொடுத்துட்டான். பத்தாதுக்கு ரெண்டு இடத்தில பாழாப் போன டிராபிக் சிக்னல் வேற குறுக்கே வந்துடுச்சி. ரியலி ஐ ஆம் அஷேம்ட் டு ஸே ஸாரி.”

“விடுங்க, பரவால்லை. அவன் காலேலேர்ந்தே எங்களை ஃபாலோ செய்திருக்கணும். எனக்கு அவன் முகம் பதிவாயிடுச்சி. மறுபடி நிச்சயமா முயற்சி செய்வான். அவன் மேல நம்ம நேரத்தை வீணடிக்க வேணாம். சிகரெட்?”

“தேங்க்யூ” என்று ஒன்றை உருவிக் கொண்டார்.

“தீப்தி, காபி சொல்லேன்”

தீப்தி இண்டெர்காம் எடுத்துப் பேசிவிட்டு, டெலிவிஷனை அணைக்கச் சென்றாள்.

“லீவ் இட். அது பாட்டுக்கு ஓட்டும். தொந்தரவா இல்லை. இப்போ சார், மூணு வெடிகுண்டு சம்பவங்கள் எனக்கு முக்கியமாப் படுது ஃபைல்களில் பார்த்ததில. தேனி, கோயமுத்தூர், மணப்பாறை இந்த மூணு கேஸ்களையும் நீங்கதான் கடைசியா டீல் பண்ணியிருக்கீங்க. இந்த சம்பவங்கள்ல எதிரிங்க பயன்படுத்தின வெடிகுண்டுகள் ஒரே வகையான தயாரிப்புங்கறதில உங்களுக்குச் சந்தேகமே இல்லையே?”

“இல்லை சார். ஃபோட்டோசும், லேப் ரிப்போர்ட்டும் கொண்டு வந்திருக்கேன்”

நியூட்டன் தான் கொண்டு வந்த சூட்கேஸ் திறந்து உள்ளிருந்து மூன்று நான்கு ஃபைல்களை எடுத்து வெளியில் வைத்தார்.

“அதையெல்லாம் நான் நிதானமா படிச்சுக்கறேன். இந்த சம்பவங்கள்ல ஈடுபட்ட எதிரிகள் நிச்சயமா வெவ்வேறே கும்பல்தான். அதிலயும் நீங்க உறுதியாய் இருக்கீங்க. ரைட்?”

“யெஸ் சார்!”

“நோ அரெஸ்ட்ஸ்!”

“யெஸ், நோ அரெஸ்ட்ஸ். அவ்வளவு சாமர்த்தியம்! கிடைச்ச ஃபிங்கர் பிரிண்ட்ஸ் எல்லாமே புதுசு”

அறையின் அழைப்பு மணி ஒலித்து, அனுமதி தரப்பட்டதும் காபியுடன் ரூம்பாய் உள்ளே வந்தான்.

அவன் சென்றதும் வினில்குமார், “ஓக்கே. இதெல்லாம் இருக்கட்டும். நாளைக்குக் காலைல எனக்கு ஒரு லிஸ்ட் வேணும். தயாரிச்சுத் தர முடியுமா?” என்றான்.

“என்ன லிஸ்ட் சார்?”

“கடந்த ஒரு வருஷத்தில தமிழ்நாடு முழுக்க பயங்கரமான வெளிநாட்டு ஆயுதங்களை கைல வச்சிருந்ததா அரெஸ்ட் செய்யப்பட்டவங்களோட லிஸ்ட் வேணும். பதினைஞ்சு நாள், ஒரு மாசம் சிறைத் தண்டனையோட அவங்க விடப்பட்டு இருக்கலாம். அப்படி ஆயுதக் குற்றத்தில சிறை வைக்கப்பட்டு வெளில விடப்பட்டவங்களோட லிஸ்ட்- அவங்க எந்தச் சிறைல வைக்கப்பட்டிருந்தாங்கங்கிற விபரங்கள். இதெல்லாம் வேணும்.”

நியூட்டன் எழுந்து கொண்டு, “நீங்க கேட்ட லிஸ்ட்டை காலைல தரப் பார்க்கிறேன். முடியலைன்னா ஈவினிங்குக்குள்ளே தந்துடறேன்” என்றார்.

“ஓக்கே” என்று கை குலுக்கின வினில்குமார், “அப்பறம்... நான் தியேட்டர்லர்ந்து வந்ததுமே இந்த ரூமில் ஏதாவது மைக்ரஃபோன்ஸ் ஒளிச்சி வைக்கப்பட்டிருக்கான்னு செக் பண்ணிட்டேன். அப்படி எதுவும் இல்லை. ஆனா ஏதாவது கண்ணுக்குத் தட்டுப்படாத பக்கிங் சிஸ்டம் இருக்கான்னு கண்டுபிடிக்கிற சென்ஸார்ஸ் உங்க டிபார்ட்மெண்ட்ல இருக்கும். அதை யார் கிட்டேயாவது கொடுத்தனுப்ப முடியுமா? செக் பண்ணிக்கறது நல்லது”

“ஷ்யூர். நான் அனுப்பி வைக்கிறேன். உங்க ரூமுக்குள்ளேயே கொண்டு வந்து மைக்ரபோன் வைக்கிற அளவுக்கு விவரமான குற்றவாளிகள் இன்னும் தமிழ்நாட்ல தயாராகலை சார்.” என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்ன நியூட்டன் புறப்பட்டார்.

*

*

*

அடுத்த அறையில் காதில் ஹியரிங் செட் மாட்டிக் கொண்டு அத்தனை உரையாடல்களையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த யாதவ்-சுவரில் ஓட்டி வைத்திருந்த வால் ஸ்னூர்ப்பர் கருவியை அதன் வேகவம் பிடியில் இருந்து விடுவித்து எடுத்தான்.

தமிழ்நாட்டு குற்றவாளிகளை ரொம்ப மட்டமாக நினைத்து விட்டீர்களா துப்பறியும் புலிகளே!

யாதவ் போனை எடுத்தான். ரிஸப்ஷனில் நம்பர் சொல்லி தொடர்புக்காக காத்திருந்தான். போன் மணி எதிர்முனையில் ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

“ஹலோ, சங்கரன்”

“தாத்தா, நான் யாதவ் பேசறேன். டச்வுட் ஹோட்டல்லேர்ந்து பேசறேன். நான் அந்த சி.பி.ஐ. ஆபீசர்களை ஃபாலோ பண்ணதை அவங்க புரிஞ்சுக்கிட்டு, என்னை மடக்க லோக்கல் இன்ஸ்பெக்டரை ஏவிட்டாங்க. நான் தண்ணி காட்டிட்டு அவங்க பக்கத்து ரூம்லேயே உக்காந்து, அவங்க பேசறதை எல்லாம் கேட்டுக்கிட்டு ஆனந்தமா பீர் குடிச்சுக்கிட்டு இருக்கேன்.”

“அடப்பாவி! அவங்க கைல மாட்டிடப் போறே...”

“மாட்டேன். நான் இனிமே ரூமை விட்டு வெளில வரப் போறதே இல்லை. அவங்க என்ன பேசிக்கறாங்கன்னு ஓட்டுக் கேட்டு அப்பப்ப உனக்கு போன் பண்ணேன். நீ பர்னிச்சர் மார்ட்டுக்கு போன் பண்ணிப் பேசிடு. தலைவர் கிட்ட விபரம் சொல்லு. அவங்களை ஃபாலோ பண்ணனும்னா வேற ஆளை ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லு. நான் ஓட்டுக் கேட்டு தகவல் மட்டும் அனுப்பறேன். ரூமை விட்டு வராத வரைக்கும் பிரச்சனையே இல்லை. நீ தலைவர் கிட்டே விவரமா பேசு. ஒருவேளை இது டேஞ்சர்னு ஃபீல் பண்ணி என்னை வரச் சொல்லிட்டா, நைஸா வந்துடறேன்.”

“சரி, கேட்டுச் சொல்றேன்”

“அந்தக் குட்டி தீப்தி என்ன சிக்குன்னு இருக்கா தெரியுமா தாத்தா?”

“யாதவ், எச்சரிக்கையா இரு...”

சிரித்துக் கொண்டே போனை வைத்த யாதவ், கையிலிருந்த பீர்

பாட்டிலை மீண்டும் வாயில் கவிழ்த்துக் கொண்டான்.

7

மூன்று தினங்கள் கழித்து...

சங்கரன் எழுந்தான். சோம்பல் முறித்தான். எழுந்து லுங்கியை சரியாகக் கட்டிக் கொண்டு தேதி கிழித்தான். பல் விளக்கி விட்டு வாசலில் ஜன்னல் கம்பியில் கட்டப்பட்டிருந்த துணிப் பைக்குள் போடப்பட்டிருந்த பாக்கெட் பாலையும், கதவிடுக்கின் வழியாக தள்ளப்பட்டிருந்த தினத்தந்தியையும் எடுத்து கொண்டான்.

சமையல் பகுதியில் கேஸ் அடுப்பை பற்ற வைத்து, பாலை பாத்திரத்தில் ஊற்றி வைத்து விட்டு ஸ்டூலில் அமர்ந்து பேப்பரைப் புரட்டினான். தலைப்புச் செய்திகளோடு மேய்ந்தான்.

நான்காவது பக்கத்தில் கட்டம் கட்டி வெளியிடப்பட்டிருந்த விளம்பரம் அவனை ஈர்த்தது.

‘அன்புள்ள அப்பா,

நீ எங்கே இருக்கிறாய்?

அப்பா, ஏதோ கோபத்தில் உன்னை விட்டுப் பிரிந்தேன். எங்கோ சென்றேன். எப்படியோ வளர்ந்தேன். வாழ்க்கை எனக்கு நினைவுறுத்தாத பாசத்தை சாவின் நிழல் அடையாளம் காட்டுகிறது. ஆம். என் வாழ்வின் இறுதிக் கட்டத்தில் இருக்கிறேன். இப்போது எனக்கு உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவலாக உள்ளது. இதை நீங்கள் படிப்பீர்களா அப்பா? என்னைப் பார்க்க வருவீர்களா அப்பா?

நம்பிக்கையுடன்,
தனபால்.’

முகவரி: தனபால்,

அறை எண் 17, ஸ்பெஷல் வார்டு,

பரமசிவம் கிளினிக்,

அடையாறு, சென்னை-20.

-விளம்பரத்துடன் ஒரு இளைஞனின் புகைப்படமும் வெளியிடப் பட்டிருந்தது.

“பாவம்!” என்று வாய் விட்டு உச்ச் கொட்டின சங்கரன், ஸ்டவ்வை அணைத்து பாலை இறக்கி காபி போட்டுக் குடித்தான்.

மறுபடி பேப்பரைப் புரட்ட நினைத்தவன் மீண்டும் அந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்தான். இந்த முறைதான் ‘நம்பிக்கையுடன் தனபால்’ என்பதை சரியாக அவன் மூளை வாங்கிக் கொள்ள...

ஜலீர் என்று ஒரு சிலிர்ப்பு அவன் உடலெங்கும் பரவியது.

தனபால்! தனபால்! தனபால்!

ஒருவேளை... இது... இது... என் மகன் தனபாலா? மறுபடி விளம்பர வாசகத்தைப் படித்தான். புகைப்படத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

சுருள் சுருளான கேசமும், அந்த மூக்கும்... அட! என் மகன் சாயலேதான்! அடப்பாவி, நீதானா?

சங்கரனுக்கு சில நிமிடங்கள் எதுவுமே புரியவில்லை. சங்கரன் உடனே கைக்குக் கிடைத்த சட்டையை எடுத்தணிந்து பணம் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு கையில் பேப்பருடன் புறப்பட்டான்.

★

★

★

பரமசிவம் கிளினிக் பாலில் நழுவி விழுந்து எழுந்தது போல அத்தனை வெள்ளை வெளேர் என்று இருந்தது. அங்கங்கே தொட்டிகளில் குரோட்டன்ஸ்.

சங்கரனுக்கு ஆஸ்பத்திரியை அடைந்ததுமே இதயத் துடிப்பு அதிகரிக்கத் துவங்கியது. சற்று வேகமாக நடந்தான்.

வரவேற்புப் பகுதியில் ஸ்பெஷல் வார்டை விசாரித்தான்.

இரண்டாவது மாடியில் என்றார்கள். லிப்டில் ஏறி இரண்டாவது மாடிக்கு வந்தான். எதிர்ப்பட்ட நர்சை தனபாலின் அறையை விசாரித்து நடந்தான்.

ஆண்டவா! இந்த தனபால் என் மகன் தனபாலாகவே இருக்க

வேண்டும்! எத்தனை வருடங்களாகத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதற்கான அர்த்தமே அவனைக் காண்பதென்பதுதான். அது இன்று நிறைவேறட்டும்.

சொல்லப்பட்ட அறையின் முன்னால் வந்து நடுங்கும் கரங்களால் கதவைத் தொட்டு உள்ளே தள்ளினான்.

உள்ளே கட்டிலில் மார்பு வரை போர்த்திக் கொண்டு படுத்திருந்த இளைஞன் ஒரு புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தான். முகத்தில் ஒரு மாத தாடி இருந்தது. அருகில் ஸ்டீல் மேல் அவனுடைய மருந்து, மாத்திரைகள் இருந்தன.

கதவு திறக்கும் சப்தத்தில் அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். சங்கரனை சில வினாடிகள் உற்றுப் பார்த்த பிறகு அவனுடைய முகம் பிரகாசமாகி, கையிலிருந்த புத்தகம் நழுவி விழுந்தது. நிமிர்ந்து அமர்ந்து, தனது உலர்ந்த உதடுகளால், “அ... அ...ப்பா!” என்றான் சின்னக் கேள்விக்குறியுடன்.

“தனபால்! தனபால்!” என்று குழந்தை போல் ஓடியே வந்து அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்ட சங்கரனின் கண்கள் கலங்கிப் போய் முதல் வரிக் கண்ணீர் துவங்கியது.

“அப்பா! எங்க என்னோட பேப்பர் விளம்பரத்தை நீங்க பார்க்காமப் போயிடுவிங்களோன்னு நினைச்சேன். அப்பா, நல்லா இருக்கீங்களா அப்பா! என்னப்பா இவ்வளவு வயசாயிடுச்சா உங்களுக்கு? எங்கப்பா இருக்கிங்க? நீங்க ரெண்டாம் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டது பிடிக்காம மடத்தனமா அப்ப வீட்டை விட்டுப் போனேன். ஆனா அப்புறம் அதுக்காக எவ்வளவு வருத்தப்பட்டு அழுதிருக்கேன் தெரியுமா? நம்ம வீட்டுக்குத் தேடி வந்தேன். நீங்க காலி செஞ்சுட்டீங்க. நீங்க எங்க இருக்கீங்க, என்னன்னு எந்தத் தகவலும் எனக்குக் கிடைக்கலை. நொந்து போய்ட்டேன் அப்பா”

கண்ணீர் வழிய தனபால் பேசுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சங்கரனுக்கு உணர்ச்சித் ததும்பலில் வார்த்தைகள் எதுவும் வரவில்லை.

“என்னை விடுப்பா! வயசானவன், கிழவன். உனக்கு என்னப்பா ஆச்சி? எதுக்காக இந்த ஆஸ்பத்திரில் இருக்கே? என்னென்னவோ

விளம்பரத்தில இருந்ததே, அதெல்லாம் சும்மா விளையாட்டுக்குத் தானே?”

தனபால் அமைதியானான்.

“இல்லைப்பா. என்னால இந்த ஆஸ்பத்திரியை விட்டு. இந்தக் கட்டிலை விட்டு ஒரு அங்குலம் கூட நகர முடியாதுப்பா. என் இருப்புக்குக் கீழே உணர்ச்சியே இல்லை. ரெண்டு சாலும் என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் மரக்கட்டைகள். என் மூளைக்கும் அதுக்கும் தொடர்பு விட்டுப் போச்சு. என்னால இருப்புக்குக் கீழே என் இஷ்டப்படி காலைத் தூக்கவோ, அசைக்கவோ முடியாது.”

“தனபால்!” வீறிட்டான் சங்கரன். “ஏன், ஏன் இப்படி?”

“மூளை ஒரு வினோதமான கட்டி வந்திருக்குப்பா. அதை ஆபரேட் பண்ணவும் வாய்ப்பில்லை. ரொம்ப முத்திப் போச்சாம். கையை வச்சா உடனே நான் செத்துடுவேன். ஆபரேஷன் பண்ணாம விட்டா, இன்னும் பத்து பதினைஞ்சு நாள் உயிரோட இருப்பேன்...”

“என்னடா இவ்வளவு சாதாரணமா சொல்றே? வேற நல்ல டாக்டரா பார்க்கலாம். எவ்வளவு செலவு வேணாலும் செஞ்சி வைத்தியம் செய்யலாம். என்கிட்ட காச இருக்கு. லட்ச ரூபாய்க்கு மேல இருக்கு. சொல்லு, எந்த டாக்டரைப் பார்க்கணும்?”

விரக்தியாகச் சிரித்தான் தனபால். “பிரயோசனமில்லை. இந்தத் துறையில் உள்ள மிகப் பெரிய டாக்டர் எல்லாம் என்னை பரிசோதிச்சுப் பார்த்துட்டாங்க. நான் இந்த ஆஸ்பத்திரில் கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷமா இருக்கேன்ப்பா. இன்னும் ரெண்டு வாரம்தான் என் வாழ்க்கைன்னு டாக்டர் உறுதியா ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி சொன்னார். அதுக்கப்புறம்தான் அந்த விளம்பரம் கொடுக்கச் சொன்னேன். சாகறதுக்குள்ள உங்களப் பார்த்துடனும்னு நினைச்சேன். பார்த்துட்டேன். என் கடைசி ஆசை நிறைவேறிடுச்சி. இனிமே நான் சந்தோஷமா செத்துப் போவேன் அப்பா!”

சங்கரனுக்கு கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அழுகை வந்தது.

“அப்படிச் சொல்லாதேப்பா! இத்தனை வருஷம் கழிச்சு நான் உன்னை இந்த நிலைமையில்தானா சந்திக்கணும்? தனபால்! ஊர்ல உலகத்தில இல்லாத வியாதி உனக்குத்தானா வரணும்?”

“இது வியாதி இல்லைப்பா. ஒரு விபத்தோட விளைவு.”

“என்ன விபத்து?”

“கோயமுத்தூர்ல ஒரு பெரிய நகைக் கடையில் போன வருஷம் ஒரு வெடிகுண்டு வெடிச்சது தெரியுமா?”

“ஆமாம்.”

“அப்ப அங்கே கடைக்கு நகை வாங்க நானும் வந்திருந்தேன். அந்த விபத்தில் பதினேழு பேர் செத்துப் போனாங்க. ஒம்போது பேர் படுகாயம். அந்த ஒம்போது பேர்ல நானும் ஒருத்தன். எனக்குத் தலைலயும், கழுத்திலயும் பெரிய காயம். வெடிகுண்டு வெடிச்சி சிதறினதில ஒரு பகுதி என் மண்டையைப் பொத்துக்கிட்டு மூளைல ஒரு பகுதில போய் சிக்கிடுச்சி. ஆபரேஷன் பண்ணி அதை எடுத்துட்டாங்க. ஆனாலும் அதில ஒரு பகுதி தங்கி செப்டிக் ஆகி-கட்டி மாதிரி வளர்ந்து என்னை பாடா படுத்திட்டிருக்கு. யாரோ வன்முறைக்காரங்க எந்த அரசாங்கத்துக்கோ எதிர்ப்புக் காட்டுறதுக்காக வெடிச்ச குண்டு என்னை மாதிரி அப்பாவினை பாதிச்சிடுது. என்ன செய்றது?”

சங்கரன் உறைந்து போய் நின்றான். அவனுக்கு நன்றாக நினைவிருந்தது. கோவை சம்பவத்தில் குறிப்பிட்ட அந்த வன்முறைக் கும்பலுக்கு சென்னையிலிருந்து அந்த வெடிகுண்டுகளை கொண்டு சென்று ஒப்படைத்து பணம் வாங்கி வந்தது அவன்தான்.

எத்தனை பெரிய பாவி நான்! என் மகனின் இந்த மோசமான நிலைக்கு மறைமுகமாக நானும் ஒரு காரணம்!

பொங்கி அழத் துவங்கிய சங்கரன், தன் முகத்தில் மடார், மடாரென்று அடித்துக் கொண்டு, “தனபால்! என்னை மன்னிச்சிடுப்பா. நான்கூட இதுக்கு ஒரு காரணம்” என்றான்.

“என்னப்பா சொல்றீங்க?”

“ஆமாண்டா. நான் ஒரு மோசமான தொழில்ல ஈடுபட்டிருக்கேன். என்னை நீ ஈனமாப் பார்த்தாலும் சரி, மூஞ்சில காறித் துப்புனாலும் சரி. என் மனசுக்குப் பிடிக்காம ஆனா ஒருவித விரக்தியில இந்த கொடுமையான தொழில்ல இருக்கேன்.”

“ஒண்ணும் புரியலையேப்பா.”

“தமிழ்நாட்ல அங்கங்கே நிறைய கலவரம், வெடிகுண்டு வெடிக்கிறது இதெல்லாம் நடக்குதே- இதுக்கு அந்தந்த கும்பல்களுக்கு ஒரு குரூப் ஆயுதங்களை சப்ளை பண்ணி வியாபாரம் பண்ணுது. அதில நானும் ஒரு கையாள்”

“அப்பா!” என்றான் வெறுப்பாக தனபால்.

“என்னை அப்படிப் பார்க்காதேடா. உன்னை இழந்துட்ட சோகம்! அதுதாண்டா என்னை வாழ்க்கைல எந்தப் பிடிப்பும் இல்லாம இப்படி ஒரு கும்பலோட சேர்ந்து பாவ காரியம் பண்ண வச்சது! என்னைக்காவது ஒரு நாள் உன்னைப் பார்த்து நான் கால்ல விழுந்து மன்னிப்பு கேட்டுட்டு தற்கொலை பண்ணிக்கணும்னு இருந்தேன். ஆனா, உன்னோட சாவுக்கே நாள் குறிக்க நாள் ஒரு அடிப்படை காரணகர்த்தாவா வந்து சேருவேன்னு கனவுலயும் நினைக்கலை. நான் வர்றேன். தப்பு, போறேன். நேரா சமுத்திரத்துக்குப் போறேன். ஒரேயடியா போய்டறேன். இனிமே நான் உயிரோட இருந்தா, அது பெரிய பாவம்!”

சங்கரன் உணர்ச்சிவசப்பட்டு எழுந்து வேகமாக வாசலை நோக்கி நடக்க... “அப்பா! நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் கேளுங்க. இப்படி வாங்கதயவுசெஞ்சு” என்ற அவனின் கண்டிப்பான குரல் தடுத்து, அந்த உத்தரவிற்கு கட்டுப்பட வைத்தது.

“இல்லைடா, நான் சாகறதுதான் நியாயம். வாழ வேண்டிய உனக்கு சாவு நிச்சயமாகியிருக்கறப்ப- ஊர் பூரா நூத்துக்கணக்கான பேரை சாகடிக்கிற வேலைல இருந்த நாள் வாழறது சரியில்லை. போயிடறேன், நான் போயிடறேன். உனக்கு முன்னால போய்ச் சேர்ந்துடறேன்.”

“அப்பா! கொஞ்சம் பொறுமையா இருங்க. நம்ம சந்திப்பு மாதிரி உலகத்திலயே ஒரு வினோதமான சந்திப்பு இருக்க முடியாது. அப்பா ஒரு சமூக விரோதி. பையன் அப்படிப்பட்ட சமூக விரோதிகளைப் பிடிச்சி தண்டிக்கிற போலீஸ் அதிகாரி! வினோதமா இல்லை நம்ம சந்திப்பு?”

“தனபால்! நீ... நீ.. ஒரு போலீஸ் ஆபீசரா?”

“ஆமாம்ப்பா. சப்-இன்ஸ்பெக்டர். உடல்நலம் காரணமா என்னை வேலைலர்ந்து நீக்கிட்டாங்க. எனக்கு அதுவே ஒரு பெரிய அவமானம். அப்பா, இப்ப எனக்கு ஒரு கடைசி ஆசை ஏற்பட்டிருக்கு. அதை நிறைவேத்துவீங்களா?”

“என்னப்பா, சொல்லு”

“நீங்க செஞ்ச தொழில் தப்பானதுன்னு நீங்களே உணர்ந்தீங்க. அதுக்காக தற்கொலையே செஞ்சுக்கிற அளவுக்கு உங்களுக்கு குற்ற உணர்ச்சி இருக்கு. எனக்கோ உடல்நலம் காரணமா அரசாங்கத்துக்கு என்னால எதுவும் செய்ய முடியலைன்னு ஒரு குற்ற உணர்ச்சி இருக்கு. நம்ம ரெண்டு பேர் குற்ற உணர்ச்சியும் நீங்க ஒரு யோசனை சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லு தனபால். நீ எது சொன்னாலும் நான் கேக்கறேன்.”

“கண்டிப்பா?”

“நிச்சயமா!”

“பலவிதமான சமூக விரோத கும்பல்களுக்கு துணை போற நீங்க, சேர்ந்திருக்கற ஆயுதம் வியாபாரம் செய்ய கும்பலை நீங்க ஏன் போலீசுக்கு காட்டிக் கொடுக்கக் கூடாது?”

சங்கரன் அமைதியாக தனபாலின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“உங்க கும்பலை காட்டிக் கொடுக்கத் தயங்கறீங்களா? உங்க உயிருக்கு எதுவும் ஆகாம நான் பாதுகாப்பு கொடுக்க ஏற்பாடு செய்றேன்.”

“தனபால், என் கடைசி ஆசைன்னு ஒரு வார்த்தை சொன்னியே, அதை நிறைவேத்தறதை விட என் உயிரா எனக்குப் பெரிசு? சொல்லுப்பா, நான் என்ன செய்யணும்? நீ சொல்றதை செய்றேன். எனக்கு எல்லாம் தெரியும். எங்க கும்பலுக்கு யார் தலைவன், எப்படி வியாபாரம் நடக்குது- இந்தியாவில இதில ஈடுபட்டிருக்கிற முக்கியமான புள்ளிங்க யாரு- இது அத்தனையும் தெரியும். போலீஸ் சரண்டர் ஆகி எல்லாத்தையும் சொல்லிட்ட்டுமா? அப்ப உனக்கு திருப்தியா? எனக்கு வர்ற தண்டனையைப் பத்தி எனக்குக் கவலை இல்லை.”

தனபால் நெகிழ்ந்து போய் சங்கரனைப் பார்த்தான்.

“தனபால், என் கும்பல் பற்றின அத்தனை விபரங்களையும் ஒரு நோட்டுப் புஸ்தகத்தில அப்பப்ப எழுதி ஒரு இடத்தில பத்திரப்படுத்தி வச்சிருக்கேன். என் தலைவன் திடீர்னு என்னை முறைச்சுக்கிட்டா, அவனை திரும்ப மிரட்டறதுக்கு ஒரு துருப்புச் சீட்டா இருக்கட்டும்னு அப்படி ஏற்பாடு செஞ்சி வச்சேன். அதில என்ன விலைக்கு வாங்கறாங்க, எந்த எந்த கார்ல கடத்தறாங்கன்னு முழு விபரமும் குறிச்சி வச்சிருக்கேன். என் மனசில ஞாபகத்துக்கு வராத சில விபரங்கள் கூட அதில இருக்கும். அதை எடுத்துட்டு வந்துடறேன். அப்புறம் நீ எங்கே, யார் கிட்டே சரணடையச் சொல்றியோ, அங்கே சரணடைஞ்சுடறேன். சரிதானே?”

“சரிப்பா, நீங்க செஞ்ச பாவங்களுக்கெல்லாம் அதான்ப்பா சரியான பிராயச்சித்தமா இருக்க முடியும்” என்றான் தனபால்.

“நான் ஒரே மணி நேரத்தில அந்த நோட்டோட இங்க வந்துடறேன் தனபால்”

சங்கரன் அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

இரண்டு நிமிடங்கள் அனுமதித்து, அதன் பிறகு போர்வையை விலக்கி விட்டு கட்டிலில் இருந்து இறங்கி நடந்து அறைக் கதவை தாழ்ப்பாள் போட்டு விட்டு பாத்ரூம் கதவைத் தட்டினான் அந்த இளைஞன்.

உள்ளேயிருந்து டேப் சாதனங்களுடன் வினில்குமாரும், தீப்தியும் வெளியே வந்தார்கள்.

வினில்குமார் அவன் கை பற்றிக் குலுக்கி, “ஒரு போலீஸ் ஆபீசருக்கு நடப்புத் திறமையும் அவசியம்னு நிரூபிச்சிட்டங்க மிஸ்டர் ராஜேந்திரன். வொண்டர்ஃபுல் ஆக்டிங்! நாங்களே அசந்துட்டோம்...”

“நடிப்பு என்னோடதா இருந்தாலும் கதை, வசனம், டைரக்ஷன் நீங்கதானே சார்! சொன்னபடி செஞ்சேன். உங்க அப்ரோச்சே வித்தியாசமா இருக்கு.”

“யெஸ். குற்றவாளிகளும் மனுஷங்கதான். அவங்களுக்குள்ளேயும் சென்டிமென்ட்ஸ் மிச்சமிருக்கும். முழுநேர குற்றவாளின்னு எவனும் கிடையாது. அதனாலதான் ஜெயிலுக்கு ஆயுத குற்றங்கள்ல சம்பந்தப்பட்ட உள்ளே போனவங்க லிஸ்ட் கேட்டேன். அதில முதல்

கட்டமா மெட்ராஸ் சென்ட்ரல் ஜெயில்ல இருந்தவங்களை எடுத்துக்கிட்டேன். அவங்க இப்ப என்ன செய்யறாங்கன்னு விசாரிக்கச் சொன்னேன். பலபேர் திருந்தி வேற தொழிலுக்குப் போயிட்டாங்க. தகவல் தெரியாத அங்க அவன் இருந்த காலத்தில கூட இருந்த மற்ற கைதிகளை எல்லாம் பொறுமையா விசாரிச்சேன். அவன் பின்கதை கிடைச்சது. பத்து வயசில ஒரு பையன் ஓடிப் போனதால அந்த சோகத்தில் இந்த தொழிலுக்கு வந்ததை அவன் பல பேர் கிட்ட புலம்பியிருக்கான். அதை வச்சி தீர்மானிச்சேன். நியூட்டன் உங்களை செலக்ட் பண்ணி நடிப்புக்கு அனுப்பி வச்சார். நான் எதிர்பார்த்த மாதிரியே இந்த சங்கரன் அந்த நெட்வொர்க்ல இருக்கறதோட பாசத் தூண்டிலும் கரெக்ட்டா மாட்டிக்கிடுச்சி. ஒரு பெரிய நெட்வொர்க்கோட அத்தனை தகவலும் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல லட்டு மாதிரி நம்ம கைல இருக்கப் போகுது” என்றான் வினில்குமார் சற்றுப் பெருமிதத்துடன்.

தீப்தி உச்சக் கொட்டி, “சார், ஏதோ வொர்க் அவுட் ஆய்டுச்சின்னு பேசறீங்க. ஆனா இது கொக்கு தலைல வெண்ணெய் வைக்கிற சுத்து வழிதான். எனக்கு இந்த அப்ரோச்ல உடன்பாடே இல்லை. சினியர் சொல்றதை கேட்டாகணும்தான் வேற வழி இல்லாம ஒத்துழைச்சேன்” என்றான்.

“திஸ் ஈஸ் எ லாங் ஷாட்! உனக்கு அதெல்லாம் புரிய இன்னும் வயசு வேணும். அனுபவம் வேணும். எல்லா கேஸ்களையும் தடாலடி காமிச்சிட்டிருக்கக் கூடாது.”

“அநாவசியமா எதுக்கு ரெண்டு பேரும் சண்டை போட்டுக்கறீங்க. இதுவரைக்கும் சங்கரன் என்னை அவன் பையன்னு நம்பிட்டான். உணர்ச்சி வசப்பட்டு சரண்டர் ஆக ஒப்புக்கிட்டான். அந்த அவனோட துருப்புச் சீட்டோட மறுபடி திரும்பி வருவானா?” என்றான் ராஜேந்திரன்.

“நிச்சயமா வருவான்.”

“ஒருவேளை திடீர்ன்னு இந்த செட்டப் மேல சந்தேகம் வந்து, திரும்பி வராம போயிட்டான்னா? எதுக்கும் அவனை ஃபாலோ பண்ணி அவன் எங்கே போறான், என்ன செய்றான்னு கண்காணிக்க ஆள் ஏற்பாடு செஞ்சிருக்கலாம்.”

“மிஸ்டர் ராஜேந்திரன். இது அரிச்சுவடியான விஷயம். இதை நான்

செய்யாம விடுவேனா? உங்க தலைவர் நியூட்டன் இப்ப சங்கரனை நிழல் மாதிரி ஃபாலோ பண்ணிட்டிருப்பார்” என்றான் வினில்குமார்.

“கிரேட்” என்றான் ராஜேந்திரன்.

“என்ன கிரேட்டோ! காபி சாப்பிடலாம். ஒரு மணி நேரமா பாத்ரூம்ல உட்கார்ந்திருந்தது தலை வலிக்குது” என்றான் தீப்தி.

8

சங்கரன் ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியே வந்ததும், நடந்து அருகில் இருந்த ஒரு ஹோட்டலுக்குச் சென்று உட்கார்ந்து, “ரெண்டு இட்லி, ஒரு வடை, அப்புறம் ஒரு நெய் ரோஸ்ட்” என்று விட்டுக் காத்திருந்தான்.

முண்டாசு கட்டி, முரட்டு மீசை வைத்து லுங்கி, பனியனுடன் இருந்த நியூட்டன் நான்கு மேஜைகள் தள்ளி அமர்ந்து, “ஒரு செட் பூரியும், காபியும்” என்றார் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே.

★

★

★

தனது மோட்டார் பைக்கை நிறுத்தி இறங்கின நாதன் என்னும் அந்த தாடி இளைஞன் பப்ளிக் பூத் சென்றான். கதவைச் சாத்திக் கொண்டு எண் சுழற்றி ஒரு ரூபாய் நாணயம் போட்டான்.

“ஹலோ, உதயா பர்னிச்சர் மார்ட்”

“முதலாளி கிட்ட பேசணும். கனெக்ஷன் கொடும்மா...”

சில வினாடிகளில்...

“ஹலோ, கார்த்திகேயன் பேசுறேன். யாரு?”

“வணக்கம் முதலாளி. நாதன் பேசுறேன். அடையாறிலிருந்து பேசுறேன்.”

“சொல்லு.”

“நீங்க சந்தேகப்பட்டது சரியாப் போச்சுங்க முதலாளி. அந்த பேப்பர் விளம்பரம் போலி. நம்ம சங்கரனை வலை வீசி இழுக்க

போலீஸ் செஞ்ச ஏற்பாடு. தனபால்ங்கற பேர்ல இங்க ஆஸ்பத்திரில படுத்து கிடந்து பேசினது ஒரு போலீஸ் அதிகாரி!”

“சபாஷ்! பேப்பரைப் பார்த்ததுமே எனக்கு பொறி தட்டுச்சி. தனபால்ங்கறது நம்ம சங்கரனோட ஓடிப்போன பயலாச்சேன்னு நினைப்பு வந்தது. அதனாலதான் சங்கரனுக்குத் தெரியாம அவனை தொடரச் சொன்னேன்...”

“நம்ம எல்லோருக்கும் வேட்டு வைக்கிற அளவுக்கு வந்துட்டான் நம்ம தாத்தா...”

“என்னடா சொல்றே?”

விரிவாக எல்லாம் சொன்னான் அந்த நாதன்.

“என்னது? சந்தர்ப்பம் வந்தா என்னை மிரட்டறதுக்காக துருப்புச் சீட்டா எல்லா விவரமும் எழுதி பத்திரப்படுத்திருக்கானா?”

“ஆமாம். அப்படித்தான் சொன்னான். உள்ளே அவங்க ரெண்டு பேரும் பேசினதை நான் மைக் வச்சி துப்பறவா ஒட்டுக் கேட்டேன் முதலாளி. நார்க்கு நூறு ரூபா தள்ளி காலைலயே மைக் ஒளிச்சி வச்சிட்டேன். நான் பொய் சொல்லலை. நம்புங்க.”

“உன்னை நம்பறேன் நாதன். சங்கரன் நமக்கு துரோகம் செய்ய முடிவு செஞ்சுட்டானா?”

“ஆமாங்க.”

“ரொம்ப ரொம்ப தப்பாச்சே. அந்த துருப்புச் சீட்டைத் தூக்கி அவங்க கைலதரப் போறானாமா? ராஸ்க்கல்! எங்கே இருக்கான் இப்ப அவன்?”

“பக்கத்தில ஒரு ஹோட்டல்ல டிபன் சாப்பிட்டுக்கிட்டு இருக்கான்”

“அப்படியா? நமக்கு துரோகம் செய்ய நினைச்சாலே- அந்த ஆளை உடனே மேலே அனுப்பி வச்சிடறதுதான் வழக்கம். நாதன், உன் பாக்கெட்ல என்ன இருக்கு?”

“சுயனைடு தடவின கத்தி தயாரா இருக்கு சார். நீங்க உத்தரவு கொடுத்திங்கன்னா...”

“இன்னும் என்ன உத்தரவு கொடுக்கறது? அவன் இப்ப சாப்பிட்ட டிபன்தான் கடைசி டிபனா இருக்கணும். கச்சிதமா, சாமர்த்தியமா முடிச்சுட்டு மாட்டிக்காம வந்துடு! என்ன?”

“சரி சார்”

நாதன் போனை வைத்து விட்டு பாக்டெட்டை தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தான். ஒரு பயிள்கம்மை வாயில் போட்டு மென்று கொண்டு அந்த சாலையில் ஒரு மறைவான இடம் தேடத் துவங்கினான்.

★

★

★

ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு முடித்து வெளியே வந்து ஆட்டோ பிடித்துக் கொண்டான் சங்கரன்.

இத்தனை வருடம் கழித்து என் மகனை இந்த நிலையிலா நான் சந்திக்க வேண்டும்! அதிலும் அவன் நிலைக்கு நானுமா காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும்!

சரி! அவன் கடைசி விருப்பத்தையாவது நிறைவேற்றும் வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறதே! என்ன ஒரு கொடுமை! இவனைப் போல் எத்தனையோ பேரின் வாழ்க்கைகளை நாசம் செய்ய நானும் உடந்தையாக இருந்திருக்கிறேனே.

என் மகன் சொன்னது போல- இதற்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம் அந்த விபரங்கள் அடங்கிய நோட்டுடன் தனபால் சொல்லும் அதிகாரியிடம் சரணடைவதுதான். அதன் மூலம் என் கும்பல் முழுக்க பிடிபடும். பிடிபட்டும், மக்கள் அமைதியாக, நிம்மதியாக வாழட்டும்.

சிந்தனை வயப்பட்டிருந்த சங்கரன் யதேச்சையாக திரும்பிப் பார்க்க- தனது ஆட்டோவின் பின்னால் தூரத்தில் பைக்கில் நாதன் வருவதைப் பார்த்து விட்டான்.

நாதனா? அய்யோ! முதலாளி மிக முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களில் உளவு பார்க்க மட்டும் அவனை அனுப்புவார். ஒருவேளை அவன் இப்போது என்னைத்தான் தொடர்ந்து வருகிறானோ?

“ஒரு நிமிஷம் வண்டியை ஓரமா நிறுத்துப்பா”

ஆட்டோ நின்றதும் சங்கரன் இறங்கி அருகில் இருந்த சிகரெட் கடையில் ஒன்று வாங்கிப் பற்ற வைத்து மறைமுகமாக பின்னால் கவனிக்க- நாதன் தன் பைக்கை ஒரு ஓரமாக நிறுத்தி முகத்தை வேறுபுறமாக திருப்பிக் கொள்வதைக் கவனித்தான்.

கடவுளே! சந்தேகமே இல்லை! நாதன் என்னைத்தான் தொடர்ந்து வருகிறான்.

சங்கரன் பாய்ந்து மறுபடி ஆட்டோவில் ஏறி, “வேகமா போப்பா” என்றான். நாதனின் பைக் தொடர்ந்தது.

சங்கரனின் ஆட்டோவை மட்டும் குறி வைத்து மற்றொரு ஆட்டோவும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதில் நியூட்டன் இருந்தார். அவர் பார்வையில் நாதனின் பைக் சாலையில் செல்லும் எத்தனையோ வாகனங்களில் ஒன்று.

சங்கரன் சற்று பதட்டம் காட்டி, “ஒரு துண்டு பேப்பர் இருக்காப்பா, கொடு. பேனாவும் கொடு” என்றான் தன் ஆட்டோ டிரைவரிடம்.

“பெட்ரோல் பில் போதுங்களா?” என்று அதையும், பேனாவையும் நீட்டினான் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டே டிரைவர்.

வாங்கி, தன் தொடையில் வைத்து அவசர அவசரமாக எதையோ எழுதத் துவங்கினான் சங்கரன்.

9

நியூட்டனுக்கு மாபெரும் எரிச்சல் தரும் விஷயம் மீண்டும் நிகழ்ந்தது.

சங்கரனின் ஆட்டோவும், வேறு சில வாகனங்களும் அந்த டிராஃபிக் சிக்னலைக் கடந்து நேரே செல்ல... இவரின் ஆட்டோவும் அதற்கு முந்தின சில வாகனங்களும் கிரீச் என்று பிரேக் போட்டு நிறுத்த வேண்டிய அவசியத்தை சிகப்பு விளக்கு ஏற்படுத்தியது.

யூனிபார்மில் இருந்தால் கூட பரவாயில்லை- தன் வண்டியை மட்டும் முன்னால் போகச் சொல்லலாம். இருப்பதோ

மாறுவேடத்தில். டிராஃபிக் கான்ஸ்டபிளிடம் விளக்கி, அடையாள அட்டை காட்டி புறப்படும் முன் விடிந்து விடும்.

நியூட்டன் நகம் கடித்துக் காத்திருந்தார்.

பச்சை அம்புக்குறி வந்ததும் வாகனங்கள் சீறின.

‘பிரசவத்திற்கு இலவசம்’ என்று பின்புறம் எழுதப்பட்ட சங்கரன் சென்ற ஆட்டோவைத் தேடினார்.

அவர் முகத்தில் ஏமாற்ற ரேகைகள் படிந்தன. அந்த ஆட்டோவின் எண்கள் அவருக்கு மனப்பாடம். ஆனால் அந்த ஆட்டோவைக் காணவில்லையே...

வரிசையாக இடது, வலது புறங்களில் சாலைகள் பிரிந்தன. இதில் எதில் திரும்பினான்? இல்லை நேராகச் சென்றானா? இப்போது நேராகச் சென்று பார்ப்பதா, இல்லை உத்தேசமாக ஏதாவது ஒரு சாலையில் திரும்புவதா?

-குழம்பிப் போன நியூட்டன் உடனே முடிவெடுத்தார். உடனே ஒரு டிராஃபிக் சார்ஜெண்ட்டை வழிமறித்து வயர்லெசில் ஆட்டோ நம்பரை மற்ற சார்ஜெண்ட்டுகளுக்கு சொல்லி எங்கே கடக்கிறது என்று விசாரித்துக் கொள்வதுதான் உத்தமம்.

நியூட்டன் தன் ஆட்டோவை நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கின இடம் ராஜா அண்ணாமலைபுரம்.

இறங்கி சாலையோரம் நின்று எங்கே போன் இருக்கிறது என்று தேடத் துவங்க... அருகில் ஒரு மெடிகல் ஸ்டோரின் போர்டில் போன் நம்பர் எழுதப்பட்டிருந்தது.

நியூட்டன் அங்கே சென்று அனுமதி பெற்று ரிசீவரை எடுத்த போது பரபரப்பாய் சிலர் ஓடி வந்தனர்.

“சார், நீங்க அப்புறம் பேசிக்கங்க. நாங்க போலீசுக்கு போன் செய்யணும்” என்று முச்சிரைத்தார்கள்.

“ஏன், என்ன விஷயம்?”

“பக்கத்தில் சின்னமணித் தெருவுல ஒரு கொலை! இப்பதான் கொஞ்சம் முன்னாடி நடந்திருக்கு! யாரோ கத்தி செருகிட்டுப் போய்ட்டான். நுரை தள்ளி, நீலம் பாரிச்சு, ஆள் அவுட்!”

அவர்கள் போன் செய்ய வேண்டிய எண் சொல்ல அனுமதித்து, அவர்களில் ஒருவனைப் பிடித்து, “வா, பார்க்கலாம். நானும் ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் தான்” என்றார்.

சில நிமிடங்களில் நியூட்டன் அந்தத் தெருவில் இருந்தார்.

ஒரு பைப்படிக்குப் பக்கத்தில் வயிற்றில் கத்திக்குத்து வாங்கி ரத்த வெள்ளத்தில் இறந்து கிடந்த அவனைக் கண்டு அதிர்ந்தார்.

அவன் சங்கரன்!

10

கூதவைத் தட்டிவிட்டு முதலாளி கார்த்திகேயனின் அறைக்குள் நுழைந்து கை கட்டி நின்றான் யாதவ்.

“டச்வுட் ஹோட்டல் ருமைக் காலி பண்ணிட்டியா?”

“பண்ணிட்டேன் சார்.”

“உன்னை அடையாளம் காட்ட எதுவும் அங்கே இல்லையே?”

“இல்லை சார். நான் மூணு நாளா ருமை விட்டு வெளியே வரலை சார். அவங்களுக்கு நான் இருக்கறது தெரியவே தெரியாது.”

“முட்டாள்! நீ இருக்கிறது தெரியாம இருக்கலாம். யாரோ ஒட்டுக் கேட்டு இருக்கிறாங்கன்னு தெரிஞ்சிருக்கு. அதனாலதான் பேப்பர்ல விளம்பரம் கொடுத்து சங்கரனை பிடிக்க போட்ட பிளானைப் பத்தி அவங்க அந்த ரூம்ல பேசலை.”

“கரெக்ட் சார்.”

“அவங்க எச்சரிக்கை ஆய்ட்டாங்க. அதனாலதான் இதுக்கும் மேல அவங்க பக்கத்திலேயே இருந்து வேவு பார்க்கிறது தப்புன்னு நினைச்சு உன்னைக் காலி பண்ணிட்டு வரச் சொன்னேன்.”

“சரி சார்.”

“நாதனைப் பார்த்தியா?”

“பார்த்தேன் சார். சங்கரனைத் தீர்த்துட்டதா சொன்னான்.

காரணம் சொல்லலை. உங்க உத்தரவுன்னான். மேல கேட்டுக்கலை நான்.”

“அந்த நாய் துரோகம் செய்யப் பார்த்தது. என்னை மடக்க ஒரு துருப்புச் சீட்டு தயாரிச்சதாம் அது. அதாவது நம்ம தொழில் ரகசியம் பூரா ஒரு நோட்டுல எழுதி வச்சிருக்கானாம். நீயும் அவனும் தங்கியிருக்கிற வீட்லதான் வச்சிருப்பான். நீ போய் அதைத் தேடி எடுத்துக்கிட்டு என் கிட்ட வா. இன்னைக்கே அந்த வீட்டைக் காலி பண்ணிடு. போலீசுக்கு கொஞ்சம் கூட இடம் தர வேணாம். அந்த நாதனை பத்து நாளைக்கு வெளியூர் போகச் சொல்லியிருக்கேன். நம்ம ஆபரேஷனை ஒரு வாரத்துக்கு நிறுத்தி வைக்கச் சொல்லியிருக்கேன். புரிஞ்சுதா?”

“புரிஞ்சுது சார்.”

“போய் அந்த நோட்டோட வா. என்னதான் எழுதி வச்சிருக்கான் அமரன் சங்கரன்னு படிச்சப் பார்க்கலாம்” என்றார் கார்த்திகேயன்.

“சரி சார்” என்று புறப்பட்டான் யாதவ்.

11

நியூட்டனின் அலுவலகத்தனியறையில் வினில்குமாரும் தீப்தியும் அமர்ந்திருக்க, நியூட்டன் போனில், “கொஞ்சம் சீக்கிரம் ஆகட்டும்” என்று சொல்லி வைத்தார்.

“எனக்கு நேரம் சரியில்லைன்னு நினைக்கிறேன் வினில்குமார். மறுபடி கோட்டை விட்டேன் பாருங்க” என்றார் கவலையுடன்.

“சார், நடந்ததைப் பேசறது எனக்கு எப்பவும் பிடிக்கறதில்லை. நாம கரெக்டாதான் பிளான் பண்ணோம். நம்ம எதிரி நம்மைவிட இன்னும் கரெக்டா பிளான் பண்ணிட்டான். இப்போ அவனைவிட இன்னும் கரெக்டா பிளான் பண்றது எப்படின்னு பாக்கற வேலையைச் செய்யலாம். தீப்தி, அந்த டேப்பைப் போடு. நம்ம ஆபீசர் ராஜேந்திரனோட சங்கரன் பேசினது எல்லாம் ஒரு தடவை அமைதியா கேட்டுப் பார்க்கலாம். அந்தக் கும்பலைப் பத்தி, அவன் தங்கியிருந்த இடத்தைப் பத்தி ஏதாவது க்ளூ தெரியுதான்னு

பார்ப்போம். அதுக்குள்ள உங்க ராஜேந்திரன், சங்கரன் போன ஆட்டோவைக் கண்டுபிடிச்ச அந்த டிரைவரைக் கூட்டிட்டு வந்துடுவாரான்னு பார்க்கலாம்” என்ற வினில்குமாரின் குரலில் லேசான கிண்டல் இருந்தது.

“சார், வி மே மிஸ். பட் நாட் ஃபார் எவர்” என்றார் நியூட்டன் சூடாக.

“கூல் டவுன் சார். நீங்க கோட்டை விட்டது ஒரு நபரை இல்லை. ஒட்டுமொத்தமா ஒரு சதிகாரக் கும்பலை. சங்கரன் உயிர் போனதால் நமக்கு அவன் தர இருந்ததகவல் போச்சு! அதனால் அந்த நெட்வொர்க் முழுக்க உடைக்கிற அருமையான வாய்ப்பு போச்சு. இதெல்லாம் நினைச்சுப் பார்த்தா என் ஆத்திரம் நியாயமானதுன்னு நீங்க உணர்வீங்க” என்றான் வினில்குமார்.

“நமக்குள்ளே ஈகோ க்ளாஷ் இப்ப தேவையா?” என்றாள் தீப்தி.

“ஷட்-அப் யூ ஜூனியர்!” என்ற வினில்குமார், “சங்கரனோட போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் ரெடியான உடனே இங்கே அனுப்பச் சொல்லி ஏற்பாடு செய்துட்டிங்களா நியூட்டன்?” என்றான்.

“யெஸ், இப்ப போஸ்ட்மார்ட்டம் நடந்துகிட்டிருக்கும்”

“அவர் உடைகள்ல அவரைப் பத்தி எந்தத் தகவலும் இல்லைங்கிறது நம்ம மைனஸ் பாய்ண்ட்ஸ்ல ஒண்ணு.”

“குற்றவாளிகள் எல்லாரும் விசிட்டிங் கார்ட் அடிச்சி பாக்கெட்ல வச்சுக்கிட்டு அலைவாங்கங்கிறது உங்க எதிர்பார்ப்பா மை டியர் சீனியர் சார்?” என்றாள் தீப்தி நக்கலாக.

“லிசன்” என்று டேப்பின் பட்டனைத் தட்டினான் வினில்.

சங்கரன், ராஜேந்திரனின் ஸ்பெஷல் வார்டு அறைக்குள் நுழைந்ததும் பேசத் துவங்கியதில் இருந்து டேப் துவங்கிற்று.

வினில்குமார் கண்முடி கவனிக்கத் துவங்க, தீப்தி அசிரத்தையாக மேஜை மேலிருந்த பேப்பர் வெய்ட்டை உருட்டத் துவங்கினாள்.

அறையின் குறுக்கும் நெடுக்கும் உலவிக் கொண்டே கேட்கத் துவங்கினார் நியூட்டன்.

சங்கரன் புறப்பட்டுப் போகும் வரை மொத்த உரையாடல்களையும் கேட்டு முடித்ததும் உதட்டைப் பிதுக்கினான் வினில்குமார்.

“தன் கும்பல் தலைவன், அது இதுன்னு பேசியிருக்கானே ஒழிய, அது யார் என்னன்னு ஒரு ஹிண்ட் கூட இல்லை. தேர் ஈஸ் ஒன்லி ஒன் சான்ஸ் நவ்.”

“என்ன அது?”

“சங்கரனை கொலை செஞ்சவனை எப்பாடு பட்டாவது கண்டுபிடிச்சி, அவன்கிட்டே இருந்து பூரா உண்மைகளையும் கறக்க வேண்டியதுதான்.”

“மறுபடி கொக்கு தலை வெண்ணெய்!” என்ற தீப்தியை உஷ்ணமாக முறைத்த வினில்குமார், “திஸ் ஈஸ் தி லிமிட் மை கேர்ஸ். அப்புறம் நான் பொல்லாதவனா இருப்பேன்” என்றான்.

அறைக் கதவு தட்டப்பட்டு ராஜேந்திரன் உள்ளே வந்தார்.

“சார், அந்த சங்கரன் பிரயாணம் செஞ்ச ஆட்டோ டிரைவரைக் கண்டுபிடிச்சி அந்த டிரைவரை கூப்பிட்டு வந்திருக்கேன்”

“கங்கிராட்ஸ்” என்ற நியூட்டன், வினில்குமாரை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு, “உள்ளே வரச் சொல்லுங்க முதல்...” என்றார்.

அந்த ஆட்டோ டிரைவர் ஏதோ தானே குற்றம் செய்து விட்டவன் போல நடுங்கிக் கொண்டே உள்ளே வந்தான்.

“உன் பேரென்னப்பா?”

“முத்து.”

“உன் ஆட்டோல ஏறின சங்கரன்ங்கிற ஆள் கொலை செய்யப்பட்டது உனக்குத் தெரியுமா?”

“இப்ப என்னைக் கூப்பிட்டு வர்ப்ப அய்யா சொன்னாருங்க”

“காலைல அவரை எங்கே ஏத்திக்கிட்டே நீ?”

“அடையாறுல பட்டேல் ரோட்ல சார்.”

“சரி, எங்கே போகணும்னு சொன்னாரு?”

“மியூசிக் அகாடமி பக்கத்தில போகணும்னு சொன்னாரு.”

“அப்புறம் என்ன பேசினாரு உங்கிட்ட...”

“எதுவும் பேசலை. இருங்கய்யா... வந்து... ஒரு துண்டுச் சீட்டும் பேனாவும் கேட்டாரு. பெட்ரோல் பில் பரவால்லையான்னு கேட்டு கொடுத்தேன். வாங்கி என்னமோ எழுதிட்டு பேனாவை திருப்பிக் கொடுத்தாரு. அடிக்கடி பின்னால திரும்பி ஒரு பைக்குக்காரனைப் பார்த்தாரு. அப்புறம் ராஜா அண்ணாமலைபுரம் தாண்டற சமயம், நிறுத்து இறங்கிக்கறேன்னு சொல்லி ஓட்டமா ஒரு சந்துக்குள்ள ஓடினாரு. அந்த பைக்குக்காரனும் அந்த சந்துக்குள்ள பைக்கைத் திருப்பினான். நான் நேராப் போய்ட்டேன். அதுக்கப்பறம் எனக்கு எதுவும் தெரியாது சார்.”

“உன்கிட்ட சீட்டு வாங்கி அதில என்ன எழுதினாரு?”

“தெரியலையே சார். நான் முன்பக்கம் பார்த்துல்ல ஓட்றேன்...”

“கைல ஏதாச்சும் வச்சிருந்தாரா?”

“தந்தி பேப்பர் வச்சிருந்தாரு! இறங்கற அவசரத்தில அதை வண்டியிலையேப் போட்டுட்டாரு.”

வினில்குமார் உடனே எழுந்து, “அந்த தந்திப் பேப்பர் எங்கே?”

“கீழே நிறுத்தியிருக்கிற ஆட்டோல செருகி வச்சிருக்கேன்”

“கமான், க்வி! எடுத்துட்டு வா அதை!”

அந்த டிரைவர் வேகமாகச் சென்று எடுத்து வந்ததும், அந்தப் பேப்பரைப் புரட்டிப் பார்த்தான்.

அதன் முதல் பக்கத்தில் தலைப்பில் இருந்த வெற்று வெள்ளைப் பகுதியில் ஒரு ரப்பர் ஸ்டாம்ப் முத்திரை இருந்தது.

மாதவன் புக் ஸ்டால்

17, தேவநாயன் தெரு,

மயிலாப்பூர்.

“திஸ் ஈஸ் எ ரூட்! இந்த புக் ஸ்டால்ல அந்த சங்கரன் ரெகுலரா வாங்கறவனா இருந்தா அந்தக் கடைக்காரனுக்கு அவன் வீடு தெரியலாம். அவன் வீடு தெரிஞ்சி உள்ளே போய் குடைஞ்சா, பல விஷயங்கள் கிடைக்கலாம். ஹரி அப்!”

“இருங்க. அவசரப்படாதீங்க. ஆட்டோ டிரைவர் கிட்ட பெட்ரோல் பில்லும் பேனாவும் வாங்கி அதில என்னவோ எழுதியிருக்கான் சங்கரன். அதுல என்ன எழுதினான்? யார் கிட்ட கொடுத்தான்? சங்கரன் பாடின இருந்த சட்டை பாக்கெட்டில கொஞ்சம் பணமும், சில்லறையும் தவிர வேற எதுவும் இல்லை” என்றார் நியூட்டன்.

“அதுகூடப் புரியலையா? கொலை செஞ்சவன் சங்கரன் பையிலேர்ந்து பணம் தவிர மத்த அத்தனை காகிதங்களையும் உருவிக்கிட்டுப் போயிருப்பான். இப்ப அந்தச் சீட்டு முக்கியமில்லை. எனக்கு ஒரு கார் ஏற்பாடு பண்ணுங்க. நான் இந்த மாதவன் புக் ஸ்டால் போகணும்.”

“ஓக்கே” என்றபோது டெலிபோன் ஒலித்து, நியூட்டன் எடுத்தார்.

“நான் இன்ஸ்பெக்டர் ரங்கசாமி பேசறேன். நியூட்டன் சார் தானே?”

“யெஸ்”

“அந்த சங்கரனோட போஸ்ட் மார்ட்டம் முடிஞ்சது. கொஞ்ச நேரத்தில நான் டாக்டர் ரிப்போர்ட்டோட வர்றேன். இப்ப ஜி.ஹெச்ல இருந்து பேசறேன். நீங்க வந்து அந்த பாடியை ஒரு தடவை பார்த்துட்டா தேவலாம்பு படுது.”

“ஏன்? சயனைடு ரியாக்ஷன் தானே?”

“ஆமாம். நான் சொன்னது அதுக்காக இல்லை. பிரேதத்தோட இடது பாதத்தில ரத்தம் தொட்டு ஒரு படம் வரையப்பட்டிருக்கு. சங்கரனோட வலது கை ஆட்காட்டி விரல் ரத்தக் கறை இருக்கறதால சாகற நிமிஷம் ரத்தம் தொட்டு அவரே அந்த படத்தை வரைஞ்சிருக்கணும்னு நினைக்கிறேன்”

“ஈஸிட்? புது சேதி! என்ன படம் வரைஞ்சிருக்கான்?”

“ஒரு வேல் படம்!”

“வேலா?”

“ஆமாம். தலைகீழ் ஆட்டின் மாதிரி வரைஞ்சி, கீழே கோடு இழுத்து, நடுவில் மூணு கோடுகள் போட்டு வேல் படமேதான். நீங்க வந்துதான் பாருங்களேன்...”

“உடனே வர்றேன்”

நியூட்டன் போனை வைத்துவிட்டு விவரங்களைச் சொன்னார்.

“சார், நீங்க ஜி.ஹெச்ஸ்குப் போங்க. நான் இந்த புக ஸ்டால்ல விசாரிச்சிட்டு மறுபடி இங்கே வர்றேன். தீப்தி இங்கேயே இருக்கட்டும். நம்ம ரெண்டு பேரும் விசாரிச்சுட்டு வர்றதில நிச்சயமா ஒரு ப்ராக்ரஸ் இருக்கும்” என்றான் வினில்குமார்.

“நானும் வர்றேனே” என்றாள் தீப்தி.

“வேணாம். இங்கேயே காத்திருந்தா போதும். சண்டை போடறதைத் தவிர வேற எதுக்கும் லாயக்கில்லை” என்று உறுமி விட்டு வெளியேறினான் வினில்குமார்.

நியூட்டனும் வேகமாகப் புறப்பட, தீப்தி முட்டிக் கொண்டு வந்த ஆத்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தினாள். வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்னை இவன் அவமானப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறானே... ச்சே! என்ன ஜென்மம் இவன்! ஸாஃப்ட் கார்னரே இல்லை.

“நான் இருக்கணுமா, போகலாமா?”

குரல் கேட்டுத் திரும்ப... அந்த ஆட்டோ டிரைவர் முத்து நின்று கொண்டிருந்தான். இவள் பதில் சொல்வதற்குள் அறைக்குள் எழுதப்பட்ட ஒரு காகிதத்துடன் வந்த ராஜேந்திரன், “இதில உன் கையெழுத்துப் போட்டுட்டுப் போகலாம். வெளியூர் போறதா இருந்தா வந்து பர்மிஷன் கேட்டுட்டுப் போகணும்” என்றார்.

அவன் தலையாட்ட, கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு சென்றதும் தீப்திக்குள் ஒரு பொறி!

வேகமாக வெளியேறி கட்டிட வாசலில் நகர இருந்த அவன் ஆட்டோவில் ஏறிக் கொண்டான்.

“என்னம்மா?”

“ராஜா அண்ணாமலைபுரம் போ. அங்கே சங்கரனை ஒரு சந்துகிட்ட இறக்கி விட்டேன்னு சொன்னியே, அந்த இடத்தில என்னை இறக்கி விடு”

“சரிம்மா”

ஆட்டோ ஓடத் துவங்கியது.

சம்பவம் நடந்த இடத்தில் ஏதாவது க்னூ கிடைக்க அதிக வாய்ப்புண்டு. அதை விட்டு விட்டு அவர்கள் இருவரும் ஆளுக்கு ஒரு புறம் ஓடியிருக்கிறார்கள்.

அதென்ன உள்ளங்காலில் வேல் படம் வரைந்தான்? எதற்கு துண்டுச் சீட்டு எதுவோ எழுதினான்? இந்த இரண்டுக்கும் அர்த்தம் தெரிந்து விட்டால் ஏதோ ஒரு பொருள் கிடைத்து விடும்.

வினில்குமாருக்கு முன்பாக அந்தப் பொருள் எனக்குத் தெரிந்தால் அவன் முகத்தில் கரியைப் பூசலாம்.

“வேகமாத்தான் போங்களேன்” என்றாள் தீப்தி.

12

மைலாப்பூர். மாதவன் புக ஸ்டால்.

“நல்லா ஞாபகப்படுத்தி சொல்லுங்க. சங்கரன்னு ஒருத்தர் அம்பது, அம்பத்தி ரெண்டு வயசில உங்க கிட்ட தொடர்ந்து தினத்தந்தி பேப்பர் வாங்கறதுண்டா?”

அந்த கடைக்காரன் புருவங்களை நெறித்து யோசித்து, “பல பேர் வாங்கறாங்க. சிலரோட பேர்தான் தெரியும். சங்கரன்னு பேர் எதுவும் ஞாபகம் வரலையே...”

முகம் சுருங்கின வினில்குமார், “தினத்தந்தி எத்தனை பேப்பர் வாங்கறீங்க நீங்க?”

“நூறு பேப்பர் வாங்கறேன். அதுல வீடுகளுக்குப் போடறது நாப்பது. மிச்சத்தை கடையில விக்கிறேன்.”

“வீடுகளுக்குப் போடறதில சங்கரன்னு யாராவது இருக்காங்களா?”

“அது குழந்தைவேலைத்தான் கேக்கணும்.”

“அது யாரு?”

“என் கடையில பேப்பர் எடுத்து வீடுகளுக்குப் போடற பையன். அவனுக்கும் எனக்கும் தான் பேச்சு. கமிஷன் கொடுத்துடுவேன். யாருக்குப் போடறதுன்னு எனக்குத் தெரியாது. அது அவன் பொறுப்பு. அவனை வேணும்னா விசாரிச்சிப் பாருங்க...”

“எங்கே இருக்கான் அவன்?”

“இப்படி உக்காருங்க. எம்.ஈ.எஸ். பில் கட்டிட்டு வாடான்னு நான்தான் அனுப்பினேன். இப்ப வந்துடுவான். போய் நேரமாச்சு. உக்காருங்க...”

வினில்குமார் அந்த ஸ்டேலை கைக்குட்டையால் தட்டி விட்டு அமர்ந்தான். காத்திருந்தான்.

★

★

★

“இந்த சந்துல தான்ம்மா அவரு இறங்கி ஓடினாரு. அந்த பைக் காரனும் பின்னடியே பைக்கில துரத்தினாரு”

“அது என்ன பைக்?”

“அந்த ஆபீசுரு முழுக்க விசாரிச்சுட்டாரும்மா- என்னைக் கூட்டிட்டு வர்ற வழியிலயே. நீங்க வேற கேட்டா எப்படி? நான் பைக் நம்பரைப் பார்க்கலை. அந்த ஆளு ஒல்லியா இருந்தான். தாடி வச்சிருந்தான். இந்த ரெண்டு அடையாளம் தவிர வேற எதுவும் எனக்குத் தென்படலை.”

“சரி. நான் இறங்கிக்கறேன். நீங்க போகலாம்”

தீப்தி இறங்கிக் கொண்டாள். விசாரித்தாள்.

அது ராஜாதம்பி தெருவாம். கொலை நடந்த சின்னமணி தெருவுக்கு நான்கு தெருக்கள் தள்ளியதாம். இதன் உள் வழிகளில் அந்தத் தெருவுக்கு வரலாமாம்.

இந்த தெருவுக்குள் நுழைந்து கொலை நடந்த சின்னமணி தெருவுக்கு வரவேண்டும் என்றால் எப்படி வரவேண்டும் என்று விவரமாக விசாரித்துக் கொண்டு மெதுவாக நடந்தாள் தீப்தி.

இரண்டு வளைவுகள் நடந்ததும் ஒரு கோவில். கோவிலைப் பார்த்ததும் நின்றாள். சிறிய கோவில். ‘ஓம் முருகா!’ என்று நியான் லைட்டில் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்தாள்.

நியூட்டனுக்குப் போனில் வந்த செய்தி என்ன?

சங்கரன் தன் இடது உள்ளங்காலில் வேல் வரைந்திருந்தான்.

வேல்! முருகன் கோவில்!

முருகன் கோவில்! வேல்!

இந்தக் கோவிலைக் கடந்துதான் சங்கரன் ஓடியிருக்கிறான். எனில் இந்தக் கோவிலில் ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது.

தன் செருப்புகளை ஓரமாகக் கழற்றிப் போட்டு விட்டு அந்த சிறிய முருகன் கோவிலுக்குள் சென்றாள்.

மதிய நேரத்தில் அங்கு அவளைத் தவிர யாரும் இல்லை. சன்னிதானம் ஸ்பிரிங் கேட்டு போட்டு பூட்டப்பட்டு இருந்தது. பிரகாரப் புல்வெளியில் ஒரு ஆடு மேய்ந்து கொண்டிருந்தது.

தீப்தி உள்ளே நுழைந்ததுமே அவள் கண்களில் பட்டது பிரதானமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த உண்டியல்தான்.

அந்த உண்டியலைப் பார்த்ததும் மற்றும் ஒரு பொறி!

உடனே அதன் துவாரத்தில் ஒரு கண் வைத்து உள்ளே பார்க்க... லேசாக நீட்டிக் கொண்டு மடிக்கப்பட்ட ஒரு சிகப்புக் காகிதம் தெரிந்தது.

உண்டியலில் பணம், காசு போடுவார்கள்! கண்ட காகிதக் குப்பையுமா போடுவார்கள்?

சங்கரன், ஆட்டோ டிரைவரிடம் பெட்ரோல் பில் வாங்கி ஏதோ எழுதிப் போட்டது நினைவு வந்தது.

ஒருவேளை... இது... இது...

தீப்தி உடனே கீழே தேடி ஒரு சிறிய குச்சி எடுத்து, அதன் மூலம் மெல்ல மெல்ல அந்த சீட்டை நெம்பி வெளியே எடுத்து அதன் மடிப்புகளை விரித்துப் பார்த்தாள்.

அது பெட்ரோல் பில்லேதான்!

பின்புறம் புரட்டிப் பார்த்து... எழுதப்பட்டிருந்த வரிகளைப் படித்ததும் முகம் மலர்ந்து ஓட்டமாய் சாலைக்கு வந்து டாக்ஸி தேடினாள்.

குழந்தைவேலு சைக்கிளை விட்டு இறங்கியதுமே பிடித்துக் கொண்டான் வினில்குமார். கடைக்காரனிடம் கேட்ட அதே கேள்விகள்.

“சங்கரனா? ஆமாம் சார். கூடவே யாதவன்னு இன்னொரு ஆளும் இருப்பாரு. எனக்கு வீடு தெரியும் சார். நான் தினம் பேப்பர் போடுவேன். அவர் பையன் சின்ன வயசுல ஓடிப் போனதை சும்மா சொல்லிப் புலம்பிக்கிட்டே இருப்பார் ஒரு ஆளு விடாம்.”

“அவரேதான். கார்ல வந்து உக்காரு. வீட்டைக் காட்டு.”

பத்தே நிமிடங்களில் அந்த வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

வந்ததும் காத்திருந்தது ஏமாற்றம்.

அரை மணி நேரத்திற்கு முன்புதான் ஒரு வேனில் வந்து வீட்டைக் காலி செய்து கொண்டு போனார்கள் என்று தகவல் கிடைத்தது.

காலி செய்யப்பட்ட வீட்டைத் திறந்து பார்க்க... மற்றும் ஒரு ஏமாற்றம். ஒரே ஒரு குப்பைக் காகிதத்தைக் கூட வந்தவர்கள் விட்டு வைக்கவில்லை.

வினில்குமார் தளர்வோடு நியூட்டனின் அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

“என்னடா, எங்க போகும் அவன் எழுதின நோட்டு?” என்றார் கார்த்திகேயன் காட்டமாக.

கை கட்டி நின்றான் யாதவ்.

“சார், நீங்க சொன்னதும் முத காரியமா வேன் எடுத்துட்டுப் போய் அந்த வீட்டைக் காலி செஞ்சி எல்லா சாமானையும் கொண்டாந்து நம்ம கொட்டிவாக்கம் குடோவன்னல இறக்கி அலசிப் பார்த்துட்டேன். அப்படி எதுவும் நோட்டு கிடைக்கலை சார்.”

“நாதன் கேட்டது பொய்யா? சங்கரன் தன் பையன்னு நினைச்சி அந்த ஆஸ்பத்திரில சொன்னது பொய்யா? நீ மறுபடி அணுஅணுவா சாமான்கள்ல தேடிப் பாரு. நான் ஒரு அவசரக் குடுக்கை! கிழவன் தன் வீடல்தான் அந்த நோட்டை வச்சிருப்பான்னு நினைச்சி அவசரப்பட்டு அவனை எதுவுமே விசாரிக்காம தீர்த்துடச்

சொன்னேன். அந்த நோட்டை அவன் வேற எங்கயாவது கொடுத்து வச்சிருந்து போலீசுக்கு எப்படியாவது கிடைச்சுத் தொலைச்சா, நாம தீர்த்தோம். போய் மறுபடி தேடு” என்று கார்த்திகேயன் படபடப்பாய் பேச- தலையாட்டி விட்டு வெளியேறினான் யாதவ்.

நியூட்டனின் அலுவலகத்தில் தன் காரை நிறுத்தி விட்டு அவரின் அறைக்குள் வந்தான் வினில்குமார்.

தீப்தி நாகாலியில் அமர்ந்து ஃப்ரூட்டி அருந்திக் கொண்டிருக்க, நியூட்டன் போனில் வேகமாக பலவிதமான உத்தரவுகளிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றத்தோட நான் வந்திருக்கேன். நீ ஜுஸ் குடிச்சிட்டிருக்கே?” என்றான் தீப்தியைப் பார்த்து.

“கூல் டவுன் வினில்” என்று போனை வைத்த நியூட்டன், “வற்றிங்களா, போய் உதயம் பர்னிச்சர் மார்ட் கார்த்திகேயனையும், அவன் ஆட்களையும் அரெஸ்ட் பண்ணிக்கிட்டு வரலாம்” என்றார்.

“யாரது?”

“நாம தேடற ஆயுத வியாபாரிகள். இவங்க தமிழ்நாடு கிளை. முதல்ல இவங்களைப் பிடிச்சி அப்புறம் மத்த மாநிலத்தைப் பார்க்கலாம்.”

“எப்படிக் கண்டுபிடிச்சிங்க?”

“சங்கரன் எழுதி வச்சிருந்த நோட்டு.”

“அது ஏது?”

தீப்தியைக் கை காட்டினார் நியூட்டன். “ஷி ஈஸ் வெரி பிரில்லியண்ட். பாராட்டித்தான் தீரணும்” என்று விளக்கமாகச் சொல்லி, “பெட்ரோல் பில் பின்னாடி ஒரு அட்ரஸ். அந்த அட்ரஸ்ல ஒரு கிறிஸ்டியன் ஃபாதர். தீப்தி எனக்கு போன் செய்ய, ரெண்டு பேருமா போய் அவர் கிட்டே இருந்து சங்கரனோட நோட்டை வாங்கிட்டு வந்தோம். எக்கச்சக்கமான தகவல்கள் இருக்கு...”

வினில்குமார் முகம் கறுத்து தீப்தியைப் பார்த்தான்.

“அரெஸ்ட் பண்ணுக்கு நீங்களே போங்க. நான் கூட வரலை. பிகாஸ் நான் ஒரு ஜூனியர். எதுக்கும் லாயக்கில்லாதவ” என்றான் தீப்தி.

வினில்குமாரின் முகத்தில் மெல்ல மெல்ல சிரிப்பு வந்து கை நீட்டி அவள் கையை மென்மையாகக் குலுக்கி, “மை ஹார்ட்டி கங்கிராஜ்~லேஷன்ஸ் தீப்தி. என்னோட அனாவசிய ஈகோவுக்கு விடுதலை கொடுத்ததுக்கு தேங்கஸ். யு வின். என்னை மன்னிச்சிடு. ரொம்பத்தான் வெறுப்பேத்திட்டேன்” என்றான்.

“டேக் இட் ஈஸியா” என்றான் தீப்தி.

(முற்றும்)